

Giới thiệu Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi

Trở lại trong hồi ức:

Ba ngày trước.

Buổi chiều nắng nhạt, gió mát thanh thanh.

Chùa Thiên Hữu Quốc là chùa được nhân dân cả nước dựng lên, cũng là chùa lớn nhất nước. Toàn bộ nghi thức tế thần của quốc gia đều cử hành ở đây. Thực ra, rất nhiều Thái Thượng Hoàng sau khi giao lại việc triều chính đều ở nơi này an nhàn hưởng phúc tuổi già.

Mà những mỹ nữ, giai nhân trước khi tiến cung cũng nhất định phải ở nơi này tiến hành trai giới, lễ thần. Còn nàng hi vọng nhân dịp này tìm một nơi thích hợp, hoàn thành kế hoạch tự sát của mình.

Nàng trốn đến phía sau núi, trong lúc vô tình đi đến tiền đình (đình trước). Bên trên lương tiền đình viết “Thánh Tiên Các”. Đình viện này nhất định sẽ có người lui tới, như vậy sau khi nàng chết cũng không đến nỗi không có người nhặt xác. Vì vậy, quyết định uống thuốc độc tự tử ở đây đi!

Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi là tựa truyện xuyên không được trau chuốt về mặt nội dung khá kĩ lưỡng, riêng về phần tính cách nhân vật, độc giả sẽ cảm nhận được những nét cá tính rất riêng, hứa hẹn đầy thú vị.

Mời độc giả tiếp tục theo dõi tựa truyện hay và chiêm nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Có Miệng Mà Không Thể Nói

Kinh đô Thuận Thiên, đại lao nha phủ.

“Ngươi mau khai báo quá trình phạm tội của mình đi!”

Trên mặt Cao Lê đều là nước mắt, giọng nói vì khóc mà khàn khàn như muốn tắt tiếng. Hai tay vịn vào góc áo đã nhàu nhĩ, bốn lần ba phen, ba lần bốn lượt muốn nói nhưng lại thôi.

“Nói đi! Nếu không nói ta sẽ báo ngươi cản trở việc công, không cần thăm vấn trực tiếp nhốt trong thiên lao.”

Bị ép buộc, nàng cố lấy chút dũng khí cuối cùng, sau khi hít sâu vài cái mới ấp úng ngập ngừng nói: “Can you speak English?”

Nha sai đại thúc giận tím mặt, chiếc quạt lá cọ giống như bàn tay to không chút do dự quạt xuống, thế lời đình đánh Cao Lê đến mặt mũi biến dạng, hét lớn: “Mẹ kiếp, lại một đứa xuyên không. Ngươi nghe kỹ cho ta, không cho nói tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn, tiếng Ả rập cùng tiếng Quảng Đông, không chửi fuck you!”

“Đại thúc! Cùng là người chung cảnh ngộ xuyên không, ngươi có cần thiết phải ác độc như vậy không?” Cao Lê ủy khuất, nước mắt như Hoàng Hà vỡ đê, không thể dừng lại được.

“Hừ, ngươi mau thành thật thừa nhận mình đã phạm tội cưỡng bức Thánh Tử. Ánh mắt của quần chúng sáng như sao, ngươi không thể chối được đâu. Nếu không khai, ngươi cứ ngồi đấy chờ phán quyết đi!”

“Ta... Ta... Ta oan uổng!” Cao Lê la lên, “Sự thật không phải không như các ngươi tưởng tượng đâu!”

Nha sai đại thúc trợn mắt trừng trừng, vỗ án, quát lớn: “Ngươi còn chối! Ta hỏi ngươi, chiều ngày mười bốn tháng bảy, ngươi có đến miếu Thiên Hữu Quốc?”

Cao Lê đã sợ đến mức co rút thành một cục, tội nghiệp nói: “Có chuyện này! Nhưng mà...”

Nha sai đại thúc lập tức đánh gãy cái “nhưng mà” của nàng, tiếp tục lời lẽ thăm vấn nghiêm khắc: “Ồ miếu Thiên Hữu Quốc, trong Thánh Tiên Các, ngươi có nhìn thấy Thánh Tử?”

Nàng không cam lòng nói: “Ta có đi qua Thánh Tiên Các, nhưng ta không biết ai là Thánh Tử!”

“Ngươi, tiện nhân ngoan độc này, ngươi đẩy ngã Thánh Tử xuống đất, đem Thánh Tử mà nhân dân sùng bái kính trọng như thánh như thần, chà đạp bằng mọi cách...” Đại thúc bộ dạng thống khổ, cắn răng nghiêng lợi nói, “Ngươi phạm vào tội khinh nước diệt tộc, tội ác đầy trời không thể dung tha...”

Cao Lê đầu cùng tay như muốn xoắn hết vào với nhau, muốn ngăn cản nha sai đại thúc này chụp mũ loạn nói: “Chậm đã, chậm đã, sự thật không phải như thế, hãy nghe ta nói.”

Trở lại trong hồi ức:

Ba ngày trước.

Buổi chiều nắng nhạt, gió mát thanh thanh.

Chùa Thiên Hữu Quốc là chùa được nhân dân cả nước dựng lên, cũng là chùa lớn nhất nước. Toàn bộ nghi thức tế thần của quốc gia đều cử hành ở đây. Thực ra, rất nhiều Thái Thượng Hoàng sau khi giao lại việc triều chính đều ở nơi này an nhàn hưởng phúc tuổi già.

Mà những mỹ nữ, giai nhân trước khi tiến cung cũng nhất định phải ở nơi này tiến hành trai giới, lễ thần. Còn nàng hi vọng nhân dịp này tìm một nơi thích hợp, hoàn thành kế hoạch tự sát của mình.

Nàng trốn đến phía sau núi, trong lúc vô tình đi đến tiền đình (đình trước). Bên trên lương tiền đình viết “Thánh Tiên Các”. Đình viện này nhất định sẽ có người lui tới, như vậy sau khi nàng chết cũng không đến nỗi không có người nhặt xác. Vì vậy, quyết định uống thuốc độc tự tử ở đây đi!

Nàng lấy từ trong ngực áo một bọc giấy. Cái này nàng trộm được ở trong phủ ngự y, là thạch tín, ít nhất nàng cho là như vậy. Bởi vì trên mặt cái chai có viết hai chữ rất lớn “Thạch tín”, nếu không phải thì kẻ nào rồi hoi dán bùa sao?

Nàng đến đây để tự sát, hơn nữa còn có kế hoạch đầy đủ, có dự mưu đem bản thân mình xử lý. Trước khi đi, còn cẩn thận tắm rửa, đổi lại áo niêm, trừ bỏ chuẩn bị độc dược, thậm chí nàng còn tự chuẩn bị rượu để uống kèm thuốc, phòng ngừa hương vị không tốt, hoặc là trước khi uống hết đã bị nghẹn, chết không hoàn toàn.

Nhưng trăm tính ngàn tính, vẫn là người định không bằng trời định.

Sau khi nàng uống xong độc dược, thần trí dần dần trở nên mơ hồ, yên tĩnh nằm trên ghế dài ở trong đình chờ đợi cái chết đang đến gần. Bất quá, không hiểu sao thân thể của nàng dần dần nóng lên, máu nhanh chóng luân chuyển, trong cơ thể Tiểu Hóa Miêu càng cháy càng mạnh, rốt cục biến thành Thông Thiên đại hỏa. Nàng giãy dụa trong hỏa diễm, mong tìm được một thứ mát mẻ có thể dập tắt lửa đang cháy trong lòng.

Trong lúc mơ hồ, có một nam nhân đến gần bên người. Nàng chỉ nhớ nàng đã túm lấy người hấn, sau đó xảy ra chuyện gì, nàng cũng không rõ lắm.

Khi nàng tỉnh lại thì phát hiện ra bản thân quần áo không chỉnh tề ngồi ngáy ngốc trong thiên lao...

Đại thúc liếc xéo nàng: “Ngươi còn dám nói ngươi là tự sát, ai tin!”

Nàng vội vã quỳ xuống, tình chân ý thiết nói: “Thực không dám giấu, ta vốn là nam nhân, nhưng mà không biết thế nào lại xuyên qua đến nơi này, mà lại còn nhập vào thân thể nữ nhân. Ngươi biết đấy, nữ nhân mỗi tháng đều phải trải qua nguyệt sự. Nhìn thấy mình không ngừng chảy máu, mà ta trời sinh thấy máu là choáng, hận không thể sớm chết sớm siêu sinh. Dù sao ta đã chết một lần, có kinh nghiệm, chết thêm một lần nữa cũng không có gì đáng sợ.”

Đại thúc nghĩ một chút, gãi gãi đầu, sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng nói: “Nghe ngươi vừa nói như vậy, cũng thật đáng thương. Nhưng mà nói đi nói lại, tại sao ngươi lại xui xẻo như vậy chứ? Cường gian ai không cường, lại cố tình bắt được Thánh Tử, cho dù ngươi có mười vạn cái đầu cũng không đủ để trăm đầu!”

Nàng lệ tuôn như suối trào, nức nở nói: “Đại ca! Nói thế nào thì ta cũng là nữ nhân! Nói ta cường gian nam nhân thật sự không có khả năng, nói nam nhân cường gian ta mới có thể tạm tin được! ... Bao Thanh Thiên đại lão gia, ngươi phải đứng về phía ta!”

Đại thúc một cước đá nàng bay vào xó, về mặt khinh bỉ nhìn: “Hừ, ngươi là con cóc ngồi đáy giếng, Thánh Tử chính là thiên nga phủ chúa, nói hấn cường gian, thật bậy bạ!”

Bảy ngày sau, ở Tử Cấm thành, trên chính điện đang tuyên án.

Nàng phát giác trong cuộc đời mình chưa từng có ngày nào lại oán hận về đẹp của bản thân mình như hôm nay.

Không cần phải nói, có thể nói là giai nhân thì nàng cũng được xem là nhan gian tuyệt sắc, ít nhất, theo ánh mắt một người nam nhân là như vậy.

Trước lúc tuyên không, hấn (chỉ Cao Lê kiếp trước) là một người cực kỳ đẹp trai, nếu tự xưng “bản nhái Lưu Đức Hoa” thì không ngoa tí nào, mà phụ nữ bị hấn mê đảo đến điên cuồng không có mười người thì cũng có tám.

Nhưng nam tử mà nàng thấy bây giờ thực đúng là tuyệt sắc, nhan sắc như thiên tiên trên trời, không nhuộm bụi trần chốn nhân gian. Nếu bản thân mình trước kia là “bản nhái Lưu Đức Hoa” thì nay Lưu Đức Hoa gặp người này cũng phải cam bái hạ phong.

Nhìn khuôn mặt hại nước hại dân của hắn, đôi mắt như nước mùa thu, cánh mũi ngay thẳng thanh tú, đôi môi mỏng hồng nhạt hại người. Nàng liền hiểu được vì sao đại thúc kia lại khăng khăng nói nàng cường gian hắn, thậm chí dài nói: “Xong rồi, xong rồi, ai cũng sẽ không tin tưởng hắn cường gian ta.” Bởi vì hắn tuấn mỹ như vậy, khiến nàng sinh lòng sát ý, hận không thể đưa hắn băm thây vạn đoạn, vì dân trừ hại, thuận tiện phát tiết hết bực bội trong lòng.

Nàng mặc dù một lòng muốn chết, nhưng mà loại việc lưu lại tiếng xấu muôn đời rồi chết thể này thì thật sự là quá uất ức. Nàng cắn chặt răng, ánh mắt nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống luôn người trước mắt, nhưng mà trước khi lên điện nàng bị người khác nhét khăn vào miệng, nói là tránh cho phạm nhân hồ ngôn loạn ngữ, bôi xấu danh dự hoàng gia, cho nên quyền lên tiếng cuối cùng của nàng cũng bị tước đoạt.

Hắn hiển nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của Cao Lê, đầu tiên là theo bản năng ho một chút, lại nghiêng nghiêng người, cuối cùng nhin không được dùng cây quạt che khuất nửa gương mặt.

“Có tật giật mình! Ngươi trốn cũng vô ích, ta đã nhìn thấu gương mặt thật của ngươi rồi. Ta dù có biến thành quỷ cũng không buông tha ngươi!!” Cao Lê trong lòng gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vận Mệnh Xoay Chuyển

Mẹ ơi bị kịch, ở xã hội không có nhân quyền này, Cao Lê chỉ có thể vô lực phản kháng, lòng tràn đầy phẫn hận nghe được nàng bị xử tội “Làm nhục Thánh Tử”, bị coi là “Gian dân đồ đệ”, đợi đến mùa thu năm sau sẽ xử trảm. Thật sự là khóc không ra nước mắt, nghĩ rằng: ta vốn chính là đi tìm cái chết, vì sao còn phải đợi đến “Mùa thu năm sau”? Đáng hận nhất chính là trên lưng còn mang thêm một tội danh vô lý làm cho người ta chết không thể nhắm nhắm mắt!!

Bị người lôi ra khỏi đại điện, nàng hung hăng nhìn chăm chăm kẻ đang ngồi ở bên kia. Hắn mặc bạch y, cao cao tại thượng, thật đúng là hồng nhan hoa thủy.

Người kia có vẻ như bị ánh mắt dữ tợn của nàng làm cho hoảng sợ, đầu đau đau, mặt tái nhợt, mở to hai mắt nhìn nàng.

Đối với cái nhìn dài tựa thế kỷ này, hai người đều để lại ấn tượng khắc sâu trong tâm trí. Chỉ là, cả hai lại nghĩ theo hai hướng hoàn toàn khác nhau

Cao Lê tự cho là thù cao như núi, hận tựa biển sâu.

Đối phương lại vì ánh mắt đầy sắc dục của nàng mà thẹn thùng đỏ mặt: “Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ta, mê đắm nhìn ta làm cho ta...”

Cao Lê nghe xong liền hôn mê bất tỉnh.

Bị nhốt trong đại lao nàng cũng không cảm thấy uất ức như vậy.

Bởi vì mọi người muốn nàng chết, quan phủ cuối cùng cũng có chút nhân từ: ăn không ngon, cho cơm; ngủ không giường, có cỏ; nằm chán, có bạn kèm.

“Trời ơi, mỗi ngày ăn xong không cần làm việc ngày, nếu không suy nghĩ đến cái chết, quả thật là thư thái.” Cao Lê tựa người vào đồng cỏ khô cao ngất, miệng ngậm một cọng rom, hai tay đặt ở sau ót, tự đáy lòng cảm thán!

“Ồ, ta không muốn chết!” Tiểu Châu – nữ tử cùng nhà lao, nước mắt chứa chan, rất thương tâm: “Ta mới mười sáu tuổi, đời người vừa mới bắt đầu, chẳng qua ta chỉ nuôi sủng vật, liền xử ta chết tội, ta không cam lòng!”

Cao Lê giương mi, hỏi: “Cảnh ngộ của ngươi so với ta còn oan hơn đó. Rốt cuộc sao lại thành thế này? Dù sao cũng đúng lúc nhàn rồi, không có việc gì nói nghe chút đi!”

Tiểu Châu lườm nàng một cái, nói: “Ngươi gian ô người trong mộng của các thiếu nữ khắp thiên hạ coi như chết cũng không tiếc, nếu để cho ta gặp Thánh Tử một lần, khiến hắn để mắt đến ta, cho dù chết ta cũng cam lòng.”

Cao Lê cười khổ nói: “Nhưng mà cái gì ta cũng không nhớ rõ, ta thậm chí không thể khẳng định có chuyện đó xảy ra hay không.” Nàng thở dài ngồi xuống: “Nếu như người người đều oán người ăn trộm vạn lượng hoàng kim, nhưng mà người sờ đầu không có sờ qua chỗ vàng này đã bị phán quyết tử hình, ngươi nói thế có oan không?”

Tiểu Châu chu miệng: “Ngươi thì có tính là cái gì, ta này, cuộc sống trong cung rất nhàn chán nên nuôi sủng vật. Ngày đó lúc phục đãi, nó bò ra từ ống tay áo ta, dọa Hoàng Thượng nhảy dựng lên, liền...” Nàng khịt mũi một cái: “Nói ta là thích khách, trực tiếp kéo ta vào thiên lao, phán quyết thu sau xử

trăm”

Cao Lê nhú nhú mày, hỏi: “Ngươi nuôi con gì?”

Tiểu Châu trả lời: “Nó tên Tiểu Hồng, chỉ là một con nhện hoa xinh đẹp thôi”

Cao Lê nuốt nước miếng: “Bị Tiểu Hồng nhà ngươi cắn một cái, sẽ chết người đấy!”

Tiểu Châu nghiêng đầu một chút: “Nếu trong vòng 3 ngày không có giải được thì quả đúng như vậy.”

Cao Lê thề lời: “Ta đề nghị ngươi nuôi một cái con gián đi, cho dù hơi tởm nhưng thắng ở chỗ an toàn. Ngươi còn có thể kêu nó là Tiểu Cường.”

Tiểu Châu nói: “Ta mới không cần loại khó coi như vậy! Tiểu Hồng nhà ta toàn thân đỏ tươi, nhìn rất giống Hồng San Hô.”

“Phàm là thứ gì đẹp mắt thì đều có độc, càng đẹp càng độc, tên Thánh Tử gì đó kia chính là ví dụ điển hình tốt nhất!”

Tiểu Châu nghĩ nghĩ nói: “Kỳ thực, độc tính này không là cái gì, nhà chúng ta là độc y gia truyền, từ nhỏ ta đều ở cùng độc vật, cũng thường xuyên nghiên cứu trị liệu độc chứng.” Nàng như đang lâm vào hồi tưởng, khóe miệng mỉm cười: “Cha ta năm đó nói với ta; độc vật trên thế gian này chỉ cần không chế được thì đều có thể trở thành thuốc cứu người, chỉ có lòng người mới là chí độc, không có thuốc nào chữa nổi.”

Cao Lê nói: “Tiểu Châu, ngươi họ Cổ sao, kêu Cổ Châu?”

Tiểu Châu nói: “Tên đầy đủ là Cổ Mạn Châu, cha ta lấy từ chữ Mạn Châu Sa Hoa, một loại hoa tên mạn đà la, là một loại hoa rất đẹp.”

Cao Lê lo nghĩ: “Mạn đà la, ta biết, nó còn có tên là hoa Hoàng Tuyền, có độc, nhưng rất đẹp, làm cho những linh hồn người chết ở Hoàng Tuyền quên đi quá khứ, một lòng quay đầu để vào kiếp luân hồi khác.” Nàng dừng lại, nhìn Tiểu Châu, rồi nói tiếp: “Đáng tiếc, bản thân mình vô luận luân hồi vài lần, đều không thể gặp được loại hoa vĩnh viễn quên đi.”

Tiểu Châu cúi đầu, không lên tiếng.

Cao Lê đang muốn an ủi nàng, liền nghe được có người hung hăng đá cửa nhà tù một cước, một giọng nam như muốn la rách cổ họng, thét lên: “Tiểu dân phụ, ta tới thăm ngươi!”

Cao Lê tròn mắt nhìn thẳng, thanh âm này không cần nhìn cũng biết là vị “Đồng hương” kia. “Ngươi tới làm gì? Ta không biết ngươi!”

“Nói thế nào chúng ta cũng là người từng xuyên không, trước lúc ngươi chết, không nghĩ muốn nói chút gì với ta sao? Huống chi ta còn mang cho ngươi thứ tốt! ! Há há!”

Cao Lê thấy hắn cười mỉa, có một loại xúc động muốn giết người, nhưng mà đang ở trong tù, chỉ có thể ném cho hắn một cái nhìn sắc như dao: “Ngươi muốn tới nhìn ta chết như thế nào, đúng không?”

Hắn nhìn bầu rượu ấm và hộp cơm trên tay, cười nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, ăn mới là quan trọng!”

Thật lâu không có ăn thịt, Cao Lê nghĩ dù sao cuối cùng cũng chết, không suy xét mặt mũi khí phách, nàng kéo Cổ Mạn Châu, ba người ngồi vây quanh thành một khối bắt đầu ăn.

Lau miệng một chút, người nọ nói: “Bên kia ta tên là Đồng Vạn Vạn, ở đây gọi là Thâm Vĩ Tài, còn ngươi?”

Cao Lê nói: “Ta lúc trước là Ninh Xuyên, đến nơi này liền gọi Cao Lê.”

“Vậy lúc trước ngươi làm gì?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Cao Lê tà tà liếc hắn một cái.

“Toàn bộ là nhân tài, vật tấn kỳ thực thôi!”

“Ta là kỹ sư phần mềm”

Thâm Vĩ Tài cau mày nói: “Nơi này cũng chẳng có máy tính.”

Cao Lê thở ra một hơi: “Sở dĩ ta chính là người trăm tài không dùng được một.”

“Những việc khác thì sao?”

“Cao thủ game online tính không?”

“Cái khác?”

“Đầu tư cổ phiếu cũng có.”

Thâm Vĩ Tài mi đã nhăn thành chữ “Xuyên” (xin lỗi ta không biết mình họa =_=): “Sở thích thì sao?”

Cao Lê nghĩ một chút: “Lên mạng xem tin tức hoặc lên QQ nói chuyện phiếm.”

Thâm Vĩ Tài đổ một giọt mồ hôi lạnh : “Ta rốt cuộc biết nguoi vì sao không thể không chết , nguoi ở nơi này căn bản sống không nổi!”

Cao Lê gò má đỏ lên: “Vậy còn nguoi? Nguoi vốn là làm gì?”

Thâm Vĩ Tài uống một ngụm rượu đặc ý nói: “Ta làm quản lý !”

Cao Lê khinh bỉ nhìn hấn: “Lợi hại lợi hại, đến bây giờ vẫn còn làm chức vụ này.”

“Nói rất hay, nói rất hay .” Thâm Vĩ Tài cao hứng, từ trong ngực áo lấy ra một cái bao, vứt cho Cao Lê, cười híp mắt nhìn hấn.

Cao Lê cầm lấy túi kia, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, định ném trả túi kia cho hấn.

Thâm Vĩ Tài kịp thời nói: “Nguoi không phải nói vì chuyện đó mỗi tháng mà muốn tự sát sao? Ta có lòng hảo tâm giúp nguoi mà nguoi thái độ vậy à?”

“Nguoi...” Cao Lê nghĩ lại, biết hấn nói vậy cũng hợp lý, bắt lấy túi bằng vệ sinh kia, nhìn một chút, bỗng nhiên trong lòng một trận nổ “Này, túi này sản xuất ngày 6 tháng 9 năm 2010, rõ ràng là sau khi ta xuyên mới có, nguoi là làm sao mang được nó tới?”

Thâm Vĩ Tài nhìn thoáng qua cười thần bí: “Cao nhân tự có diệu kế.”

Cao Lê hai mắt tỏa sáng, đặc biệt thân thiết đi qua, hỏi: “Nói mau, nói mau, nguoi làm như thế nào?”

Thâm Vĩ Tài nhìn bộ dáng như con chó nhỏ của Cao mỗ, khoe miệng vừa nhếch, đứng lên, phui mông: “Nguoi muốn biết sao, không nhiều lắm, ba trăm lượng bạc, ta sẽ nói cho nguoi biết.”

Nhìn Thâm Vĩ Tài nghênh ngang rời đi, vô luận năng thế nào gọi thế nào cũng không đáp lại, Cao Lê tức giận đập mạnh song cửa nhà tù, lầm bầm nói: “Ta ở trong phòng giam, làm thế nào kiếm ba trăm lượng bạc!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Nguoi Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giấy Quý Lạc Dương

Từ cửa sổ đến cửa nhà tù có bảy bước, từ cửa phòng đến cửa sổ vẫn là bảy bước.

“Tiểu Lê, nguoi ngừng một chút được không, nguoi đi tới đi lui làm đầu ta choáng váng hết rồi!” Mạn Châu oán trách, vừa vịn ách xì một cái.

Cao Lê nói: “Tiểu Châu, làm sao bây giờ, ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể nghĩ ra phương pháp kiếm tiền trong nhà lao.”

“Chúng ta đều nhanh sẽ chết, muốn nhiều tiền như vậy làm gì?”

Cao Lê thờ dài một hơi, nói: “Nguoi không hiểu đâu, Thâm Vĩ Tài kia tuyệt không đơn giản. Hấn rõ ràng tới sớm hơn ta, nhưng có thể lấy được thứ mà chỗ ta sau này mới có.”

Cổ Mạn Châu một điểm cũng không hứng thú: “Cái gì tới hay không , ta mệt rồi, nghĩ cái đó không bằng nghĩ biện pháp nâng cao tinh thần đi. Ở trong này cái gì cũng không được làm, nhàm chán muốn chết !”

Cao Lê ngồi xuống cùng nàng, bắt đặc dĩ nói: “Vậy nói chuyện đi.”

Cổ Mạn Châu linh quang chợt lóe: “Dù sao tất cả mọi người đều sẽ chết, nguoi cũng không cần che đậy. Vậy nguoi cùng Thánh Tử ...hay kể việc cá nước lần đó đi!”

Cao Lê định phản bác, nói không có chuyện như vậy.

Không ngờ rằng mấy phạm nhân cách vách nghe được, giống như chó thấy máu gà , nhao nhao lên, bảy miệng tám lời hỏi nàng kể chuyện lần đó cùng Thánh Tử.

Tinh thần hóng hót giống như nếu người không kể thì tôi chết cũng không tha. Tại đây, trong lao là từ tù Thiên triều, Cao Lê tròn mắt, trầm lời một ý: “Thật không có! Chuyện giả muốn nghe không?”

Cổ Mạn Châu phe phẩy cánh tay của nàng mà nói, “Kể đi, có quan hệ gì, ai quản là thật hay giả, xời!”

Nghĩ cũng phải, dù sao cũng đã bị xử, liên bình nứt không sợ bể, nàng uống ngụm nước, nghĩ một chút, “Ngày đó, Thánh Từ một thân bạch y, vì thời tiết quá nóng, lúc vô tình hữu ý, lộ ra cánh tay, gió nhẹ khẽ thổi, vạt áo bay lên, lộ ra một điểm đỏ bừng trên ngực...”

Trong lao oa lên một tiếng, chúng nữ hưng phấn mở to hai mắt.

Cao Lê trong lòng mắng thầm: “Sắc nữ!” Tiếp tục giảng đạo: “Ta lúc ấy thực sự là tâm động, không khỏi mặt đỏ đứng lên, nhìn xung không người, nghĩ rằng ‘Đây có thể là cơ hội duy nhất của đời này’, liền vọt tới sờ lộ với hắn, ‘Ta thích người, người đi theo ta đi’.”

Tiểu Châu nói: “Nữ nhân có thể nói như vậy sao? Người thật sự quá lớn mật rồi!”

Phạm nhân một nói: “Chỉ có tài năng như vậy mới hái được hoa đẹp, xi. Mặc kệ nàng, người nói tiếp đi.”

Cao Lê lau mồ hôi, lập tức ý thức bừng tỉnh, quên mất nữ nhân sẽ không bao giờ nói như vậy, “Chàng lúc đó thật sự rất mê người, ta bị dụ dỗ nên mới liều lĩnh như vậy. vì sợ hãi phải nghe chàng cự tuyệt, liền hạ quyết tâm hôn xuống...”

Lại là một trận thét chói tai!

...

Cao Lê phát huy hết kinh nghiệm hơn một năm xem sách người lớn, lại dùng hết sức tưởng tượng cao siêu của mình, chẳng những hấp dẫn tất cả tù phạm, còn hấp dẫn được quan coi ngục, mọi người cùng nhau vây quanh nàng, nghe nàng nói: “... Đang lúc chàng giãy giụa, vạt áo nổi lông, lộ thân thể dẻo dai non mịn, làm cho người ta thêm nhỏ dãi...”

...

Không đến vài ngày, có một thương nhân đi tới cửa phòng giam, cười híp mắt nói: “Cao tài nữ, người có từng nghĩ tới một quyển sách mật gọi là ‘Tinh dục của Thánh Từ’ không?”

...

Việc Thánh Từ bị làm nhục trước đã được hoàng gia đốc hết tâm sức để che đậy, nay câu chuyện ấy dưới hình thức 《 sách mật 》 lại tràn ra. Trên thị trường, thậm chí xuất hiện rất nhiều đồng nghiệp, bản nhái phiên ngoại.

Giữa vợ chồng, trêu đùa: “Tướng công, chúng ta thử tư thể kiểu Thánh Từ này đi!”

Giữa phố phường, bằng hữu gặp nhau thấp giọng nói: “Nghe nói lại ra phiên bản mới, người xem chưa, thật sự là rất kích thích!”

Trong hậu cung, nam tử cầm một quyển sách thì thầm: “... Chàng nhiều lần nhẫn nại, cuối cùng vẫn bị tình dục vây quanh, ngây ngô dịch chuyển...” Bọn thái giám nóng nảy: “Hoàng Thượng, xin bảo trọng long thể, không cần lại đọc, máu mũi đã không ngừng được...”

Miếu Thiên Hữu Quốc dị thường khác lạ, người nào đó bị quần chúng vây xem, không, là thị gian, cảm thấy trong lòng sợ hãi, thấp giọng hỏi tiểu đồng bên cạnh: “Bọn họ làm sao vậy? Ánh mắt mọi người là lạ!”

Tiểu đồng thờ dài, không đành lòng đâm phá: “Mùa xuân mau tới đi, tất cả mọi người sẽ tỉnh!”

“Bây giờ không phải đầu thu sao?”

Trong thiên lao, Cao Lê cầm ngân phiếu hưng phấn đến phát run, chạy lại bảo Tiểu Châu: “Năm trăm lượng! Năm trăm lượng đó! Trong một tháng ta thực sự kiếm được năm trăm lượng, thật sự là kỳ tích!”

Cổ Mạn Châu nói: “Chúng ta là từ tù, có tiền thì có ích lợi gì? Thụ lão nói, nếu người có thể ra nói thiên, hắn có thể ra lại năm trăm lượng.”

“Tâm nhìn hạn hẹp! Tuyệt đối là tâm nhìn hạn hẹp!” Nàng xoay người hô lên với quan coi ngục: “Tiểu Đồng, đêm nay thêm đồ ăn, mỗi người thêm một con gà, ta mời! Mật khác, người đi gọi Thâm Vĩ Tài đến, ta có chuyện muốn nói cùng hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khó Có Thể Xuyên Về

Khi Thâm Vĩ Tài đi đến nhà giam, Cao Lê đang giang rộng đôi tay chơi với tù nhân cách vách, “Hai con ong mật nhỏ, bay vào trong bụi hoa!”

Thâm Vĩ Tài xoa tay, cười hề hề nói: “Cao cô nương! Nghe nói, ngươi đã kiếm được tiền?”

Cao Lê nhìn lại, Thâm Vĩ Tài liền giật nảy mình, tỏ vẻ bình thường mà nâng mặt nàng lật trái phải trước sau. Ủa, bị người ta đánh đến tím đỏ cả mặt, má phải sưng lên thành một cục, thực sự rất giống đầu heo.

Thâm Vĩ Tài nói: “Mặt mũi sao lại thế này!”

Cao Lê vẻ mặt cầu xin nói: “Người này thật sự không phải con người, chơi hơn tám mươi ván, nàng đánh ta hơn tám mươi cái, lại chỉ đánh má phải!”

Nữ tù kia che miệng cười nói: “Thực ngại quá, tay phải của ta bị tật, chỉ có thể dùng tay trái đánh người!”

Thâm Vĩ Tài vội vàng nói: “Vậy ngươi đừng chơi nữa, tiếp tục thế này tức là mặt cũng chẳng cần luôn có phải không?”

Cao Lê cá giận: “Ta vốn không biết xấu hổ, nếu ta không thắng nàng một lần, vậy hơn tám mươi cái tát này, không phải là chịu thiệt rồi sao?”

Thâm Vĩ Tài đảo cặp mắt trắng dã, hỏi nữ tù kia, “Vị cô nương này, ngươi phạm vào tội gì mà bị bắt vào đây?”

Người kia ngượng ngùng cúi đầu nói: “Tiểu nữ phạm phải tội gạt người lúc cá cược!”

“Cái gì?!”

Thâm Vĩ Tài liếc mắt một cái nhìn Cao Lê, nói: “Ngươi xứng đáng làm đầu heo!”

Cao Lê dùng tay, xoay thân đi, tức giận nói: “Không chơi nữa! Ngươi lừa ta!” Nàng ngẩng đầu lên, nói với lao đầu: “Lao đầu đại ca, phiền ngươi sắp xếp một phòng đơn, ta muốn một mình soạn nhạc làm thơ.”

Thâm Vĩ Tài ngạc nhiên nhìn lao đầu nghe lời Cao Lê nói mà không chú ý gì tới mình. Hắn chỉ vào Cao Lê: “Mẹ kiếp ngươi, cư nhiên, mấy lao đầu đều... cái kia!”

Cao Lê liếc trắng mắt nói: “Ngươi nghĩ cái quái gì thế? Ngươi tưởng là ta và hắn lén phét sao? Nói cho ngươi biết, không có! Quan hệ giữa chúng ta vô cùng thuần khiết trắng trong, là quan hệ tác giả và độc giả, cao thượng đến mức có thể so được với chùa Thiên Hữu Quốc sau Ngọc Côn Sơn!”

Thâm Vĩ Tài nhất thời phản ứng không kịp, giữa hai người này có quan hệ gì!

Cao Lê một tay đập bờ vai của hắn, lấy giọng bạn hữu nói: “Ta thừa biết bí mật của ngươi!”

Thâm Vĩ Tài vẫn không thể nào thích ứng nổi với tên đàn ông trong cơ thể mỹ nữ này, hắn đẩy tay Cao Lê nói: “Phải! Chúng ta cũng chẳng quen nhau, không cần phải thân thiết như vậy! Ta cũng không muốn xen vào chuyện ngươi nói!”

“Cát! Ta nói cái gì? Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta với ngươi có thể viết ra《Ta cùng quân lao nha phủ chuyện xưa nói không rõ》(*Chuyện xưa mờ ám của ta và quân lao nha phủ) sao? Giả như ta muốn viết, người ta cũng không muốn đọc! Ngươi yên tâm đi!”

“Vậy là tốt nhất! Nói đi! Ngươi gặp ta là có chuyện gì cần nhờ vả?” Thâm Vĩ Tài không muốn lãng phí thời gian với nàng.

Cao Lê nói: “Ta muốn vượt ngục!”

Thâm Vĩ Tài không cần suy nghĩ, một cái tay bay tới, mắng chửi: “Này, tivi ta thấy cái này nhiều rồi, ngươi lại muốn học người ta 《Prison Break (Vượt Ngục)》!”

Cao Lê bị đánh đau, vừa xoa xoa ót vừa kiên nhẫn nói: “Chẳng phải ngươi đến đây lâu rồi sao? Vậy sao đến《Prison Break》cũng xem rồi? Thành thật khai báo ngay!”

Thâm Vĩ Tài giả đánh trống lảng, bày ra bộ dáng xa cách!

Cao Lê lấy ra bao bì băng vệ sinh, chỉ vào mặt trên có ghi ngày sản xuất nói: “Ta đến nơi này đã một năm rồi, ngươi này nói hộ đi, túi này mới sản xuất. Vậy tức là, ngươi có thể đi xuyên qua hai thời không, đúng chứ?”

“...” Thâm Vĩ Tài nhắm mắt nhìn một cái, không nói, đánh chết cũng không nói.

Cao Lê nói: “Đại ca, chỉ cần ngươi có thể giúp ta trở về, ta chẳng những cho ngươi ba trăm lượng, mặt khác còn cho ngươi thêm một trăm lượng làm tiền thù lao!”

Thâm Vĩ Tài cao ngạo khoát tay: “NO!”

Cao Lê nhất thời nghẹn lời, run rẩy sợ hãi một lát mới nói: “Vĩ sao?”

Thâm Vĩ Tài vỗ vỗ bờ vai của nàng nói, “Cao cô nương, nguoi... Nói như thế nào đây? Rất... Quá lớn, xuyên qua không xong!”

Cao Lê nhìn thoáng qua bản thân mình, bởi vì chỉ có thể ăn đồ ăn nhà tù, nguoi gầy như cành liễu phát phơ, muốn bay theo gió phiêu diêu về miền cực lạc tuyệt đối là có thể rồi: “Theo ta thấy thì, cũng không coi là lớn!?”

Thâm Vĩ Tài nhìn cũng không nhìn nói: “Lớn! Rất lớn! Cực kỳ lớn!”

“Ta không tin, nguoi chứng minh cho ta xem!” Cao Lê bày ra bộ dạng kỳ quái.

Thâm Vĩ Tài cũng không che giấu, lấy từ trong nguoi ra một cái lọ nhỏ như hộp com, đưa cho nàng xem “Đây là dùng để xuyên qua đó, hể là đồ quá nặng thì không thể thông qua!”

Cao Lê trái nhìn phải nhìn, đều không có phát hiện cái gì cúrt mèo, nghi ngờ nói với hân: “Chính là cái này? không có cái gì đặc biệt cả!”

Thâm Vĩ Tài hừ lạnh một tiếng: “Nếu như có thể từ nơi này trở về. Ta đã sớm về rồi, còn đợi được đến bây giờ sao?”

Cao Lê cau mày: “Ý nguoi là, nguoi từ nơi này đem đồ vật đi xuyên qua, sau đó, cầm vật từ không gian kia đến?”

“Không sai!”

Cao Lê ngây nguoi, nói vậy chẳng phải hi vọng của nàng đồ sông đồ biển rồi sao? Thế thì khổ sở viết ngày viết đêm vì cái gì đây?

Thâm Vĩ Tài duỗi lưng một mòi, nói: “Ta đã nói cho nguoi biết bí mật, nguoi mau đưa ba trăm lượng ra đây!”

Cao Lê giật mình, chưa từ bỏ ý định ôm Thâm Vĩ Tài: “Đại ca, nguoi đưa ta ra ngoài đi! Ta nhất định sẽ kiếm nhiều tiền hơn báo đáp cho nguoi!”

Thâm Vĩ Tài lắc lắc đầu, nói: “không được! Ta không thể biết pháp phạm pháp, đến khi ấy bát com của ta cũng khó giữ!”

Cao Lê khinh bỉ: “Bình thường mà nói, nguoi xuyên qua được, đều tới nơi này xưng bá Địa Cầu. Nguoi cả ngày chỉ nhìn thấy mỗi đồ ăn trước mắt, ý gì đây? Đại trượng phu phải ngực mang tứ hải mới đáng mặt anh tài!”

Thâm Vĩ Tài suy nghĩ một chút, nói: “Không cần!” Hân thừa dịp Cao Lê không chú ý liền trộm lấy ngân phiếu, lúc gần đi, vẫn còn không quên quơ quơ mớ tiền giấy.

Cao Lê buồn bực nói: “Ít nhất cũng phải cho ta bản đồ nhà lao chứ!”

Thâm Vĩ Tài khề mím cười nói: “Không vấn đề!”

Cao Lê lại nằm trong nhà lao như con gà trống bại trận.

Cố Mạn Châu đi đến bên cạnh hỏi: “Làm sao vậy?”

Cao Lê nhìn nàng với vẻ run rẩy sợ hãi, một lát sau mới lên tiếng: “Tiểu Châu, chúng ta cùng vượt ngục đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Nguoi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đá Trúng Thiết Bản

“Vượt ngục!” Cố Mạn Châu nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề.

Cao Lê kiên định vô cùng, gật đầu nói: “Yes, chúng ta phải vượt ngục!”

“Vĩ sao?” Cố Mạn Châu mở to hai mắt.

Cao Lê lập tức trút giận nói: “Không vượt ngục chẳng lẽ chúng ta ở chỗ này chờ chết sao?”

Cố Mạn Châu lập tức chỉ bức tường: “Nhưng mà ngươi không phải muốn tự sát sao? Hiện tại ở chỗ này chờ chết có gì không tốt?”

Cao Lê nói: “Cái kia không giống. Ta tự sát, là vì ta muốn tự sát. Người khác muốn giết ta, nhưng mà ta không muốn bị người khác giết!”

“Bản thân mình tự xử, người khác giết, không phải đều là chết sao?”

Cao Lê trầm tư nói: “Chết có tôn nghiêm với chết oan, là hai cái chết hoàn toàn khác nhau!”

Cố Mạn Châu nói: “Ngươi bây giờ là tội phạm cường gian Thánh Tử, nếu vượt ngục, sẽ trở thành đào phạm. Nếu chẳng may bị bắt, sẽ lập tức bị chém đầu.”

Cao Lê nói: “Dù sao cũng chết, ta muốn oanh oanh liệt liệt làm một cuộc phản kích cho cái xã hội thối nát này!”

Cố Mạn Châu mở to hai mắt, đặt tay lên trán của nàng: “Ngươi không có vấn đề gì chứ, vượt ngục phải lên lút, ngươi là to như vậy có thể thành công sao?”

Cao Lê nhất thời im bặt, “... Tóm lại, mặc kệ, ta muốn rời khỏi nơi này, làm cho lão hoàng đế kia thấy sự lợi hại của ta!”

“Hoàng Thượng ngài chỉ mới hai mươi tuổi, không thể nói là ‘lão’?” Cố Mạn Châu nhẹ nhàng nói.

“Này, Tiểu Châu, sao hôm nay ngươi luôn làm trái lại với ta?”

“...”

Kế hoạch vượt ngục

1. Đồng bọn

Cao Lê với mục tiêu vượt ngục đã hình thành, liền nhẹ nhàng thay đổi hành động. Nàng đã xem qua anh Michael trong “Prison Break “. cho nên nàng biết muốn vượt ngục thành công nhất định phải có đồng bọn!

Vì thế:

“Này! Dù sao đều phải chết, không bằng thử một chút may mắn, nói không chừng sẽ có một tia hy vọng!” Cao Lê miệng lưỡi trơn tru thuyết phục tù phạm Giáp.

Tù phạm Giáp nói: “Đi ra ngoài rồi về sau ai cho cơm ăn?”

“...”

“Ngươi chẳng lẽ không muốn thấy mọi người sao?” Cao Lê lôi kéo tù phạm Ất thâm tình nói.

“Ta muốn gặp lao đầu, hẳn còn nợ ta hai mươi xâu tiền!” Tù phạm Ất tức tối nói.

Cao Lê: “...”

“Suy nghĩ một chút đi, người nhà của ngươi còn đang chờ ngươi trở về? Mẹ ngươi lão nhân gia người... thật sự rất chờ mong ngươi!” Cao Lê dùng chiêu tình thân, còn đem nước miếng dính lên mắt, ý đồ làm ra nước mắt tràn mi.

Tù phạm Bính lập tức co rút thành một cục, hai tay nắm chặt, thô lỗ nói: “Lão tử mùa thu sau liền bị xử chém, ngươi chê ta bị chết chưa đủ nhanh phải không? Muốn ta sớm một chút xuống gặp mẹ ta? ...” Lời còn chưa dứt, quyền đã vung ra.

Cao Lê hét lên rồi ngã gục.

Cao Lê chỉ vào khuôn mặt đầu heo của mình, mồm miệng không rõ nói với Cố Mạn Châu: “Ta cảm thấy mùa thu sau xử quyết hẳn thật sự rất nhẹ!”

Nàng mới nói xong con người vốn không toàn vẹn lại đảo ngã xuống. Làm Cố Mạn Châu sợ tới mức hét lên.

Phương án một không khả thi, chuyển sang biện pháp kế tiếp.

2. Đầu độc

Như vậy rất được, trước đem toàn bộ quan cai ngục hạ độc cho ngất xỉu, sau đó nàng tuyệt đối có thể đi ra ngoài. Cao Lê linh cơ vừa động, ông trời phù hộ, bên người nàng không phải đang có một chuyên gia dùng độc sao? Vì thế nàng liền bắt đầu tính kế lên Tiểu Châu.

Cố Mạn Châu mỗi ngày đều phải nghe Cao Lê lải nhải, rốt cục đáp ứng rồi giúp nàng chế độc.

Hôm nay, Cao Lê cùng Cố Mạn Châu quý trước song sắt, đem mặt chen vào giữa song sắt, lo lắng nhìn lan can bên ngoài, trong ánh mắt lộ ra khẩn trương cùng giảo hoạt.

Cao Lê nói: “Người xác định đã bỏ thuốc?”

Cố Mạn Châu nói: “Ta xác định!”

“Vậy bọn họ có ăn không?”

Cố Mạn Châu nói: “Ta không xác định!”

Cao Lê liếc nàng một cái: “Người hạ độc gì?”

Cố Mạn Châu nói: “Là con gián trắng thêm tơ nhện trộn cây tann bít!”

Cao Lê mười phần hoài nghi nhìn nàng nói: “Mấy thứ kia có người sẽ ăn sao? Lần trước người làm thuốc độc lớn như cái bánh bao, người ta vừa thấy đã muốn ói, không cần nói tới ăn, đã trực tiếp ném vào nhà cầu!”

Cố Mạn Châu vội vàng giải thích nói: “Lần trước độc tính hơi ít chút, nhất định phải ăn đủ theo yêu cầu mới được, không lớn như bánh bao, không có hiệu quả rõ rệt!”

Cao Lê bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện nói: “Tiểu Châu, xác suất thành công của người là bao nhiêu?”

Cố Mạn Châu bối rối: “Cái gì là xác suất thành công?”

Cao Lê nhấn nại giải thích nói: “Chính là cùng một loại độc, người đầu độc mười lần, thành công đem đối phương trúng độc mấy lần?”

Cố Mạn Châu nhìn trời, nhìn cả buổi, cuối cùng đỏ mặt nói: “Một lần cũng không có!”

Cao Lê trước mắt bỗng tối sầm, run giọng nói: “Tỷ lệ thành công là không! A! Ta thế nào ngốc như vậy! Sẽ tin tưởng một đứa như người, cái gì mà gọi thế gia dùng độc!”

Cố Mạn Châu lập tức giải thích nói: “Nhà chúng ta đúng là y độc gia truyền, nhưng mà ta cũng đâu có nói bản thân mình có nghiên cứu độc?”

Cao Lê “...”

Thôi được rồi, next sang phương án khác.

3. Bản đồ

Bản đồ là do Thâm Vĩ Tài cho lao đầu đưa tới.

Cõi lòng tràn đầy hi vọng, nàng mở ra xem, càng xem càng nghiêm túc, càng xem càng nhíu mày, càng xem càng mơ hồ!

Cố Mạn Châu chụm đầu lại xem, nhìn hồi lâu, nhìn lại Cao Lê. Nàng một mặt sùng bái nói: “Người thật lợi hại! Tranh vẽ như vậy người cũng có thể hiểu được!”

Cao Lê nhíu mày, hít một hơi, chỉ vào một vòng tròn bất quy tắc nói: “Thâm Vĩ Tài là lợi dụng lao đầu đem đồ truyền vào cho ta. Đương nhiên không thể để cho người khác nhìn ra được đây là một bản đồ nhà giam. Vậy thì hẳn đương nhiên sẽ làm một ít che dấu. Người xem một vòng này, đương nhiên chính là bờ tường bao quanh ngục giam. Khối hình vuông màu đen chính là nơi chúng ta đang ở, đây là hành lang, đây là phòng trực, này...” Nàng càng nói càng đặc ý, khí độ hết như chỉ điểm giang sơn.

Cố Mạn Châu ngưỡng mộ nhìn, lòng ngưỡng mộ như Hoàng Hà tràn ra, lập tức che mất lý trí của nàng, chỉ còn lại đôi mắt sáng.

Lúc này, một cai ngục tốt bước lại đây, sờ sờ đầu, ngượng ngùng nói: “Cao Lê, vừa rồi người đó đưa nhầm rồi. Trên tay người là đệm lót đáy nôi, cái này mới là Thâm Vĩ Tài đưa cho người. Ngại quá, ta vừa rồi bị chảy nước mũi, liền thuận tay...”

Cao Lê cùng Cố Mạn Châu co lại thành một đoàn, như lâm đại địch, nhìn tờ giấy lưu lại nước mũi!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nam Nhân Chớ Tới Gần

Nhiều lần thất bại làm cho Cao Lê bị đả kích, bây giờ chẳng khác gì xác chết, cả ngày nằm dán trên đất làm người hình thảm. Mà điều này khiến ông chủ tiệm sách bên ngoài nhà lao nóng ruột không yên.

“Tiểu thư, đại tỷ, trời ạ, cô nãi nãi của ta ơi. Ngươi nói gì với ta đi, một câu thôi, muốn sao trên trời ta cũng hái về cho ngươi nữa.” Làm sao có thể bỏ qua cho cây rụng tiền này đây? Vì tiền, hần nhất định phải khếp nép cúi đầu trước pho tượng Bồ Tát sống này thôi.

Cầu nửa ngày, Cố Mạn Châu nhìn không nổi nữa, sợ hãi nói: “Nàng nói, muốn vượt ngục!”

“V... Vượt ngục!” ông chủ tiệm sách kia trợn mắt. Nếu là người khác coi như không vấn đề, nhưng nàng phạm phải tội khi nhục Thánh tử, làm sao có thể lờ đi đối quan trên?

Cao Lê mặt không thay đổi: “Dù sao ta cũng chết, số tiền kia, ta muốn thì ích gì?” Nàng trở mình một cái: “Không bằng đến lúc đó đốt cho ta nhiều tiền giấy đi! ... Haiz... Còn không biết ta có đợi đến thu sau được không.”

Ông chủ kia không phản bác được, lúng túng ngầy người nửa ngày, cũng nghĩ không ra biện pháp, chỉ có thể đi về.

Đối mặt với cuộc phỏng vấn của tạp chí lá cải “Kinh đô mọi chuyện thông”, ông chủ cảm thán: “Đến trời cũng phải ghen tị với anh tài. Trừ phi ai đó có thể giúp nàng vượt ngục, bằng không thứ độc giả thấy bây giờ, không phải sách mật, mà chính là tuyệt bút.”

Hần nói xong người người rơi lệ, ngay cả bản thân cũng cảm động một phen, sau đó, hần không chút hoang mang: “Quầy sách của chúng tôi đã ra bản hợp đồng với Cao Lê tiểu thư, mời các vị mau chóng đặt hàng. Là con số chữ số cực kỳ cát lợi, 1999 bản văn, chỉ in ba ngàn cuốn, bán hết liền dừng!”

Toàn trường ồ lên.

Trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, khắp nơi lại dậy lên một hồi sóng gió.

Cao Lê mặc kệ chuyện đời. Nàng ngáp một cái, tay gãi móng, lại tiếp tục ngủ.

Đối với loại hành động không thực nữ này, thậm chí có thể coi như hành động thô bỉ của bọn cái bang, Cố Mạn Châu toát mồ hôi lạnh. Nàng hồi tưởng bản thân mình mười mấy năm qua, bị cha mẹ nghiêm cần quản giáo đến mức không dám đi nhanh trên đường, mà Cao Lê trước mắt này đang dùng hành động nói cho nàng biết, nàng khắc thủ lễ nghi nhiều năm như vậy lại chẳng đáng một đồng, có thể không tức chết được sao?

Lúc này, cửa lao bị người mở ra, một tù nhân bị đá vào.

Cố Mạn Châu mở to hai mắt, Cao Lê mở ra một con mắt nhìn người vừa tới. Trông khoảng vừa hai mươi, lông mi dài, trên cằm có chòm râu dê.

Cố Mạn Châu lúc này phát huy hết sự nhạy cảm của bản thân, phát ra tiếng hét chẳng khác gì tiếng còi báo cháy.

Cao Lê cùng nam nhân râu dê kia giật mình, nghi hoặc nhìn nàng.

Lao đầu bị tiếng hét gọi tới, giơ cây gậy, gõ vào song sắt hai cái: “Hết cái gì mà hét? Còn hết nữa ông nội ngươi đây rồi ngươi đi trăm.”

Cố Mạn Châu lập tức biết điều ngậm miệng, chỉ vào người kia, run giọng nói: “Hần... hần là nam nhân.”

Lao đầu mất kiên nhẫn: “Nhiều lời, chẳng ai nói hần là nữ tử.”

“Nhưng nơi này là nhà lao dành cho nữ.”

Lao đầu liếc nàng một cái: “Bên kia đầy người, trước sắp xếp hần ở trong này vài ngày, bên kia trông ta sẽ mang người đi.”

Nam nhân râu dê kia nói: “Ngươi đừng nhìn ta là nam nhân, thật ra ta mang tâm địa của nữ nhi.”

Cố Mạn Châu không tin, kỳ thị nhìn hần.

Cao Lê thở dài một hơi, từ trên mặt đất bò dậy, nghênh ngang đi đến trước mặt người kia, đá hần một cước, bày ra bộ dạng vật vờ: “Mới tới, ngươi có hiểu quy củ lễ nghi không vậy? Việc đầu tiên khi tới đây là phải bái sơn, hiểu chưa?”

Nam nhân râu dê ngẩn ra: “Bái... bái sơn?”

Cao Lê khoát tay chỉ, thừa dịp hần không chú ý, một cước hùng dũng đá vào bộ phận trọng yếu của hần, thật sự là “Mau ngoan chuẩn lạt” toàn diện làm đủ.

Chính như dự kiến, tên râu dê kia hét lên một tiếng rồi ngã xuống, ôm đệ đệ của mình lăn lộn trên đất, nước mắt nam nhi không tiếc rỏ chút nào mà chảy ra.

Cao Lê đắc ý nhìn Cố Mạn Châu “Bây giờ ngươi có thể yên tâm, hần căn bản đã bị phế bỏ, trong vòng vài ngày chắc không cứng lên nổi.”

Cố Mạn Châu hết sức cảm động nhìn Cao Lê, ánh mắt loé sáng như ánh mắt thiếu nữ khi nhìn thấy thần tượng, không kìm lòng được mà la lên: “Ngươi giỏi quá, giống như tiên nữ vậy.”

Nam nhân nằm kia run rẩy thở, chỉ vào 2 nữ nhân này, nói: “Các ngươi... các ngươi thật to gan!”

Cao Lê cười áo ngoài ra, nguy hiểm đi tới.

Nam nhân râu dê kia vốn đã có bóng ma trong lòng, cắn chặt hàm răng, nhanh chóng lui về phía sau, còn phối hợp hô to: “Ngươi... ta nói ngươi! Ta lệnh cho ngươi không được tới! Nếu không, ta sẽ...”

Cao Lê chẳng hơi đâu cùng hần khách khí liền xông lên đạp vào bụng hần một đạp khiến hần cúi gập người không dậy nổi. Nàng lập tức lấy chiếc áo ngoài kia siết quanh cổ nam nhân, người nọ hô hấp không được, trợn trắng mắt nhìn.

Cao Lê buông lỏng một lát, đứng phía sau nam nhân, dùng âm điệu ma quỷ mỉa mai nói: “Tốt. Hiện tại chúng ta giới thiệu làm quen một chút.”

Nam nhân kia đã bất chấp bụng đau, hai tay bắt lấy áp trên cổ, để tránh đối phương siết chết mình.

Cao Lê nói: “Trước mặt ngươi kia là cung nhân hạ độc ám sát Hoàng thượng, mà ta là tội phạm cường dâm Thánh tử! Vậy còn ngươi? Ngươi phạm tội gì mà phải vào đây?”

Nam nhân kia run giọng nói: “Ta không phải hành! Ta là đại đầu dura!” (Đại loại là đồng âm khác nghĩa nên anh hiểu lầm)

Cao Lê nhíu mày: “Ngu ngốc! Ta là nói ngươi phạm vào chuyện gì?”

“Ngu ngốc?” Nam nhân khó có thể tin nhìn nàng: “Ngươi dám nói ta ngu ngốc!”

Cao Lê lại từ phía sau đá hần một cước, hung hăng nói: “A! Ngươi không ngu sao? Ngươi không phải đại đầu dura à? Ta đây gọi ngươi là thằng ngốc là ổn rồi.”

“Thằng ngốc?” Nam nhân kia gần như hét rầm lên.

Cao Lê không nói nhiều lời, một bên ghim cổ hần, một bên bóp cảm buộc hần mở miệng, cuối cùng kêu Cố Mạn Châu đem thuốc vừa làm được không biết độc tính như thế nào liền nuốt cho hần.

Nam nhân bị dọa đến mức cả khuôn mặt đều trở nên trắng bệch, run rẩy nói: “Đại tỷ tha mạng! Có chuyện gì dùng lời để nói.” Phải nói ra những câu này, dường như là một sự ô nhục đối với hần, khiến trông mặt hần chứa đầy bi phẫn.

Cao Lê lớn tiếng quát: “Ta đã hỏi ngươi hai lần, ngươi phạm vào chuyện gì?”

“Ta? ... Ta tham ô nên bị bắt vào!” Dưới tình thế cấp bách, hần thuận miệng nói một cái tội danh.

Cao Lê lại đến đây trợn ngoan K, vẫn không quên nghĩa chính nghiêm từ nói: “Hừ, tên cầm thú này! Nhân dân nuôi ngươi lớn, Hoàng Thượng đối với ngươi tín nhiệm hết mực, ngươi lại có thể đi tham ô. Áp bức mồ hôi nước mắt của nhân dân, lừa gạt sự tín nhiệm của triều đình, tự tiện nuốt quỹ tiền riêng, ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa! Ta phải thay mặt nhân dân triều đình xử tội ngươi.”

Cố Mạn Châu cũng hết sức kích động nói: “Cha ta bị tham quan hại chết. Ta cũng phải vì cha báo thù!”

Vì thế hai nữ nhân, một người hét đánh lại đấm, một người hét cắn lại cào, giày vò nam nhân đến không còn hình người.

Cuối cùng, hần chỉ vào đôi mắt gấu mèo, miệng sùi bọt mép, tay đầy vết cấn, thần trí mơ hồ nói: “Ta thề: ko bao giờ tham ô nữa. Ta ko bao giờ tham ô nữa! Ô ~~~” lời còn chưa dứt người đã hôn mê bất tỉnh!

Trải qua một vòng chiến đấu hăng say, hai nữ nhân cũng mệt mỏi, nhìn thấy nam nhân không còn động đậy, biết nguy hiểm đã không còn, các nàng liền nặng nề đi ngủ!

Nam nhân cố gắng đứng lên, phát tín hiệu ra ngoài cửa sổ, không lâu sau, một đội người hầu quần áo đẹp đẽ vội vàng bước tới. Thủ lĩnh thái giám nhìn khuôn mặt nam nhân, hoảng sợ hô lên: “Hoàng Thượng, người làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xì Lối, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Dụ Hoặc Trong Lúc Vô Ý

Hoàng đế đế quốc Đại Thịnh nổi tiếng nhất bản triều là một gã trạch nam (suốt ngày ngồi nhà).

Khi tuổi xuân vừa tròn mười chín, mỹ nam tử tuyệt thế tên Thiên Lý đã lên làm Hoàng thượng, nay cũng được hai năm, là chức trường thượng tôn đỉnh. Bởi vì gia giáo rất nghiêm nên cả đời nhiều nhất chỉ đi săn vào lúc gần thu, phần lớn thời gian bị buộc ở nhà. May mắn là nhà hắn rất lớn, đi dạo vài năm có khi cũng chưa hết, hơn nữa nô tài lại đông, rất nhiều thái giám cung nữ có bộ dáng cùng tên họ như thế nào, hắn cũng chẳng nhớ kỹ. Vì quanh năm sống như một trạch nam nên cuộc sống cực kỳ nhàm chán.

Bởi vì Phụ hoàng lam nhan bạc mệnh (giống Hồng nhan bạc mệnh) chỉ sinh được một cặp song sinh đã lâm bệnh nặng, vừa khéo một người làm Hoàng Đế, một người làm Thánh Tử. Nhìn tương lai tốt đẹp của hai đứa con mới sinh ra đã có phiếu cơm dài hạn, về sau có thể đại phú đại cát cả đời, Phụ hoàng thỏa mãn mỉm cười rồi lâm chung.

Vậy Thiên Lý đã lên làm Hoàng thượng như thế nào?

Đây là điều mà toàn bộ người trong thiên hạ đều không biết.

Bởi vì năm đó Phụ hoàng gọi hai đứa con đến trước mặt, “Điểm chỉ Hoàng thượng, được rồi, ai làm?” Vừa vặn điểm đến Thiên Lý, sờ đi, tên của hắn đã bị ghi vào chính giữa cuốn Ngọc Diệp bỏ vào trong di chỉ Hoàng đế. Phụ hoàng khi còn sống, Thiên Lý là thái tử, vậy khi Phụ hoàng chết, hắn coi như trở thành Hoàng thượng.

Cuộc sống chán nản bình lặng như thế, vẫn là nguyên nhân căn bản khiến hắn cảm thán nhiều năm.

Hôm nay, Thái Y Viện đông đúc.

Các phi tử trong hậu cung đều tụ lại trước giường Hoàng thượng, kinh tâm động phách nhìn hắn cả người đều là thương tích mà mặt vẫn ngây ngô cười.

Ngọc phi dùng cây quạt che mặt mình, thấp giọng hỏi: “Hay là, Hoàng thượng người... bị đánh đến hư đầu rồi?”

Lệ phi quay lưng lại: “Là ai làm? Ai dám hạ thủ ngoan độc như vậy?”

Lương phi nước mắt rùng rùng bỏ nhào lên giường Hoàng thượng, ai oán kêu: “Hoàng thượng... người thật thảm, là ai xuống tay, thiếp muốn chu di cửu tộc nhà hắn.”

Thần trí đang phiêu du tiên cảnh của Hoàng thượng được kéo trở về, lập tức bị một phòng đầy nữ nhân làm cho giật nảy mình, kinh ngạc nói: “Các người tới làm gì?”

Kết quả là các phi tần cùng hét lên duyên dáng rồi xông vào đánh hắn.

Thực ra thì nói có vẻ chậm nhưng việc xảy ra lại nhanh, Hoàng thượng coi như may mắn vì có thân thủ linh hoạt, lập tức tung người bay lên, vọt ra ngoài, nhìn long sán (giường rồng) không chịu nổi sức nặng của quá nhiều người, kêu cọt kẹt một tiếng sau đó bỏ mình. Mà những nữ nhân cao quý nhất đế quốc, cứ như vậy ngã rạp xuống.

Hoàng thượng bức bối: “Các người, mau tự nhốt trong phòng đi, bằng không trảm lấy tội ‘muru nghịch’ xét xử!”

Phi tần các hậu cung đều vô cùng thê thảm, nước mắt như hoa lê trong mưa, muốn nói mà không được, chỉ có thể ầm ức rồi đi, Hoàng thượng ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho các nàng.

Hắn nhìn long sán mình từng ngủ nhiều năm, nói ra một câu cảm thán bi thương: ” Người để ta thương bao năm như thế, thật không ngờ hôm nay lại chết ở chỗ này !”

Tiểu thái giám Kiến Phúc bên cạnh thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, long sán này, nên xử trí ra sao ạ?”

Hoàng thượng quơ tay nói: “Đưa đến miếu Thiên Hữu Quốc siêu độ đi, còn lại để Thánh Tử xử lý.”

“Vượt qua... siêu độ? !” không đúng, trước giờ chưa từng có ai siêu độ cho một chiếc giường cả, mặc dù đây là giường rồng.

Hoàng thượng cũng không quan tâm đến chuyện này nữa, dù sao nhà hắn chẳng những nhiều phòng mà giường cũng còn rất nhiều.

Chuyện khiến hắn hao tâm tổn trí lúc này là phải đối phó ra sao với hai nữ tử có hành vi quái đản cứ chỉ dè thường cùng với việc còn có thể xuống tay đánh người bất cứ lúc nào kia. Nhưng dù bị đánh thành đầu heo thủ lợn nghiêm trọng đến đâu đi nữa thì hắn cũng không thể nào ghét nổi, giống như người quanh năm ăn canh đậu hũ trắng, đột nhiên nhai phải một đồng hạt tiêu, tuy rằng bị cay đến mức nước mắt nước mũi đều chảy ra nhưng vẫn muốn ăn thử thêm một lần nữa.

Làm sao có thể nhìn thấy nàng mà không để bị đánh đây?

Hắn sờ vết thương trên tay, nhẩn mẩn suy ngẫm.

Cao Lê vừa tỉnh ngủ, duỗi lưng một cái một mồi, lại quét mắt quanh nhà lao, phát hiện nam nhân ngày hôm qua tự đứng xuất hiện đã biến mất không còn dấu vết. Nàng dụi dụi mắt hỏi: “Tiểu Châu, tên kia đi đâu rồi?”

Cố Mạn Châu ngáp một cái nói: “Không biết, có thể là bên kia trống phòng rồi nên lao đầu đã mang hấn đi.”

“Ngươi xác định không phải hấn bị chúng ta đánh chết, sau đó lại bị lao đầu ném xác đi phi tang chứ?”

Cố Mạn Châu nói: “Sẽ không, bởi vì lao đầu nhất định sẽ bắt hai chúng ta đi vớt xác, hấn lười động thủ.”

Cao Lê vừa lòng gật gật đầu, nói: “Vậy là tốt rồi!” Nói xong, nàng nghiêng người tiếp tục ngủ.

Mắt thấy sắp sửa gặp mộng đẹp, lại bị tiếng kêu sợ hãi của Cố Mạn Châu dọa tỉnh.

Cao Lê mở to mắt, oh my god! Ngày hôm qua có một nam nhân, hôm nay có tận hai người! Nàng kéo tay Cố Mạn Châu, thấp giọng nói: “Trấn định một chút, ngày hôm qua chúng ta lấy hai chấp một, hôm nay hai chọi hai, xem ra không có phần thắng!”

Ánh mắt Cố Mạn Châu lấp lánh, cười nói: “Ngươi nói cái gì thế? Ngươi nhìn nam nhân kia bộ dạng thật đẹp trai. Hấn chính là kiểu mẫu ta thích nhất, ta chờ mười mấy năm, rốt cục trước khi chết cũng có cơ hội để ở chung một gian với người trong mộng, ngươi đừng có phá hoại!”

Cao Lê nghe xong miệng mở lớn thành hình chữ O. Nàng âm thầm cả kinh kêu lên: Trời ạ! Lòng của phụ nữ thật sự là mây trên trời, thay đổi bất thường không hiểu nổi.

Không đợi Cao Lê kịp thích ứng, Cố Mạn Châu sửa sang lại tóc của mình, đi ra phía trước nghênh đón: “Công tử! Tiểu nữ Cố Mạn Châu bên này hữu lễ!”

Cao Lê trong khoảng thời gian ngắn ngược lại thật sự là phản ứng không kịp, thật không ngờ Tiểu Châu có thể chủ động tiến đến, còn dùng kính ngữ, nghiêm nhiên bày ra bộ dáng tiểu thư con nhà khuê các.

Không chỉ có Cao Lê sợ, Hoàng thượng đang đứng một bên không ai thềm để ý cũng bị dọa sợ.

Vốn dĩ hấn đã chuẩn bị tốt cho lần gặp mặt này, tìm ảnh vệ đặc lực nhất là Đường Đăng Hi cùng hấn đóng giả phạm nhân để dễ dàng tiếp cận nữ quái Cao Lê

Thật không ngờ, Đường Đăng Hi xuất hiện lập tức xoay chuyển cả càn khôn.

Đường Đăng Hi cũng không sao thích ứng nổi. Lúc trước, Hoàng thượng đã ngăn cản vạn dân, nói trong phòng giam tồn tại hai quái thú thiên hạ trăm bản khó gặp, trách nhiệm của hấn là bảo hộ Hoàng thượng để người không bị thương, đồng thời, cũng không làm thương tổn đến hai quái thú kia, nhưng mà hiện tại trước mắt hấn chỉ có hai nữ tử dung mạo xinh đẹp, một người còn đặc biệt nhiệt tình với hấn, ngôn hành cử chỉ không khác mấy so với phi tần trong cung. Tại sao Hoàng thượng lại nói là quái thú?

Cố Mạn Châu ý cười trong suốt, ôn nhu dịu dàng đến chảy nước, nàng kéo tay Đường Đăng Hi để hấn ngồi xuống bên cạnh, nói: “Công tử, xin hỏi tôn tính đại danh?”

Đường Đăng Hi là một chàng thiếu niên nhiệt huyết, nhiều năm đi theo Hoàng thượng nhưng bản thân lại chưa từng chú ý đến những việc tư tình nam nữ, hiển nhiên là hấn cũng không biết phải đối đãi thế nào với nữ nhân. Bị tay Cố Mạn Châu lôi kéo, mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, giọng nói run run: “Ta... ta gọi là... Đường... Đường...” Hấn đang định nói đến tên của mình, nhưng giữa lúc khẩn trương lại nhớ tới lời Hoàng thượng dặn dò, kịp thời phanh lại: “Ta tên Đường Quả!”

“Kẹo sao?” Cố Mạn Châu vui mừng: “Tên này thật ngọt!”

Đường Đăng Hi đỏ mặt, cúi đầu, lấy tay xoa gáy, lẩm bẩm nói: “Vâng... Là rất ngọt!”

Hoàng thượng ngồi được một tia không ổn, bởi vì ảnh vệ mạnh nhất của hấn, dường như dần dần đang chìm vào nhu hương. Hoàng thượng muốn ngăn lại ngay lập tức, nhưng mà Cao Lê đã đứng ở trước mặt hấn, trừng mắt nói: “Thế nào? Lại từ bên kia chạy sang?”

“...” Hoàng thượng nghĩ nửa ngày mới hồi thần mà nói: “Đúng vậy! Bên kia nhiều người quá!”

Cao Lê không nói hai lời, đẩy Hoàng thượng lên tường, một tay chống nạnh, một tay chống lên bức tường phía sau hấn. Cứ như vậy, khoảng cách giữa hai người tự nhiên ngắn lại. Tuy rằng Hoàng thượng so với Cao Lê cao hơn một cái đầu, nhưng nhìn nàng gần trong gang tấc, hấn lại hốt hoảng mà dán lưng lên bức tường lạnh lẽo, cô gắng bảo trì khoảng cách an toàn với nàng. Mặt khác, ánh mắt dụ hoặc của đối phương, hơi thở ấm áp, tư thế mờ ám khiến hấn có cảm giác như trúng phải một loại bùa ma, vô phương đẩy được nàng ra.

Cao Lê nhìn người phía trước bộ dạng khẩn trương lại có cả sự chờ mong, cười thầm trong lòng: Thật không ngờ mấy trò đòi trước dùng để đối phó phụ nữ, bây giờ cũng có thể đem ra xài được với đàn ông.

Nàng lên cầm hấn hỏi: “Nói đi! Ngươi tên là gì?”

Hai tay Hoàng thượng cố đè chặt bức tường phía sau, dè dặt cẩn trọng nói: “Ta gọi Thiên... Thiên...”

Cao Lê cười lớn: “Ồ! Kêu ‘Trời Trời’ sao? Thật ghê tởm!”

“Không... không phải như thế!” Hoàng thượng lập tức biện bạch nói

“Không sao cả!” Cao Lê cười cười: “Ta chỉ muốn cảnh cáo ngươi! Hiện tại Tiểu Châu đang coi trọng nam nhân kia, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ở trong này là được, nếu ngươi dám làm chuyện gì phá hoại, ta liền...” Ngón tay nhẹ nhàng lướt xuống, miết lấy cản cổ Hoàng thượng.

Xúc cảm từ cổ truyền đến làm cho Hoàng thượng toàn thân tê dại. Hắn căn bản không cảm thấy đây là một loại uy hiếp, mà chính là nàng, đang, câu, dẫn, hắn.

Lòng như bị một con mèo nhỏ trêu đùa mà rối thành nùi.

Nhìn Hoàng thượng bộ dáng ngây dại, Cao Lê tưởng rằng bản thân mình đã uy hiếp thành công.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Một Hồi Hồn Chiến

Hoàng thượng đại nhân cao quý bị tù phạm cường gian là Cao Lê bắt ép ngồi ngoan ngoãn một xó trong nhà tù để dành khoảng không gian riêng cho Cố Mạn Châu cùng Kẹo nhỏ nhà nàng mất đi mây lại, tư tưởng thụ thụ, âm thông giao hợp...

Hoàng thượng đại nhân mười phần khó chịu, dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì hắn đây đường đường là Hoàng đế, tại sao chuyện yêu đương mê loạn như vậy lại có thể bị ảnh hưởng thân cận nhất hưởng thụ hả trời? Tại sao lại không công bằng như vậy, luận tướng mạo, luận học thức, luận nhân phẩm, luận địa vị, luận quyền thế, luận về mặt nào đi chăng nữa Đường Đăng Hi đều kém hắn mười vạn chín ngàn thất (một thất là khoảng một nghìn mét), nhưng mà, ở trong này mình cái gì cũng không bằng hắn! Hắn hung hăng nhìn chằm chằm Đường Đăng Hi, ý tứ là: Tiểu Tử thôi, ngươi cứ cẩn thận đấy.

Đường Đăng Hi trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, nhưng tình huống lúc này hoàn toàn không nằm trong phạm vi tưởng tượng của hắn, tiểu mỹ nữ trước mắt này thật sự thật là quá đáng yêu. Mà Hoàng Thượng đại nhân mặt thật sự... quá kém. Hắn nên làm cái gì bây giờ? Rơi vào đường cùng, hắn nhanh đi đến trước mặt Cao Lê, thô lỗ kéo tay đang dè trên vai Hoàng thượng của nàng ra: “Ai cho ngươi thất lễ như vậy? Làm sao có thể đối...”

May mắn Hoàng thượng phản ứng mau lẹ, lập tức bưng kín cái miệng của hắn, giọng nói dù hung dữ nhưng cũng hạ thấp vài phần: “Ngươi đã ăn bữa tiệc không nên ăn, giờ lại muốn đoạt chân gà của ta, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

Đường Đăng Hi mở to hai mắt nhìn nhưng cũng không thể nói gì.

Cố Mạn Châu lập tức chạy tới cản tay Hoàng thượng “cứu” ra Kẹo nhỏ của nàng, thân thiết hỏi “Ngươi không có việc gì chứ? Hắn ta bị điên, ngươi không cần để ý.”

Đường Đăng Hi nhìn Hoàng thượng vì mình mà bị cản, hắn hết đường chối cãi, dù là võ công của hắn cao cường, nhưng giờ phút này toàn bộ đều không thể phát huy. Hắn lập tức quỳ rạp xuống đất, muốn thỉnh cầu Hoàng thượng tha thứ.

Hoàng thượng cuộn tay áo đang định dạy dỗ Đường Đăng Hi, không ngờ lỗ tai đột nhiên đau nhói, bị người phía sau đánh lên thành công.

Hoá ra Cao Lê nhìn lỗ tai Hoàng thượng mà vướng mắt, lôi hắn đến gần, thấp giọng nói: “Đã nói ngươi không được phá hoại! Ngươi càng nghĩ càng làm càn, muốn tạo phản phải không? Hôm nay ta không thể không giáo dục ngươi!”

Hoàng thượng từ nhỏ đến lớn sống trong nhung lụa, được che chở đã quen, nay làm sao chịu nổi đối đãi như vậy? Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài hiểu biết của hắn. Chưa từng có người nhéo tai hắn, vậy nên bây giờ hắn chỉ biết khom người tránh đau, giống như động vật để Cao Lê lôi đi.

Đường Đăng Hi sợ muốn chết! Vừa rồi hại Hoàng thượng bị người cản, hiện tại hại Hoàng thượng bị người nắm lỗ tai, dừng lại đi, nếu không dù hắn có mấy cái đầu cũng không đủ để trăm đầu.

không được! Vì tự cứu lấy mạng mình, hắn đã nghĩ thông suốt, ra tay nhanh như gió đánh vào Cao Lê.

Vì sao người định không bằng trời định? Cao Lê vừa đứng lúc quay người lại, khiến Hoàng thượng phía sau nàng trúng phải điểm huyệt của hắn.

Kết quả là Hoàng thượng nửa người cứng ngắc, mồm miệng không rõ nói: “Tiểu Đường! Ngươi... Quả nhiên không hề một lòng thần phục ta.”

Đường Đăng Hi liều mạng lắc đầu xua tay, miệng liên tục nói: “Không phải! không phải như thế! ...”

Lúc này, Cổ Mạn Châu nhìn biểu tình bán cương quái dị của Hoàng thượng, kéo tay Cao Lê “Không xong! Tham quan trúng gió rồi! Ngươi xem nửa bên mặt của hấn đều cứng lại.”

Cao Lê vừa thấy, lập tức thả tay ra: “Tất cả mọi người đều thấy rõ ràng! Việc hấn trúng gió chẳng quan hệ tới ta!”

Cổ Mạn Châu đi đến trước mặt Hoàng thượng, chau mày nghĩ: “Ta nhớ trước kia phụ thân ta nói, trúng gió là vì mạch máu không thông mà thành, muốn khỏi phải đánh vào mặt!” Nói xong, nàng vỗ nhẹ lên mặt Hoàng thượng.

Cao Lê nhìn nàng vỗ không có tác dụng, lập tức kéo Cổ Mạn Châu ra, bản thân mình vọt tới phía trước nói: “Ngươi đánh lực đạo quá nhỏ, chẳng có ích gì, đề cho ta tới!”

Hoàng thượng sợ hãi nhìn Cao Lê: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Cao Lê tự tin nói: “Trị bệnh cho ngươi.” Lời còn chưa dứt, nàng đã vung tay. Không hề giống với cái vỗ nhẹ của Cổ Mạn Châu chút nào, Cao Lê đánh mặt hấn, là xuất tẩn toàn lực!

Hoàng Thượng kêu thảm thiết không thôi, khuôn mặt đáng yêu nay đã biến hình nghiêm trọng.

Đường Đăng Hi hoàn toàn choáng váng! Hấn tiến lên, đem hai nữ nhân kéo ra, che trước mặt Hoàng thượng nói: “Các ngươi không được náo loạn nữa, sẽ xảy ra án mạng, ta đến giải huyết là được rồi!” Nói xong, hấn cũng không chờ người khác đồng ý, lập tức giải huyết đạo, hơn nữa lấy thân làm lá chắn, tách rời hai nữ nhân ý đồ hành hung Hoàng thượng.

Cao Lê cùng Cổ Mạn Châu thật ra thì chẳng sao cả. Các nàng hoàn toàn không quan tâm đến chuyện sinh tử của Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại không vui. Có thù không báo không phải là quân tử! Hấn làm sao có thể buông tha nguyên hung tội ác trước mắt này, người hấn mang đến lại không giữ thể diện cho hấn. Hấn còn có thể khách khí sao? Hấn không nói hai lời, hai tay duỗi ra, từ phía sau bóp lấy cổ Đường Đăng Hi.

Đường Đăng Hi không có phản kháng, về điểm này lực trời gà không chặt của Hoàng thượng cũng chỉ đủ gãi ngứa cho hấn, quan trọng hơn là hấn muốn cho Hoàng thượng xả giận, chuyện kia ra sao để sau hẵng nói.

Cổ Mạn Châu nhìn thấy khó chịu, làm sao nàng có thể nhìn tình lang bị người khác bóp cổ đây? Nén nhóc mắt nhìn Cao Lê, giọng nói mang theo nước nớc: “Ngươi mau cứu hấn đi! Tham quan định giết hấn!”

Cao Lê nơi đó quản được nhiều như vậy, lúc trước nàng cũng đã cảnh cáo nam nhân chòm râu dê kia, cho nên bây giờ tuyệt không nhiều lời, đi lên liền đập cho Hoàng thượng một cái. Dù kiếp trước không học võ thuật nhưng nàng cũng từng trải qua mấy chuyện như đánh nhau.

Đường Đăng Hi vốn có thể ngăn trở tiến công của nàng, bất quá Hoàng Thượng đang bóp cổ hấn, khiến hấn hành động quả thật rất bất tiện.

Vì thế Hoàng Thượng đại nhân lại oanh oanh liệt liệt trúng một đập của Cao Lê. Hấn đau đến mức nước mắt rung rung, buông Đường Đăng Hi, chỉ vào Cao Lê kêu lên: “Lại vì hấn mà ngươi đánh ta ta!”

Đường Đăng Hi lập tức giải thích nói: “Ta cùng nàng một chút quan hệ cũng không có!”

Cổ Mạn Châu kinh ngạc nhìn Cao Lê nói: “Ngươi cũng thích Đường Quả sao?”

Cao Lê liếc nàng một cái: “Ta muốn giáo huấn một chút ngươi kia!” Nàng chỉ vào Hoàng thượng.

Đường Đăng Hi vội nói: “Ngươi không thể thương tổn hấn!”

Khuôn mặt Cổ Mạn Châu trắng bệch: “Đường Quả, hoá ra ngươi thích nam nhân? !”

Hoàng thượng cả kinh, lập tức tự động phản lực Đường Đăng Hi một trượng nói: “Ta không thích nam nhân, ta thích nữ nhân!”

Cổ Mạn Châu lại muốn khóc: “Đường Quả, chị dù hấn không yêu ngươi, ngươi vẫn thương hấn sao?”

Đường Đăng Hi cảm thấy đầu óc bị choáng váng đến muốn hôn mê, nói: “Chúng ta có thể ngồi xuống không, nói rõ ràng!”

Cổ Mạn Châu bùm mặt nói: “Ngươi quả nhiên vẫn thương hấn!” Nàng bỏ nhào vào khóc trong lòng Cao Lê.

Cao Lê vỗ lưng an ủi nàng, nhìn Hoàng thượng nói: “Ngươi là tình địch của Tiểu Châu, thì cũng chính là kẻ thù của ta.”

Hoàng thượng cảm thấy cái chuyện này ngược lại thật sự là oan mà.

“Ta nói lại lần nữa, đánh chết ta cũng không thích hấn, tuyệt không yêu! Thậm chí chán ghét hấn! Hấn chết hấn!”

Đường Đăng Hi rất muốn khóc!

Cố Mạn Châu khóc càng thêm thương tâm!

Cao Lê oán hận nói: “Người bây giờ rất ngang ngược, phải không? ! Đoạt người trong lòng của Tiểu Châu, còn giả bộ không cần, thị uy trước mặt Tiểu Châu!”

Hoàng thượng “...”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Băng Đảng Vượt Ngục

Bởi vì náo loạn đến lợi hại, kinh động lao đầu, bọn họ tới rồi dùng đại bổng gõ nhà lao.

Mọi người cũng an tĩnh lại, từng người ngồi bệt xuống đất, không ai nói gì.

Lao đầu đi rồi, đợi nửa ngày, Đường Đăng Hi mở miệng đầu tiên, hắt chỉ vào Hoàng Thượng nói: “Đây là ân nhân của ta. Vô luận người muốn đánh muốn giết ta, ta cam tâm nhận. xin các người không cần làm khó hấn, ta cầu các người!”

Cố Mạn Châu thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Sao người không nói rõ sớm hơn? Làm hại tất cả mọi người hiểu lầm!”

Cao Lê cũng nói: “Đúng rồi! Nếu người vừa đến đã nói, hấn cũng không cần chịu khổ nhiều như vậy. Này cũng không nên trách ta!”

Hoàng Thượng “hử” một tiếng, nghiêng đầu qua một bên đi.

Đường Đăng Hi nói: “Này... Đây là bởi vì... Bởi vì Tiểu Châu quá khách khí!”

Cố Mạn Châu thẹn thùng cúi đầu, thấp giọng nói: “Người ta nhìn thấy người, đương nhiên phải có lễ phép!”

Đường Đăng Hi hít một hơi, uốn ngực nói: “Ta đây trước tự giới thiệu một chút, tiểu họ Đường, tên độc nhất một chữ Quả. Ta là người Thường Châu. Bởi vì phạm vào án mạng nên phải vào đây.”

Hoàng Thượng lập tức bổ sung một câu nói: “Hấn là tội phạm giết người!”

Cố Mạn Châu lập tức nói: “Thay trời hành đạo, trừ bạo an dân, thật là làm cho người người kính ngưỡng!”

Hoàng Thượng nhất thời khí lấp, nói: “Vì sao ta chỉ tham ô đã bị các người đánh chết khiếp, mà hấn giết người, các người lại kính ngưỡng hấn. Ta nói rõ này, hấn không phải trừ bạo an dân cái gì đâu. Hấn giết nhưng mà người tốt!”

Cố Mạn Châu bị đá kích, mắt rung rung nhìn Đường Đăng Hi.

Cao Lê nhìn không được, lập tức cùng hấn giải vây nói: “Lời nói của tham quan, làm sao có thể tin!”

Cố Mạn Châu nghĩ vậy cũng đúng, nếu nói tham quan cái nào không phải gạt nhân, nói không chừng hấn không có một nói dối đầu lưỡi liền ngựa, người như vậy quả thật không thể tin.

Hoàng Thượng nhất thời buồn bực, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, tránh ra xa ngồi, không nói gì nữa.

Cố Mạn Châu một lòng nhào vào Đường Đăng Hi, cuốn lấy ánh Vệ đại nhân một điểm trống không thời gian cũng không có.

Cao Lê lắc lắc đầu, nằm qua một bên nhắm mắt lại, không nhìn đôi uyên ương kia nữa.

Hoàng Thượng thấy Cao Lê nằm ở một bên, chậm rãi, chậm rãi tới gần nàng, giả vờ đang ngủ, đặt đầu cạnh đầu nàng. Nhìn long mi người kia, trong ánh sáng yếu ớt, rèm mi khẽ rung động, lại giống như hắc kim điệp ở ngự hoa viên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cao Lê, ngược lại thật sự là đáng yêu cực kỳ.

Cao Lê luôn cảm giác sau lưng một trận gió lạnh, nghĩ rằng: có sát khí! Nàng xoay người như gió xoáy, vừa vặn cùng Hoàng Thượng mặt đối mặt, mắt đối mắt, liền ngay cả môi cũng gần như đụng nhau.

Cứ như vậy, hai người đều bị dọa.

Bọn họ tình tường nhìn đối phương, thậm chí có thể thấy rõ ràng con ngươi ở bên trong đôi mắt, tóc gáy trên da, thậm chí có thể nhìn đến trong ánh mắt toát ra vẻ kinh ngạc cùng kích động.

Cao Lê chớp chớp mắt: “Ngươi... thị gian ta sao?”

Hoàng Thượng nghe vậy, hần há to mồm, dường như bị một cái bánh bao lấp họng, cái gì cũng không thể nói. Nhân sinh của hắn lần đầu tiên biết, bản thân mình còn có thể thị gian người khác! Không phải chỉ là nhìn một chút thôi sao? Ở trong hậu cung, bao nhiêu nữ nhân muốn cho hắn nhìn, hắn cũng không thèm nhìn đâu? Lui một vịn bước nói Cao Lê vốn chính là giai nhân của hắn. Chẳng qua không lý do chạy tới tạt sát! Đây coi là chuyện gì vậy!

Khỏe miệng Cao Lê cong cong lên một chút, nói: “Thế nào! Bị ta nói trúng, không cách nào phản bác phải không? Đại đầu đưa! Bất quá, hôm nay ta bỏ qua chop ngươi! Coi như đền bù cho sự oan uổng của ngươi hôm nay”

“Các ngươi vì sao thích Đường... Đường Quả, không thích ta!” Hoàng Thượng nói ra câu hỏi lớn nhất trong trái tim.

Cao Lê nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, không khỏi cười ha ha: “Ai ta cũng không thích. Thích Đường Quả, chỉ có Tiểu Châu mà thôi. Lại nói, nhìn dáng vẻ của ngươi, mười phần thì cả mười đều giống nam tử đáng khinh! Thử hỏi ai muốn thích ngươi? Có người thích tự ngược sao?”

Hoàng Thượng nghe vậy, lập tức nói: “Nếu ta lớn lên xinh đẹp như tiên, các ngươi cũng rất thích ta phải không?”

Cao Lê cảm thấy tham quan này thật sự rất thiếu đầu óc, nâng một tay vỗ vỗ đầu của đối phương, nói: “Ai nói! Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là người nông cạn vậy sao?” Nhớ lại bộ dạng hại nước hại dân của tên hỗn đản Thánh Tử kia, nàng tức giận: “Ta ghét nhất cái loại nam nhân như thế này, kẻ mà bộ dạng còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Nhất là tên quái vật Thánh Tử!”

Hoàng Thượng một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi lướt qua gò má, bởi vì cùng một bảo thai, hắn và Thánh Tử bộ dạng giống nhau như đúc! “Bộ dạng xấu, ngươi không thích; bộ dạng xinh đẹp, ngươi cũng không thích! Thế ngươi rốt cuộc muốn thế nào.” Hắn cũng có chút từ xấu hổ chuyển thành giận dữ!

Cao Lê thật dài thở dài một hơi nói: “Có thích hay không, ta đều phải chết! Trừ phi ai đó có thể giúp ta vượt ngục! Bằng không, hết thầy cũng không sánh bằng ngủ!”

Hoàng Thượng nở nụ cười: “Ta giúp ngươi vượt ngục đi! !”

Cao Lê mở to hai mắt “! !”

Thấy nàng một bộ khó mà tin được bộ dáng, Hoàng Thượng nở nụ cười, nói: “Thế nào? Ngươi cho là ta không có bản lĩnh cho ngươi vượt ngục thành công sao?”

Cao Lê xoa xoa ánh mắt, vẫn cảm thấy khó mà tin được, làm sao tìm được nửa ngày cũng không tìm được gì đó, hiện tại cơ hội từ trên trời giáng xuống ngay trước mắt nàng, nàng hơi có lăm lăm nói: “Ngươi? ... Ngươi tại sao muốn giúp ta vượt ngục? Ngươi không phải là muốn trả thù ta! Sờ dĩ... Nói giúp ta, kỳ thực là muốn hại ta đúng không?”

Hoàng Thượng sờ chòm râu giả của mình, nói: “Ngươi cần phải hiểu rõ, ngươi đã bị kêu án thu sau xử quyết, còn có cái gì có thể mất đây?” Hắn ngước mắt nhìn nàng nói: “Ngươi sợ hãi bị người khâm lập tức hành quyết sao?”

Cao Lê nhất thời im lặng, lúng ta lúng túng nói: “Ai kêu ngươi bộ dạng không đáng tin. Ta nghi ngờ ngươi cũng là lẽ thường mà.”

Hoàng Thượng ngồi dậy nói: “Ta xem Cao Lê tiểu thư viết tiểu thuyết. Sờ dĩ không hi vọng tài hoa hơn người của tiểu thư bị giết chết, bởi vậy quyết định tới cứu ngươi đi ra ngoài!”

Cao Lê dùng thật ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn, giống như nhìn một người ngoài hành tinh, nàng nghĩ thầm: người kia có phải không đầu óc có tật không? Làm fan tiểu thuyết còn chưa tính, bây giờ còn tưởng cứu người. Còn nói ta tài hoa hơn người, người nghĩ rằng ta và ngươi sẽ rất cao hứng sao? Ai đồng ý muốn ghi hoàng thư tài hoa hơn người! Ngược lại thật sự là mất mặt đến mức ném tới nhà bà ngoại, nếu không phải xuyên qua được, nghĩ nơi này không ai nhận nàng, da mặt dù có dày hơn nữa cũng phải làm.

Hoàng Thượng thật tự tin nhìn nàng, đồng dạng nói: “Ta rất mạnh đó! Nhất định có thể giúp ngươi thành công vượt ngục! !”

Nhìn đến người nam nhân trước mắt, Cao Lê dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết hắn gạt người, vì thế quyết định không để ý hắn. Nàng chụp vỗ bả vai của đối phương nói: “Nếu quả thật là có bản lĩnh, thì ngươi làm một kế hoạch trốn ngục đi. Nói miệng chẳng ai tin đâu.”

Hoàng Thượng làm sao đoán được suy nghĩ của nàng, chỉ cho là nàng đã tin tưởng mình, cao hứng nói: “Ngươi chờ ta, ta nhất định sẽ làm ra một kế hoạch vượt ngục không gì sánh kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gặp Rào Cản Ngoài Ý Muốn

Ban đêm, Hoàng thượng cùng Đường Đăng Hi như bình thường sẽ ra ngoài. Đường Đăng Hi giải thích như thế này: nhà tù cho nam buổi tối sẽ trống, cho nên phải đi về ngủ.

Cao Lê cũng không để ý nhiều, bởi vì nàng từ đầu đến cuối đều coi bọn họ như không khí. Ngược lại Cố Mạn Châu sẽ quan tâm tới tình lang, nói: “Lao ngục nơi này thật là lạ, nam tù nữ tù có thể hai bên tán loạn sao? Lúc đầu ta cứ tưởng ngục giam của triều đình hẳn phải trông chừng nghiêm cẩn lắm chứ?”

Cao Lê thuận miệng nói: “Nơi này càng loạn càng tốt. Ta muốn nhất chính là thừa dịp loạn mà chạy đi!”

“Ngươi còn chưa buông tha cho kế hoạch vượt ngục đó sao?” Cố Mạn Châu nói.

Cao Lê liếc nàng một cái: “Ồ trong này, trừ bỏ nghĩ đến chuyện vượt ngục, còn có chuyện khác có thể làm sao?”

Cố Mạn Châu cười cười, nằm nghiêng bên cạnh Cao Lê thân thiết nói: “Chúng ta còn có thể nói chuyện yêu đương mà, về sau ta cùng Đường Quả, ngươi cùng tên đầu dưa kia, thật tốt!”

“Tốt tốt tốt! Nhìn tên đầu dưa kia, ta xúc động muốn chết! Ngươi nói chuyện tình yêu của ngươi là được rồi! Miễn cho ta đi!”

Cố Mạn Châu hứng thú lại khơi chuyện: “Nhưng mà ta thấy tên đầu dưa râu dê kia thật sự thích ngươi đó. Lúc nhìn người khác ánh mắt cũng không dục dăng bằng nhìn ngươi đâu.”

Cao Lê nghi ngờ nói: “Thật vậy không? Chuyện khi nào?”

Cố Mạn Châu nói: “Ngay lúc ngươi nằm ngủ trên mặt đất, hẳn liền chuyển đến cạnh ngươi nhìn ngươi...” Nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hai người các ngươi, ô, nói như vậy, không phải là chung giường chung gối rồi sao?”

Cao Lê lập tức bị bị sặc: “Ngươi không nên ăn nói lung tung, ta với ai cũng không thể cùng hẳn. Một tên đại tham quan, theo hẳn chỉ có xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Thật vậy không?” Cố Mạn Châu xin lỗi cười nhẹ một tiếng: “Nhưng mà, nói không chừng, hẳn cũng có chuyện bất đắc dĩ nên mới làm như vậy. Đường Quả nói người nọ đã cứu hẳn đó, mà đã cứu người thì sẽ không phải người xấu đâu.”

Cao Lê gãi đầu lên tay: “Hôm nay hẳn còn nói phải giúp ta vượt ngục.”

“A! Ta đã nói hẳn thích ngươi rồi mà. Ngươi còn không tin. Ngươi cho là sẽ có người tùy tiện đi giúp ngươi vượt ngục sao? Đây chính là tội lớn mất đầu đây.”

Cao Lê than dài một tiếng, nhìn Cố Mạn Châu giống như nhìn một đứa trẻ: “Cũng không phải, sở dĩ ta cảm thấy không hợp lý nên không thể tin tưởng hẳn. Ngươi suy nghĩ một chút xem, từ lúc gặp hẳn tới nay, ta không phải đánh cũng là đe dọa hẳn, nếu là người khác nhất định ghi hận trong lòng, làm sao còn có thể nghĩ giúp ta chứ? Ngươi cho rằng hẳn là Jesus Christ sao? Ta nói, đảm bảo tám phần hẳn đang suy nghĩ làm thế nào để đào hố cho ta ngu dốt mà nhảy vào.”

Nghe phân tích như vậy, Cố Mạn Châu cảm thấy cũng có lý, lập tức nói: “Chúng ta có thể cẩn thận một chút, không để mắc bẫy của hẳn.”

“Đó là đương nhiên!” Cao Lê khẳng định.

Vì thế, hai nữ tử đạt thành nhất trí.

Mà bên này, trong điện Cẩn Chính đèn đuốc sáng trưng, ban đêm khuya khoắt, đến cả con chuột trong hoàng cung cũng đều đã đi ngủ. Hoàng thượng đại nhân cố gắng chịu đựng đau đớn trên người, mồ hôi tuôn như mưa, hết sức chuyên chú dựa vào bàn công tác, làm cho toàn bộ người nhìn thấy hẳn nỗ lực làm việc đều cảm thấy hổ thẹn. Có một vị Hoàng thượng yêu nước thương dân như thế, bản thân mình còn muốn đi ngủ thật sự là không được.

Tiểu thái giám Hầu Tử bên cạnh lần thứ năm thúc giục: “Đã qua canh ba, Hoàng thượng, người ngày mai còn phải vào triều sớm, thỉnh người bảo trọng long thể.”

Hoàng thượng đang chăm chú làm việc, không nhìn Tiểu Hầu Tử, nói: “Ngày mai không lâm triều, đổi thành ngự hương, trăm nhất định phải làm xong việc này mới đi ngủ!” Hừ, quên đi, nếu hôm nay làm không xong kế hoạch vượt ngục hoàn hảo, ngày mai không phải sẽ bị nhà đầu Cao Lê kia nhạo báng sao?

Tiểu Hầu Tử hoàn toàn không biết Hoàng thượng nhà hẳn đang tiến hành kế hoạch vượt ngục vĩ đại, nghĩ thầm: Rốt cuộc là chuyện quốc gia đại sự cỡ nào lại khiến Hoàng Thượng làm suốt đêm, chẳng lẽ có người muốn tạo phản sao?

Hắn cúi thấp đầu, cừ thật, vẫn hay tranh đẹp, mặc dù không thấy rõ viết nội dung chính là gì, nhưng dường như là kế hoạch điều quân hành động. Từ khi sinh ra tới nay hắn hưởng thụ thái bình thịnh thế, đối với chuyện chiến tranh, vừa sợ hãi lại hưng phấn, chẳng lẽ sắp có chiến tranh sao?

Cao Lê nhìn Hoàng thượng kích động đưa tới bản kế hoạch vượt ngục, nghi ngờ nhìn hồi lâu: “Ế!” Nàng nhớ được ngày hôm qua hắn nói tên của mình kêu Thiên Thiên: “Người xác định bản đồ nhà giam này là đúng, không có lầm à?”

Hoàng thượng tự tin gật đầu một cái nói: “Cam đoan không có vấn đề!” Đây chính là đồ trong kho đại nội mà thuộc hạ tìm tới cho hắn.

Cao Lê nhướn mày nói: “Người làm sao rõ ràng như thế được, những ngục tối kẻ bình thường không qua lại thế nào người biết được?”

Hoàng thượng rất muốn nói, đây là hình bộ cung cấp lên cho hắn, may mắn là vừa mở miệng đã nhớ tới hoàn cảnh hiện tại của mình: “Đây là do mỗi ngày ta lưu ý bọn họ thay ca mà có được.”

Cao Lê giờ lên kết quả làm việc cả buổi tối của Hoàng thượng, nói: “Kế hoạch này không được.”

Giống như nghe được tình thiên thích lịch, Hoàng thượng ngờ ngác nói: “Sao lại không được?”

Cao Lê nói: “Tuy rằng chúng ta có bản đồ, cũng biết này chỗ nào lao ngục trông coi sơ hờ nhất, nhưng mà chúng ta không có chìa khóa nhà tù, làm thế nào đi ra ngoài đây? Người xem, chỗ này nói muốn chúng ta quẹo trái quẹo phải lại quẹo trái, nhưng mà cửa đại môn còn chưa ra được, thế nào quẹo đây, ở trong phòng giam quẹo sao?”

Hoàng thượng nhất thời im bặt, hắn nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta có thể trộm chìa khóa!”

Cao Lê liếc mắt: “Chìa khóa ở đâu? Trộm thế nào?”

“Này!” Hắn nhất thời không nghĩ ra được, bởi vì lấy hiểu biết của hắn mà nói, bình thường chỉ cần hắn mở miệng, người khác sẽ đưa đồ đến trước mặt hắn.

Cao Lê thở dài một hơi: “Xem đi. Người còn không viết lại một kế hoạch có thể thực hiện đi.”

Vì thế, Hoàng Thượng lại mất một đêm để làm việc không nghỉ, vì muốn học cách trộm chìa khóa, hắn còn cho người giải tên trộm nổi danh nhất ngục lao đến điện Cần Chính, bảo hắn dạy mình ăn trộm.

Người kia tròn mắt há mồm, sợ run nửa ngày mới tin đây là sự thật. Thật không ngờ học mới được vài ngày, Hoàng thượng lại ham mê hành vi nghệ thuật hạng nhất đó. Chăm chỉ luyện tập, gặp người trộm người, gặp vật trộm vật, làm cho đại thần, thị vệ, hậu phi, thái giám, cung nữ thậm chí thái hậu đều cảm thấy không thể nhìn được nữa.

Vào một ngày trời nắng, mẫu hậu giận dữ, chỉ vào Hoàng thượng mà mắng: “Người đường đường là Hoàng thượng lại học người ăn trộm ta có thể bỏ qua, nhưng tại sao người lại có thể trở thành kẻ trộm không có thương thức như vậy, hừ, châu bảo ngọc khí người không trộm lại đi trộm giày, trộm bộ, trộm khăn lau, trộm mền, trộm gối. . . quá đáng nhất chính là, người trộm đàn dê nhà Khánh Vương gia về, còn nhờ ta giúp người nuôi trong ngự hoa viên, hiện tại thì hay rồi, lũ súc sinh kia ăn sạch hoa mẫu đơn ta nuôi từ mùa xuân.”

Hoàng thượng lúng túng nói: “Trộm đồ đương nhiên phải trộm thứ khó khăn, này kim này ngọc đều là thứ phổ biến, thật sự quá dễ dàng trộm, thế nào đề cao tài nghệ của trẫm được. Trẫm chỉ có trộm một ít đồ lớn nhỏ, sủng vật thú nuôi mới có thể tiến bộ mà.”

“Á!” Thái hậu nổi đóa, chỉ vào Hoàng thượng hô to: “Người mau đưa răng giả trả lại cho ta!”

Hoàng thượng cúi đầu, vụng trộm nhìn mẫu hậu một cái “...”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vẽ Vời Thêm Chuyện

Cao Lê ngồi trong phòng giam, nhìn cái tên “Thiên Thiên” kia đang hưng phấn đi tới đi, vuron ngón tay lên khoe khoang: “Trên một bàn tay, một ngón tay lấy trộm gọi là “câu”; hai ngón gọi là “lấy”; ba ngón gọi là “chọn”; bốn ngón là “bắt”, ta hiện tại đã luyện đến mức 4 ngón tay đều có thể trộm, xem ra cũng có thể gọi là cao thủ trộm rồi...”

Cao Lê và Cố Mạn Châu nhìn nhau: “Đây là ai vậy? Không những không lấy việc trộm cắp làm hổ thẹn mà còn thấy vinh dự vì nó!”

Cố Mạn Châu nhẹ giọng nói: “Vậy người lấy trộm được chìa khóa nhà tù này chưa?”

Hoàng Thượng ngăn ra, nói :”Chưa!”

Cao Lê tức giận:”Thiên đại đầu đưa kia, người mấy ngày nay không phải là suốt ngày nói khoác đi. Chẳng phải bảo mình là cao thủ trộm sao? Sao bây giờ lại biến thành “Ngân dạng sáp đầu thương”?”

Đường Đăng Hi lúng túng nói:” Cao cô nương, từ ‘Ngân dạng sáp đầu thương’ dùng sai rồi, phải nói là ‘gối đầu hoa’ mới đúng.

Cao Lê cùng Hoàng thượng đồng thời quát lớn :”Người im miệng!”

Đường Đăng Hi lập tức rúc vào lòng Cố Mạn Châu.

Cố Mạn Châu xót tình lang, tức giận nói:”Các người hung dữ cái gì? Chìa khóa nhà tù của chúng ta ngay ở đại sảnh ấy, có giới thì đi lấy ngay bây giờ đi!”

Cao Lê nghe thấy vậy liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Bởi vì ở đại sảnh kia có mấy trăm cái chìa khóa, đừng nói là trộm, dù có ngay trước mặt cũng rất khó để tìm ra.

Hoàng Thượng đâu có biết việc này, trước mắt có đất dụng võ, hẳn liền muốn thể hiện tài năng cho mọi người xem. Liền cao hứng nói : “Thật tốt quá, hôm nay ta sẽ đem chìa khóa tới!”

Hoàng Thượng đáp ứng quá nhanh, ngay cả Đường Đăng Hi cũng không kịp ngăn cản. Kết quả hai người bọn họ nhân lúc đổi nhà tù liền quang minh chính đại đến đại sảnh mà Cố Mạn Châu nhắc đến, mắt nhìn thấy số chìa khóa trước mặt liền bị dọa đến ngất người! Tràn đầy một bức tường toàn là chìa khóa.

Hoàng thượng nhin không được liền lùi lại một bước, chỉ vào tường hỏi Đường Đăng Hi “Nơi này.... Sao lại nhiều chìa khóa như vậy?”

Đường Đăng Hi nghiêm túc nhắc nhở hấn :”Hoàng Thượng, nơi này có hơn 3 nghìn phòng giam mà.”

Hoàng Thượng cả giận:”Nhiều chìa khóa như vậy! Tính ra thử từng cái một cũng phải đến tháng sau!”

Đường Đăng Hi ủy khuất, có phải là do hấn làm ra chỗ chìa khóa này. “Chắc là có đánh số trên từng cái.”

Hoàng thượng nghĩ một lúc rồi nói: “Gọi lao đầu đến!”

“Tại sao?” Đường Đăng Hi nhất thời phản ứng không kịp, bọn họ bây giờ không phải là đang đóng giả vai tù nhân sao?

Hoàng thượng không kiên nhẫn nói: “Người không di chẳng lẽ muốn ta đích thân đi sao?”

Đường Đăng Hi ngay lập tức đem lao đầu đến trước mặt Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng uống một ngụm trà do lao đầu dâng lên, nhíu mày: “Người lấy cho ta chìa khóa phòng giam số 17 ra đây cho ta.”

Lao đầu đương nhiên là ngay lập tức đưa chìa khóa đến cho hấn!

Hoàng Thượng tay cầm chìa khóa đưa đưa, miệng ngậm nga đang muốn trở lại bên cạnh Cao Lê, đột nhiên Đường Đăng Hi hỏi :”Hoàng Thượng, thần có một chuyện không rõ!”

Hoàng Thượng đang cao hứng, khăng khái nói: “Nói đi.”

“Người có thể lấy thân phận Hoàng Thượng lấy chìa khóa, vậy thì sao còn cần phải mất công học cách trộm đồ? Đây không phải là đang lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực sao?”

Hoàng Thượng: “...”

Cao Lê lấy chìa khóa từ tay Hoàng Thượng đem ra thử quả nhiên là chìa khóa của buồng giam của họ. Tuy rằng có chút nghi hoặc, nhưng không khỏi thay đổi cách nhìn đối với tên đại đầu đưa trước mặt.

Cố Mạn Châu thì ngay lập tức bỏ nhào vào lòng Đường Đăng Hi, cao hứng nói: “Oa! Thật có bản lĩnh nha! Nói đem chìa khóa tôi là đem đến liền nha!”

Hoàng Thượng nghe vậy liền tức đến xù lông:”Này! Chìa khóa này là do ta lấy được!”

Đường Đăng Hi lập tức phụ họa theo hấn:”Chìa khóa này quả thực là do hấn lấy, ta không có bản lĩnh ấy.”

Cố Mạn Châu trừng mắt nhìn Hoàng Thượng, bĩu môi nói: “Không phải chỉ là làm một chút việc nhỏ nhoi sao? Chỉ biết khoe ra, không biết khiêm tốn là gì. Người nhìn Tiểu Đường xem, lúc nào cũng khiêm nhường, đấy mới là nhân phẩm tốt!”

Hoàng Thượng bị nàng chặn lời, tức không nói nên lời, chỉ vào Cố Mạn Châu “Người... Người...” nửa ngày mà chẳng thể nói thêm được chữ nào.

Cao Lê lúc này lại đưa ra một vấn đề mới: “Nếu chúng ta bỏ trốn, ai lo cơm cho chúng ta đây?”

Hoàng thượng nghe vậy lại nhíu mày, vừa giải quyết xong một vấn đề nan giải, bây giờ lại nảy sinh ra vấn đề khác!

Cao Lê giải thích cho bọn họ: “Ở trong phòng giam, một ngày ba bữa đều có người đưa đến, tuy rằng không ngon lành gì nhưng cũng không thể chết đói. Nhưng bên ngoài thì sao? Không có tiền, không có vật, không có cả người thân, may ra thì cầm cự được vài ngày, sau đó chúng ta sẽ chết đói đầu đường! Vấn đề này, các người chưa từng nghĩ đến sao?”

Đường Đăng Hi vỗ đầu một cái nói: “Chúng ta mang ít ngân phiếu ra ngoài.”

Cao Lê nói: “Ta chỉ có năm trăm lượng, nhưng mà ta lại đưa cho Thâm Vĩ Tài cầm rồi.”

Hoàng Thượng miễn cưỡng đứng lên: “Thâm Vĩ Tài là ai?”

Cao Lê thuận miệng đáp: “Một người nam nhân.”

“Nam nhân?” Giọng Hoàng Thượng bắt đầu nâng lên một tông: “Người nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhìn đẹp mã không?”

Cao Lê nhìn nam nhân râu dê trước mặt, nheo mắt lại: “Người đang điều tra hộ khẩu sao? Hỏi nhiều như vậy sao ta biết được hết?”

“Người không biết hấn mà lại đưa tiền cho hấn!” Hoàng thượng nghiêm túc.

Cao Lê không kiên nhẫn nói: “Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là sau khi chúng ta ra ngoài chúng ta phải sống thế nào?”

Hoàng Thượng thấy nàng lảng tránh câu trả lời của hấn, lại còn muốn đánh trống lảng thì lại càng tức giận hơn: “Ta sẽ không lấy tiền để người đem cho nam nhân!”

Cao Lê hơi ngần ra, nghĩ một lúc, cuối cùng cũng hiểu ý tứ của hấn, cảm thấy phát hỏa: “Ta mới không cần số tiền tham ô dơ bẩn của người! Ta nói rõ với người! Ta, Cao Lê, có trời chứng giám, tuyệt đối sẽ không ham muốn một xu nào tiền tham ô của Thiên Thiên người! Về phần chuyện của ta, người cũng bớt quan đi!”

Hoàng Thượng đầy bụng ầm ục, mấy ngày qua vì nàng nỗ lực, nàng một chút cũng không thấy sao? “Đồ ý chí sắt đá, nữ nhân ngốc...!” Hấn liền không đề ý đến nàng, ngồi xồm một bên hờn dỗi.

Cao Lê nghe mấy lời này, chuông cảnh báo vang lên liên tục, kéo Cổ Mạn Châu sang một bên, thấp giọng nói: “Hấn nói lời kia là có ý gì? Sao ta cảm thấy mấy lời ấy phải nói với tình nhân mới đúng.”

Cổ Mạn Châu liếc nàng một cái nói: “Ta không phải sớm đã nói cho người biết sao? Hấn thích người!”

Cao Lê một cái gạt mình, lông tóc trên người dựng đứng hết lên: “Trời ạ! Không thể nào! Bị tên chòm râu dê thích! Vận mệnh của ta cũng không phải là bị thẩm bình thường!”

Cổ Mạn Châu lập tức che miệng của nàng lại: “Người không phải muốn đi ra ngoài sao? Hiện tại hấn có thể giúp người! Vô luận như thế nào người đều phải ổn định hấn, người cũng không thể vào lúc mấu chốt vì chút chuyện ngớ ngẩn, mà làm hỏng chuyện. Nhỏ mà không nhận, sẽ loạn mưu lớn!”

Cao Lê gật đầu. Nàng thay một bộ khuôn mặt tươi cười đứng lên trước mặt hoàng thượng, vốn định dỗ hấn, nhưng mà, nói đến bên miệng, nàng lại không biết nên làm như thế nào. Dù sao, kiếp trước hấn là một nam nhân, đồ nữ nhân thế nào hấn tất nhiên biết, nhưng mà đồ nam nhân thế nào, hấn lại chưa từng thử qua.

Xem nàng dường như muốn nói lại thôi, Hoàng Thượng nói: “Trừ phi, người cam đoan với ta là sẽ vĩnh viễn không gặp gỡ tên Thâm Vĩ Tài kia, ta mới có thể tha thứ người!”

Khóe miệng Cao Lê giật giật, quay đầu lại nhìn Cổ Mạn Châu, hai người Tiều Châu cùng Đường Quả liền đưa mắt ra hiệu cho nàng. Nàng liền hạ quyết tâm: “Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy! Nếu người có thể giúp ta vượt ngục thành công, ta sẽ không đi tìm Thâm Vĩ Tài nữa!” Nàng nghĩ thầm, là ta không đi tìm Thâm Vĩ Tài, nhưng mà nếu Thâm Vĩ Tài tìm ta thì không tính ha!

Hoàng Thượng nghe vậy liền vui vẻ! Cười ha ha lại đi nghĩ biện pháp cho nàng!

Nhìn bóng dáng hấn rời đi, Cao Lê thở dài một hơi!

Cổ Mạn Châu nhìn nàng một cái nói: “Người như thế mà lại làm hấn mê đảo! Bây giờ người chỉ đồng, hấn cũng không dám đi tây!”

Cao Lê nói: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chìa khóa đã có, vậy tối nay chúng ta bỏ trốn đi!”

Chương 12: Chết Từ Trong Trứng Nước

Thời điểm Hoàng Thượng đang trần trọc không yên, Cao Lê đã bắt đầu thực hiện kế hoạch vượt ngục của mình.

Đêm khuya thanh vắng, Cao Lê lấy chìa khóa ra, một tay cầm bản đồ Hoàng thượng đưa cho, một tay kéo Cổ Mạn Châu đang ngủ liên tục bắt đầu đào vong. Cả hai tránh trái tránh phải, lén lút từ phòng giam này đến phòng giam kia. Có vài lần vì Cổ Mạn Châu hành động chậm chạp mà suýt bị phát hiện làm Cao Lê sợ tới mức tim gan phèo phối động bình bình trong người.

Nàng liếc nhìn Cổ Mạn Châu không hề có cảm giác tội lỗi một cái, nghĩ thầm: Người sớm muộn gì cũng đem hai người chúng ta hại chết!

Nhưng mà, lúc Cao Lê xuyên đến nơi này, chỉ có một người bạn như vậy, nàng làm sao có thể ném bỏ người kia chết mục trong nhà lao đây?

Cổ Mạn Châu lại nói: “Sao chúng ta không đợi tên đầu đưa kia tới cứu? Bây giờ chẳng khác gì con ruồi không cánh chạy loạn, một chết đi được.”

Cao Lê liếc nàng một cái nói: “Người biết cái gì! Tên kia là tham quan, nào có kinh nghiệm vượt ngục gì, hắn có thể nghĩ ra chủ ý vượt ngục hoàn hảo sao? Nghĩ cũng không khả năng!”

Cổ Mạn Châu nói: “Vậy còn người? Lúc đó người chẳng phải là giai nhân trong hậu cung sao? Thế thì làm sao biết vượt ngục?”

Cao Lê tự tin nói: “Khác nhau mà, lúc trước ta từng xem《Prison Break》,《tiểu sơn khắc cứu lại》,《Bá tước Cơ Độ Sơn》và《Vua Hải Tặc》!”

Cổ Mạn Châu mờ mịt hỏi: “Mấy cái người nói là cái gì?”

Cao Lê lúc này mới nhớ ra, hiện tại mình đang ở trong quá khứ, có thể có mấy cái đó sao? Trừ bỏ Thâm Vĩ Tài, nói với những người khác chẳng khác gì đàn gảy tai trâu: “Dù sao có kinh nghiệm vượt ngục thành công là được.”

“Thật sự?” Cổ Mạn Châu bắt đầu có lòng tin, nói: “Vậy giờ ra ngoài thế nào?”

Cao Lê nói: “Ta đã định ra vài kế hoạch, người chỉ cần đi theo ta là tốt rồi!”

Kết quả:

Cổ Mạn Châu bịt mũi, vẻ mặt cầu xin, chỉ vào hố xí nói: “Người muốn ta nhảy vào trong hả? Trời ơi! Người giết ta đi!”

Cao Lê giải thích nói: “Chúng ta chỉ cần trốn vào đây, thừa dịp bọn họ mang đi đổ là có thể ra ngoài!”

Nước mắt nước mũi Cổ Mạn Châu lẫn lộn: “Xin nhờ đi, người có hiểu biết không vậy! Đây là bồn cầu đó. Là nơi... cái kia gì đó, muốn ta chui vào, không chết vì thối cũng chết vì ghê tởm.”

Cao Lê than dài một tiếng, câu chữ thấm thía nói: “Tiểu Châu à, nhỏ mà không nhìn, sẽ loạn mưu lớn, người nghĩ, người chỉ cần nhẫn nại một chút sẽ không phải chết! Bắn một tẹo có há gì, sau khi ra ngoài tắm cái là sạch ngay, không muốn thối thì cầm miếng vải vào lỗ mũi đi.”

Cổ Mạn Châu nghe vậy cũng cảm thấy có lý, cắn chặt hàm răng anh đứng đi về phía hố xí. nhưng mà, nơi đó là hố xí mấy chục năm lịch sử, gần bó với hàng trăm tù phạm. Mùi hương thơm mát của nó lập tức đánh ngã Cổ Mạn Châu.

Cổ Mạn Châu liều mạng chạy về, đầu không một lần ngoảnh lại, Cao Lê gọi không được, chỉ có thể truy phía sau.

Cổ Mạn Châu tự giác chạy về nhà giam, ngồi lại vị trí cũ, co rút thành một cục, không nói được một lời!

Cao Lê bị sợ, đành phải khóa cửa nhà giam lại, ngồi cạnh Tiểu Châu, hỏi: “Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?”

Cổ Mạn Châu ngậy người nửa ngày, lắc lắc đầu, nén lệ nói: “Nếu ông trời bắt ta phải chết! Ta sẽ vui vẻ mà đón nhận, dù sao ta cũng không cần phải trốn ở trong bỏ để đi ra ngoài!”

Cao Lê khó mà nhìn được bộ dạng cương quyết này của Cổ Mạn Châu lần thứ hai, không nói gì nữa. Nàng nghĩ một chút:

“Nếu phương pháp này người không có cách nào tiếp nhận, ta cũng không miễn cưỡng người! May mắn là, chúng ta có một phương pháp khác.”

“Phương pháp gì?” Cổ Mạn Châu lập tức nín khóc, kéo kéo cánh tay Cao Lê giục nàng nói tiếp.

Cao Lê nói: “Căn cứ theo phương pháp trong “Bá tước Cơ Độ Sơn”, chúng ta giả dạng xác chết, để người ta mang ra ngoài rồi nhân cơ hội bỏ trốn.”

“À!” Cố Mạn Châu sợ tới mức cả khuôn mặt đều trắng bệch, nàng khản trương nói: “Ta... ta sợ nhất là ma!”

Cao Lê lập tức giải thích nói: “không phải ma, chúng ta giả dạng xác chết, để người ta ném ra ngoài.”

Cố Mạn Châu không cần suy nghĩ, hai tay lập tức ôm lấy ngực, kiên định nói: “không được! Phương pháp này nhất định không được, ta không chạm vào tử thi đâu, không muốn.”

Cao Lê tức giận: “Vậy ngươi muốn thành xác chết thật sao? Từ những xác chết của người bị giết này, vì sao ngươi không muốn mượn nó để chạy trốn? Đầu của ngươi không nghĩ thông ra một chút được à?”

Cố Mạn Châu bị Cao Lê quát như vậy, lập tức rụt trở về, lúng túng nói: “Nhưng ta còn chưa cáo biệt với Đường Quả mà. Như vậy có thể đi sao?”

Cao Lê cuối cùng cũng nghe rõ ý trong lời nói kia, “Hoá ra ngươi nói cái này không được, cái kia không được là vì người trong lòng ha.” Nàng điểm vào trán Tiểu Châu: “Nữ nhân, ngươi vì một nam tử mà ngay cả mạng sống của mình cũng không cần! Ngươi đừng quên, nếu ngươi chết, Đường Quả nhà ngươi cũng không thể vì ngươi mà để tang, tên của ngươi cũng vào không được ghi vào gia phả Đường gia, với hân mà nói, ngươi chẳng là cái thá gì cả, như vậy ngươi cũng không để ý sao?”

Cố Mạn Châu nghe đến đó, đầu gần như cúi xuống tới ngực. Nàng trầm mặc thật lâu, mới nói: “Vậy không có phương pháp thứ ba sao? Ngoài mấy cái “Prison Break”, “Tái thế” ra không có chiêu gì mới à?”

Cao Lê nhất thời im bặt, thấp giọng nói: “Một phương pháp khác là, hoa mười năm thời gian lấy một cái động chạy đi; một cái khác phương pháp là thu bán trong lao bác sĩ, thả người đi ra ngoài!” (Chỗ này đọc k hiểu ToT)

“Nhưng mà chỗ này làm gì có đại phu?” Cố Mạn Châu lập tức chỉ ra điều không thể.

“Còn có chính là chúng ta không có khả năng hoa mười năm thời gian, bởi vì năm sau bị hành quyết rồi còn gì!”

Cao Lê nghĩ: Ta đương nhiên biết, cho nên mới không dùng.

Cố Mạn Châu nói: “Cứ như vậy, chỉ còn lại cái《 Vua Hải Tặc 》kia, hay dùng cách này đào tẩu đi.”

Cao Lê nuốt nước miếng, mặt không thay đổi nói: “Chúng ta ăn no ngủ ngon ở đây, sau đó hạ gục từng người, từng người trong đại lao, rồi chân cao khí ngạo chạy đi!”

Cố Mạn Châu giống như bóng cao su bị xì hơi, than khóc thảm thiết nói: “Không cần ! Căn bản ta đánh không lại bọn họ, trực tiếp thất cô còn nhanh hơn.”

Cao Lê rút cuộc không chịu nổi, liền ngã vào đồng cỏ, không nhúc nhích.

“Tiểu Lê, ngươi sao vậy?” Cố Mạn Châu lo lắng hỏi.

Cao Lê hữu khí vô lực nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, đi ngủ sớm một chút đi! Trời sắp sáng rồi.”

Ngày hôm sau, Cao Lê đang say giấc lại bị Cố Mạn Châu âm ỉ làm tỉnh! Mắt lim dim buồn ngủ nói: “Cái gì vậy Tiểu Châu, để im ta ngủ coi.”

Cố Mạn Châu nói: “Cái kia hôm nay... Hôm nay Đường Quả với tham quan vẫn chưa tới.”

Cao Lê nhìn nhà tù trống vắng, ngáp một cái: “Giờ còn sớm, một lát nữa chắc họ sẽ đến.”

Cố Mạn Châu nói: “Không biết có phải đã xảy ra chuyện gì không. Ngươi nghĩ đi, ngày hôm qua bọn họ trộm chìa khóa, hôm nay lao đầu điều tra, đương nhiên hoài nghi 2 người bọn họ đầu tiên! Vậy có khi nào bọn họ bị lao đầu giết rồi không?”

Cao Lê giật mình ngồi dậy: “Không thể nào! Đâu có nghe nói có cuộc điều tra thẩm vấn gì đâu! Ngày hôm qua hết thấy không phải đều tốt lắm à?”

Cố Mạn Châu khóc nức nở: “Đó là vì không cần tra, nghĩ thôi cũng biết là bọn họ làm.” Tâm trạng rối rắm, cảm xúc bi thương: “Ngươi nói, ta có nên vì Đường Quả để tang không?”

Cao Lê không nói được gì lại ngắt xiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xì Lối, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Quý Nhân Bổng Nhiên Xuất Hiện

Giữa trưa, mặt trời chói chang chiếu vào trong nhà tù âm u. Đây hẳn là thời gian đẹp nhất ngày, Cao Lê lẫn đến bên dưới ánh mặt trời phơi lưng.

Cố Mạn Châu nhìn không vừa mắt không nhìn được nói: “Tiểu Lê, người dù sao cũng là một nữ nhân, sao có thể giữa ban ngày ban mặt phơi lưng ra như vậy?”

Cao Lê nói: “Người không hiểu, phơi lưng thế này giúp cho thân thể có thể hấp thu calcium, giúp sáng khoái tinh thần.”

Cố Mạn Châu: “Mọi người đều nói, ‘thân thể phát da chịu cha mẹ’, ngoại trừ phu quân ra, nhất định để người khác thấy!”

“Nơi này là trong lao, không có người khác! Chúng ta đều là nữ nhân, có làm sao đâu? Người trong cho ta ngủ thêm một lúc nữa đi. Lát sau rồi đến lượt ta trông cho người ngủ.”

Cao Lê nhắm mắt lại, tưởng tượng trên mình là ánh mặt trời chói chang trên biển.

Lúc này trong lao lại vang lên tiếng hoan hô cùng tiếng thét chói tai, giống như có thủy triều vừa chảy qua.

Cố Mạn Châu tò mò nhìn ra ngoài, còn hưng phấn mà nói với Cao Lê: “Mau đến xem đi, bên kia giống như có chuyện lớn.”

Cao Lê quay đầu hướng vào trong, tiếp tục ngủ.

Đến khi Cố Mạn Châu nhìn được có chuyện gì, nàng liền gần như muốn ngất đi, hưng phấn kêu to. Nàng liếc mành lay Cao Lê dậy, nói không hoàn chỉnh: “Đến đây! Hắn đến đây! Trời ạ! Ông trời có mắt... Ta rốt cục trước khi chết... Cũng được gặp... Thật sự là quá tốt.”

Cao Lê bị nàng làm phiền đến mức không ngủ nổi, quay đầu mở mắt ra cả người liền ngây dại, ánh mắt còn có chút mê muội.

Cho dù là tùy ý khoác trên mình tấm áo choàng màu trắng, vẫn ngăn không được vẻ thanh lệ, quang hoa phong tự như trăng! Đó là một vẻ đẹp mà thần tiên nhìn đến cũng phải ganh tỵ so bì. Mỗi người được hắn nhìn đến cũng quên đi trần thế. Trong mắt hắn có chút ánh sáng, như ánh trăng nổi trên mặt nước, đẹp đến mức khiến cho người ta chỉ muốn vĩnh viễn ở lại nơi này.

Cao Lê nhìn hắn không chớp mắt, lầm bầm nói: “Thánh... Thánh Tử..”

Cố Mạn Châu lập tức quay lại nhìn Cao Lê, giọng run run: “Hắn... Hắn chính là thánh tử?”

Người nọ dùng giọng nói ôn hòa giống như tiếng đàn violon nói: “Ta chính là ∞, giữ chứa vị Thánh Tử

Cố Mạn Châu nào dám chậm trễ, nhanh chóng vuốt lại quần áo và tóc tai, dùng nghi lễ cung đình hạ bái cung kính nói: “Phạm nữ Cố Mạn Châu thỉnh an Thánh Tử đại nhân, chúc Thánh Tử phúc thọ thanh an, vạn năm lâu dài.”

Thánh Tử cười nói: “Cố cô nương xin đứng lên đi.”

Cao Lê trừng mắt, không khách khí nói: “Người tới đây làm gì? Có phải là muốn đến xem ta đã đủ thảm hại hay chưa? Hay lại làm thêm chút thủ đoạn nữa mới giải đủ hận?”

Cố Mạn Châu lập tức lắc lắc tay nói với nàng: “Người đừng có nói như vậy, Thánh Tử là người thiện lương nhất thiên hạ.” Sau đó nàng quay qua hướng Thánh Tử: “Nàng ấy hôm qua ngủ không đủ giấc, hiện tại thần trí vẫn còn mơ hồ. Những lời nàng nói người một chữ cũng không cần để ý!”

Cao Lê cả giận nói: “Tiểu Châu, ta chính là đang mắng hắn, người không cần phải làm người hòa giải.”

Thánh Tử cười: “Cao cô nương có vẻ rất oán hận ta.”

Cao Lê hừ một tiếng: “Nhờ người ban tặng mà ta không thể chết một cách quang minh chính đại mà còn phải gánh thêm tội danh cường dâm trên lưng, người còn muốn ta cảm tạ người sao? Hồn đản!”

Thánh Tử rũ mi mắt xuống nói: “Hôm qua có người đến miếu cầu ta vì Cao cô nương cầu phúc.” Hắn khẽ thở dài rồi nói tiếp: “Ta không thể chối từ nên hôm nay đến đây thực hiện lời hứa. Nếu Cao cô nương đối với ta bất mãn như vậy thì đánh phiền cô nương chịu đựng.”

Cao Lê cười lạnh nói: “Thay vì cầu phúc sao người không siêu độ cho ta luôn đi! Cầu phúc cho tử tù, khác gì mèo khóc chuột?”

Cố Mạn Châu lập tức kéo nàng lại nói: “Đừng nói nữa, Thánh Tử đến cầu phúc cho người không phải là chuyện muốn được là được. Người còn không mau quỳ xuống, khẩn cầu đi.”

Cao Lê tránh khỏi tay Cố Mạn Châu, nghiêm túc nói với nàng: “Tiểu Châu, ta cùng người này không thể đội trời chung!” Dứt lời, nàng xoay lưng lại về phía hắn.

Động tác này của nàng, hoàn toàn chỉ là vì tức giận nhưng lại khiến cho hai người còn lại liền ngây người. Bởi vì khi này nàng để lưng trần để phơi nắng,

cho nên hiện tại lưng nàng hiển nhiên không hề có gì che đậy.

Cổ Mạn Châu lập tức muốn ngất xỉu tại chỗ!

Thánh Từ nhìn nàng, mặt đỏ tai hồng, cảm thấy nơi này căn bản hẳn không thể ở lại nổi, ho hai tiếng, nhẹ giọng nói: “Nếu Cao cô nương hôm nay không tiện, ta ngày khác lại đến. Cáo từ.” Nói xong hẳn làm lễ, muốn rời đi.

Cao Lê nghe nói hẳn phải đi, lập tức vọt lại bên hẳn: “Ngươi vậy bản một nữ tử bằng thanh ngọc khiết, còn muốn giết nàng. Lương tâm của Thánh Từ ngươi để ở chỗ nào rồi?”

Thanh âm kia vang vọng trong nhà lao thật lâu

Thánh Từ hơi cứng người lại, không quay đầu lại vẫn như trước không nhanh không chậm rời đi.

Cao Lê còn chỉ vào hẳn mắng to: “Hỗn đản.”

Cổ Mạn Châu nói: “Ngươi giỏi lắm! Quá thất lễ!” Nàng lập tức giúp Cao Lê khoác áo lên, oán trách nói: “Ngươi căn bản không biết, Thánh Từ có thể tới cầu phúc là chuyện khó khăn đến mức nào. Bình thường, vì có thể nhìn hẳn từ xa một cái, đều phải ở ngoài cửa miếu Thiên Hữu Quốc đợi vài ba canh giờ. Vừa rồi hẳn vào tận đây, còn cầu phúc cho ngươi, ngươi lại đuổi hẳn đi. Ngươi tuyệt đối không biết bản thân đã bỏ lỡ cái gì đâu.”

Cao Lê vỗ vỗ vai Cổ Mạn Châu nói: “Ta là thanh niên có văn hóa của thế kỉ 21, ta chỉ tin tưởng khoa học, đối với chuyện giả thần giả quỷ này ta tuyệt đối không bao giờ tin tưởng.”

Cổ Mạn Châu ngẩn ra :” Ta không hiểu ngươi đang nói đến việc gì.”

Cao Lê lúc này mới nhớ ra đối phương là người cổ đại, đâu có thể hiểu được suy nghĩ của ngươi hiện đại đâu.

Cổ Mạn Châu lại lạnh giọng nói: “Nhưng ngươi đối với Thánh Từ lộ lưng, có ý đồ câu dẫn, ta là nhìn thấy rất rõ ràng.”

“Ta nào có? !” Cao Lê lập tức phản bác!

Cổ mạn châu chỉ chỉ lưng của nàng!

Cao Lê nhìn theo tay nàng chỉ, nhớ ra mọi chuyện, sắc mặt liền thay đổi mấy lần! Thật vất vả mới tìm lại được thanh âm của mình nói: “Ta... Ách... Hẳn nhìn thấy lưng của ta rồi sao?”

Cổ Mạn Châu nói: “Đương nhiên rồi! Ngươi không nhìn thấy hẳn trốn không kịp, lập tức chạy mất sao?”

Cao Lê hồi nghĩ một chút nói: “Cái kia sắc lang xem xong bước đi, cùng ăn xong liền quyết tiền có gì khác nhau?”

Cổ Mạn Châu cau mày nói: “Hẳn không muốn thất lễ nên mới đi! Ngươi không cần càng tỏ càng đen!”

Cao Lê vỗ vỗ đầu nàng, nói :” Ngươi ấy! Quá cả tin! Nếu hẳn quả đúng tốt như lời ngươi nói, vậy vì sao lại tự nhiên chạy đến đây cầu phúc? Nữ tử trên thiên hạ này đâu có thiếu, huống chi nơi này là phạm nhân cũng không chỉ có chúng ta. Ngươi nói xem vì cái gì mà đột nhiên hẳn tự hạ thấp mình như vậy? Nội tình bên trong chắc chắn có điều gì đó không ổn!”

Cổ Mạn Châu gật đầu nói :”Người nói đúng!Hẳn quả thật không nên tới đây! Nhưng mà hẳn nói hẳn cùng ngươi có ước hẹn, hẳn chỉ tới thực hiện lời hứa.”

“Ai cùng hẳn ước hẹn?” Cao Lê sờ sờ cằm mình, nói: “Chuyện này nhất định có uẩn khúc!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Gần Trung Thu

Chuyện Thánh Từ tới chơi như gió lốc khiến cho tâm hồn của Cổ Mạn Châu muội muội dao động mạnh như một con sóng to. Nàng cả ngày ngồi một chỗ, hai tay chống lấy khuôn mặt mình, mắt nhìn mê man, như cười như không, có lúc lại giống như đóa sen cúi đầu thẹn thùng, hoàn toàn mang bộ dáng của một người rơi vào lưới tình.

Cao Lê vốn không để ý lắm, cho đến khi nàng liên tiếp gọi “Tiểu Châu” mà người phía trước cũng không có chút phản ứng nào, liền cảm giác có điều

không ổn. Chẳng lẽ bị trúng tà? Nàng liền tiến đến ôm Cổ Mạn Châu liễu mạng mà lắc, miệng lớn tiếng gọi tên nàng.

Cổ Mạn Châu dường như hơi tỉnh lại, lại có chút mờ mịt nói: “Tiểu Lê! Ta nghĩ ta thích Thánh Từ!”

Cao Lê tròn mắt nhìn thẳng, nói: “Ngày hôm qua không phải còn nói vì Đường Quả để tang sao? Hiện tại lại định tái giá?”

Cổ Mạn Châu hung hăng đánh nàng ta một cái, nói: “Ta nói là sự thật, ta phát hiện ta thật sự thích Thánh Từ! Lúc trước đối với Tiểu Đường, cũng bởi vì không có nam nhân bên cạnh, nhưng hôm nay ta gặp Thánh Từ, ta mới biết người trong lòng ta chính là Thánh Từ!”

“Người tỉnh lại đi!” Cao Lê vỗ đầu nàng nói: “Người kia tuy dung mạo như tiên nhân nhưng tâm hồn lại như rắn rết, ai muốn hấn coi như người đó xui xẻo, người vẫn nên tỉnh lại đi thì hơn!”

Cổ Mạn Châu một mực lắc đầu nói: “Là người có thành kiến với chàng! Kỳ thực chàng là người đàn ông tốt nhất trên thiên hạ, người không hiểu chàng chút nào hết, nên mới có thể ác độc mà nói ra những lời đó.”

Cao Lê bỏ qua, xem ra tình yêu làm cho con người ta mù quáng, bắt quá, nàng muốn xem tình huống cuối cùng nó sẽ ra sao, thời gian mù quáng này sẽ không quá dài. Dù sao thì nàng ấy cũng đang có một giấc mộng đẹp, nàng cần gì phải đập tan nó! Vì vậy nàng cười nhẹ và nói: “Thánh Từ, hấn ta bộ dạng hại nước hại dân, người liệu mà xử lý cho tốt!”

Cổ Mạn Châu tức giận nói: “Không cho người nói bậy về chàng! Còn nói nữa ta sẽ không để ý người!”

Cao Lê nói: “Ta thấy hứng thú chính là đến từ hấn, có sao lại vội đến cầu phúc với ta. Trong hồ lô của hấn rốt cuộc bán thuốc gì đây?” Nàng lâm vào trầm tư suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không thông.

Ngày hôm sau, cũng giống như mỗi ngày, trước mặt Đường Quả đều xuất hiện hai nữ tù phạm.

Nhưng mà, hiện tại bọn họ lại phát hiện một chút bất đồng, nhất thời lại nói không rõ ràng. Tuy rằng vẫn là hai nữ tử nói cười, nhưng rõ ràng là lãnh đạm đi rất nhiều, nhất là Đường Quả, cảm nhận đặc biệt rõ ràng, bởi vì Châu muội muội lại không gọi hấn là “Đường Quả ca”! Chỉ mới không gặp một ngày, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, khiến mối tình đầu của hấn không lý do mà chết trên bờ cát (chỗ này Thiên Di nghĩ ý anh ý muốn nói mối tình giống như đã trảng se cát ý)? Là mối tình đầu, Đường Quả có một loại xúc động đến muốn khóc.

Còn Hoàng Thượng lại nhìn thấy Cao Lê đang trong một tình trạng khác: nàng hôm nay lại hoàn toàn lâm vào trạng thái trầm tư, khi cau mày, khi cắn môi, đối với mình xa cách. Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Hoàng Thượng đứng lúc mang ra hai cánh bánh trung thu, ngồi xuống nói: “Ngày mai sẽ là Trung thu, ta làm hai cái bánh, các người mau đến đây ném thử đi.”

Cao Lê nhìn bánh trung thu, bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, hỏi: “Ồ quốc gia này, có dịch vụ cầu phúc khi lâm chung sao?”

Hoàng Thượng ngăn ra: “Cái gì gọi là dịch vụ lâm chung cầu phúc?”

Cao Lê kiên nhẫn giải thích: “Chính là như thế này! Có tội phạm sắp phải xử tội, thỉnh Thánh Từ đến cầu phúc trước lúc chết. cầu mong trời cao thương bọn họ, cho họ chút gì đó tốt hơn. Có không?”

Hoàng Thượng lo nghĩ nói: “Người phạm tội bị xử huyết, đều là trừng phạt đúng tội. Tuy rằng hoàng thượng một lòng hướng thiện, nhưng cho phép Thánh Từ đến cầu phúc là chuyện không thể nào. Bởi vì Thánh Từ là sứ giả của thần hiện thế, bình thường hoàng tộc cũng rất khó được hấn chúc phúc, huống chi là tội phạm? Tuyệt đối không thể nào!”

Cao Lê nhú mày, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hoàng Thượng lập tức thấy tình thế bất thường, lập tức truy vấn.

Cao Lê ngơ ngác nhìn hấn nửa ngày, nói: “Cũng không có cái gì, hôm qua Thánh Từ đến đây, nói muốn cầu phúc cho ta, nhưng bị ta mắng chửi đuổi đi rồi”

Hoàng Thượng muốn cười, lại nhịn được, nói: “Hấn... Hấn thật sự tới sao?”

Cao Lê gật gật đầu nói: “Không những thế còn mang trái tim của Tiểu Châu đi, ta cảm thấy rất không bình thường. Hấn dựa vào đâu mà đòi cầu phúc cho ta? Ta bị kết tội cường gian hấn đó.”

Hoàng Thượng lo nghĩ nói: “Hấn nói gì với người à?”

Cao Lê nói: “Hấn chỉ nói là đáp ứng thỉnh cầu của người ta, nên muốn thực hiện ước định. nhưng mà trên đời này, có ai có thể yêu cầu Thánh Từ giúp đỡ đây?”

Hoàng Thượng quay đầu đi vụng trộm nở nụ cười: “Vô quyết định có móng tay nhọn, ai mà biết được?”

Cao Lê nhìn Hoàng Thượng lấy ra bánh Trung thu, thờ dãi một hơi nói: “Đã Trung thu rồi. Đến thu sau, chúng ta sẽ bị xử tử, bây giờ thật chẳng còn tâm

trạng nào ngồi ăn.”

Hoàng Thượng nghiêm túc nhìn nàng: “Nói không chừng... nói không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện!”

“Kỳ tích? Kỳ tích gì?” Cao Lê không dám nghĩ đến, chẳng lẽ có thể làm cho mình xuyên việt trở về.

Hoàng Thượng nói: “Chuyện Thánh Tử đến cầu phúc vốn không có khả năng cũng xảy ra rồi, nói không chừng, các ngươi sẽ không phải chết.”

Cao Lê nhìn hần một cái, đẩy hần ra: “Ta đã không tin vào kỳ tích! Càng không tin tưởng cái tên Thánh Tử hại nước hại dân kia. Ta quyết định ngày mai đúng Trung thu, ta sẽ trốn ra khỏi đây.”

Hoàng Thượng cả kinh nói: “Tại sao lại là ngày mai?”

Cao Lê liếc xéo hần một cái nói: “Ngày mai là tiết Trung thu, tất cả mọi người đều về nhà đoàn viên, phòng giữ nhất định sẽ lơ lửng, sở dĩ là thời cơ tuyệt hảo để bỏ trốn.”

Hoàng Thượng lời kéo nàng nói: “không thể chờ thêm chút nữa sao? Nói không chừng, Hoàng Thượng sẽ hạ đặc sắc lệnh, các ngươi sẽ được vô tội.”

Cao Lê nói: “Yên tâm đi! Ta không liên lụy ngươi, ta với Tiểu Châu hai người đi là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mỹ Nhân Kế

Ngày mười lăm tháng tám là Tết Trung Thu, nhà nhà đoàn viên, người người đoàn tụ, là ngày rất vui vẻ.

Trong Hoàng cung, ánh đèn xung quanh mờ ảo, dòng người như thoi đưa, mọi người trong Hậu cung đều tập trung lại một chỗ.

Nhóm người Hậu cung trang điểm tỉ mỉ, son phấn đều dùng loại tốt nhất, đẹp nhất. Không khó để nhìn ra ý phân cao thấp giữa các cung. Ngay cả Thái Hậu tuổi đã ngoài sáu mươi vẫn không quên dùng được Dung Hoa trang điểm kĩ càng, tỏa ra khí thế áp bức mọi người, Các nữ nhân trang điểm cũng đẹp hơn thường ngày, chỉ đơn giản là để cho nam nhân nhìn mình nhiều hơn một chút.

Nhưng mà nam nhân duy nhất trưởng thành trong Hoàng cung lại không hề có hứng thú nhìn cảnh đẹp ấy. Hoàng thượng căn bản không hề có tâm trạng nhìn xung quanh. Hần như ngồi trên đồng lửa, ước gì bây giờ tiệc tối sớm tàn một chút để hần còn đi lo chuyện của mình.

Hôm qua Cao Lê nhất quyết đòi tối hôm nay vượt ngục. Hần phản đối không được nhưng vẫn không yên tâm để hai nữ nhân kia vượt ngục. Tuy rằng hần đã hạ nhân lực phòng ngự của nhà lao xuống mức thấp nhất nhưng chung quy lại vẫn có người trực ban. Ngộ nhờ các nàng bị đám lính trực bắt được, rồi đánh thi sao? Hần nhất định phải chạy qua đó nhìn một chút mới yên tâm.

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Hoàng Thượng!!!!...” Tiếng gọi của Hoàng Thái Hậu dần lớn lên, cuối cùng trở thành tiếng hét lớn.

Hoàng Thượng bừng tỉnh lại, mờ mịt nhìn mẹ nói: “Thái Hậu, người gọi trẫm?”

Hoàng hậu bức mình: “Hoàng Thượng hôm nay có vẻ không yên lòng, là lo chuyện quốc sự sao?”

Hoàng Thượng lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy! Gần đây chuyện quốc sự quả thật rất phức tạp, khiến ta phát đau đầu, tâm tư rối loạn, hần vía không yên.”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Hoàng thái hậu hỏi.

Hoàng Thượng làm bộ mệt mỏi vỗ vỗ trán, nói: “Thân thể trẫm hôm nay có điểm không khỏe, tối nay muốn rời tiệc sớm một chút. Nhưng trẫm không muốn các phi tần phải mất hứng, kính xin Thái Hậu thay trẫm chủ trì đại cục, để trẫm có chút thời gian nghỉ ngơi.

Hoàng Thái Hậu gật gật đầu, cười nói: “Tốt, ngươi cứ về nghỉ ngơi đi. Nơi này đã có ai gia lo liệu.”

Hoàng Thượng “Đa tạ.” một câu rồi liền rời đi. Vừa đi tới góc Hoàng Thái hậu không thấy được liền bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Cao Lê ăn miếng bánh Trung thu cuối cùng, nói với Cố Mạn Châu: “Tốt lắm, giờ đã ăn no, chúng ta chuẩn bị vượt ngục nào.”

Cố Mạn Châu nóng nảy: “Chuyện này, hôm trước chẳng phải đã nói Hoàng Thượng có thể sẽ đặc xá sao? Chúng ta đợi hết ngày hôm nay có được

không?

Cao Lê cầm hai tay Cổ Mạn Châu: “Tiểu Châu, đừng nghĩ đến chuyện đặc xá, chuyện đó không thể xảy ra. Hôm nay đã là Trung Thu, vài ngày nữa là đầu chúng ta sẽ rơi đó. Bây giờ là cơ hội tốt nhất để trốn, nếu không phải bây giờ, về sau chúng ta sẽ không còn cơ hội nào nữa. Ngươi tỉnh lại đi.”

Cổ Mạn Châu bị vẻ mặt nghiêm túc của nàng dọa đến liên gật đầu chuẩn bị vượt ngục.

Cao Lê lấy chiếc chìa khóa mà Thiên Thiên đưa cho, mở cửa đại lao, kéo Cổ Mạn Châu ra ngoài. Nàng đã sớm học thuộc bản đồ mà tên kia đưa, kéo Cổ Mạn Châu chạy qua chạy lại, quẹo trái, quẹo phải, thành công tránh được vài tên cai ngục tuần tra. Nhưng nàng cuối cùng cũng bị đám vệ binh ở cửa lớn làm khó.

Các cai ngục khác nếu không phải là ngồi yên xử án thì cũng là đi tuần tra, nhưng vệ binh gác cổng các nàng làm thế nào để tránh đây? Rõ ràng đây là cổng lớn, có thể ra vào tự do, nhưng lại rất dễ thấy, không có chỗ nào để nấp, thật sự là làm khó các nàng.

Cổ Mạn Châu vẻ mặt lo lắng nói: “Làm sao đây! Bọn họ không hề nhúc nhích, chúng ta đi qua nhất định sẽ bị tóm.”

Cao Lê sờ sờ cằm nói: “Ngươi nói không sai. Để ta nghĩ biện pháp!”

Cổ Mạn Châu nhìn nàng nói: “Vậy chúng ta phải làm sao? Chúng ta vừa không có thuốc mê, lại không có cách làm cho bọn họ tránh ra. Nếu hành động không nhanh, cai ngục phát hiện ra bên trong nhà lao không có ai chúng ta chỉ có con đường chết!”

Cao Lê thở dài một hơi nói: “Xem ra chỉ có một cách, dùng mỹ nhân kế.”

“Mỹ... Mỹ nhân kế!” Cổ Mạn Châu kinh ngạc

Cao Lê gật đầu khẳng định: “Ngươi nghĩ mà xem, chúng ta bây giờ tay không tác sát, trừ chút nhan sắc ra thì còn có cái gì có thể đổi lại đám vệ binh có vũ trang kia?”

Cổ Mạn Châu rất muốn phản bác, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra từ nào để phản bác, đành phải liều mạng lắc đầu: “Không! Ta không cần! Có chết ta cũng không làm.”

Cao Lê chỉ ra bên ngoài, xuyên qua chỗ trống của khung cửa, có thể nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ, thoáng đãng bên ngoài. Nàng nói: “Tiểu Châu, ngươi nhìn xem. Tự do đang ở ngay trước mắt! Hạnh phúc ngay bên ngoài! Ngươi đi vài bước là có thể sở hữu được, bây giờ ngươi còn muốn buông tha sao? Bây giờ ngươi còn muốn quay lại buồng giam vừa lạnh lẽo vừa âm thấp kia chờ chết sao?”

Cổ Mạn Châu nhìn cảnh tượng bên ngoài, rồi lại nhìn nhà tù phía sau, khoảng cách quá lớn. Nếu được lựa chọn sẽ không ai lựa chọn nhà tù. Nàng hơi do dự trong giây lát, đứng khì liền nổi lên, hỏi Cao Lê: “Ngươi nói... Mỹ nhân kế... là thế nào?”

Cao Lê quan sát nàng từ trên xuống dưới, đem vạt áo của nàng kéo ra một chút làm cho bộ ngực của nàng như ẩn như hiện, nói: “Ngươi đến chỗ đám thị vệ ở cửa lớn, cố ý làm bộ té xỉu, nhớ đem ngực lộ ra một chút để dụ dỗ bọn họ.

Cổ Mạn Châu mở to hai mắt, giọng run run: “Thật sự là chỉ cần như vậy?”

Cao Lê nói: “Nghe ta, dù sao có tiến sai một bước thì là một đao mà lùi lại một bước vẫn là một đao, dù sao cũng là chết, ngươi sợ cái gì?”

Cổ Mạn Châu hít một hơi thật sâu: “Được rồi! Ta đi.”

Nàng chạy rất nhanh, Cao Lê gần nàng cũng không kịp, chỉ đành trơ mắt ra nhìn nàng vui vẻ chạy đến trước mặt đám vệ binh rồi đột nhiên té ngã, ngã xong còn cố ý kéo vạt áo của mình ra. Cao Lê nhìn đến ngây dại, loại diễn xuất này quá thực là quá kém. Nếu như có người mắc mưu, không phải kẻ nguốc thì cũng là người ngu nguốc.

Nhưng mà chỉ số thông minh của thị vệ đúng là không hề cao. Bọn họ vừa thấy từ bên trong một vị mỹ nữ y phục không chỉnh tề chạy ra liền liếc mắt nhìn nhau, một người lên tiếng: “Ngươi đi nhìn một chút xem có chuyện gì đi.”

Một tên thị vệ khác mắt hứng đi đến trước mặt Cổ Mạn Châu, dùng chân đá một cái, đem thân người nàng lật lại.

Cảnh xuân của Cổ Mạn Châu lộ ra ngoài, khiến cho tên thị vệ kia nhìn đến ngây người.

Cao Lê lập tức xông lên, hung hăng đánh vào đầu tên thị vệ kia.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, tên thị vệ kia cảm giác được mũi giáp có điểm sai lệch liền quay lại xem là do ai làm.

Thế là Cao Lê cùng tên thị vệ kia liền mất to trừng mắt nhỏ.

Cao Lê gặp cái khó lại ló cái khôn, lập tức chạy lại bên người Cổ Mạn Châu, lớn tiếng khóc: “Tiểu Châu, ngươi làm sao thế? Ngươi đừng có gặp chuyện không may nha! Đừng có bỏ ta lại một mình.”

Cổ Mạn Châu mở mắt ra, thấp giọng nói: “Sao lại sửa kịch bản...?”

Cao Lê sợ nàng làm lộ, vừa ôm Cô Mạn Châu lắc đầu, vừa nháy mắt liên tục ra dấu cho nàng.

Cũng may Cô Mạn Châu phản ứng nhanh, ngay lập tức phối hợp với nàng nhắm mắt lại.

Đột nhiên thấy có hai nữ tử lạ mặt xuất hiện, thị vệ khác cũng đến xem: “Chuyện gì vậy?”

Tên kia không hiểu, nói: “Ta cũng không biết.”

Cao Lê vừa thấy hai người đến, lập tức sử dụng mỹ nhân kế, kéo vạt áo lên cao một chút, để lộ ra cặp chân trắng ngần, nũng nịu nói: “Quan gia, người cứu muội muội của ta đi! Nàng đột nhiên lại phát bệnh cũ.” Nàng vừa nói vừa áp sát người vào tên thị vệ, đang muốn ra tay....

Đúng lúc này Hoàng Thượng sửa sang lại trang phục xong, bước tới, thấy nàng đang dính sát vào người nam nhân liền hướng về phía nàng hô to: “Cao Lê! Chân của người!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xì Lối, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Người Đua Bốn Ta!

“Cao Lê!” Người thị vệ ngạc nhiên! Vậy là người trước mắt này chính là....

Cao Lê bực mình, hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, suýt nữa “mỹ nhân kế” của nàng thành công thì đột nhiên ở đầu chui ra cái tên Thiên Thiên này, nói gì mà “bắt cả hai tay” “lộ chân”, nàng không phải là người của hắn, hắn quản nhiều như thế làm gì! Nhưng hiện tại, với tình thế trước mắt nàng đâu thể nghĩ nhiều đến thế, việc cấp bách nhất là đánh gục tên thị vệ này đã. Vì thế nên nàng dùng hết sức bình sinh hướng đến gáy tên thị vệ kia mà đánh tới. Nhìn thấy người trước mắt đứng yên bất động, nàng liền nhanh tay đánh liên tiếp vào đầu hắn, người nọ rốt cục cũng bị Cao Lê hạ gục. Nhưng mà, ngay sau đó lại có tên thị vệ khác cầm trường đao bỏ về phía Cao Lê.

Cao Lê quay đầu lại nhìn, thấy trường đao đã gần tới mặt mình. trong lòng thầm kêu to: Chết rồi! Lần này ta chết chắc rồi.

Trường đao đến chớp mũi của nàng thì lên dừng lại, Nàng cả kinh, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Theo hướng trường đao nhìn lại thì thấy Thiên Thiên lấy tay không bắt lấy lưỡi đao. Ngón tay thon dài nắm lấy lưỡi đao nhưng bàn tay thì vẫn không tránh khỏi bị thương, máu chảy dài một mảng. Nàng kinh ngạc, lần đầu tiên nghiêm túc quan sát tên Thiên Thiên này. Nàng đột nhiên phát hiện ra ánh mắt hắn có chứa sự kiên nghị, xen lẫn thâm tình, đây là chuyện trước giờ nàng chưa bao giờ để ý đến.

Không dừng lại ở đó, hắn nhắc chân, đá cho tên thị vệ một cái, trường đao trong tay chuyển động, đánh mạnh vào người đối phương.

“Đường Quả” ra tay như gió, cũng ngay lập tức điểm huyết hai tên thị vệ khiến cho bọn họ hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng cũng vượt ngục thành công!

Cao Lê thoát chết trong gang tấc, nhìn hai nam nhân trước mắt, cả nửa ngày không nói nổi ra lời.

Ngược lại, Cô Mạn Châu nhanh chóng từ mặt đất đứng lên, nhào vào lòng ngực “Đường Quả” ca ca của nàng, nũng nịu nói: “Đường Quả! Ngươi thật sự rất lợi hại nha! Ngươi là đại anh hùng của ta!”

Một lời nói ngọt ngào của nàng liền khiến cho Đường Đăng Hi mê mết đến chóng mặt, không hề phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Hoàng Thượng đứng trước mặt Cao Lê, dùng tay không bị thương vỗ vỗ mặt nàng, lo lắng hỏi: “Ngươi có bị thương không?”

Cao Lê thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận cảm tay bị thương của hắn lên, nói: “Ngươi bị thương rồi! Để ta băng bó cho ngươi.” Nói xong nàng liền cầm đuôi váy, xé một miếng vải, băng bó cho Hoàng Thượng.

Đuôi váy bị xé một mảng, để lộ chân của nàng khiến cho Hoàng Thượng không rời nổi ánh mắt nhìn đến ngây dại.

Cao Lê lại không hề để ý tới chuyện này, cẩn thận băng bó cho Hoàng Thượng xong, nàng cảm kích vỗ vỗ ngực hắn, chân thành nói: “Đại ân này của ngươi đối với ta, không thể chỉ nói cảm tạ là xong, về sau nếu cần nhờ gì ta thì cứ nói một tiếng, ta sẽ tận tình giúp đỡ ngươi.”

Hoàng Thượng há mồm, tròn mắt, sững sờ nhìn nàng, đồng thời ôm lồng ngực của mình run run nói: “Ngươi.... Ngươi... dám sờ ngực của ta!”

Cao Lê nhìn vẻ mặt của hắn, cảm thấy đây không phải là chuyện bình thường, nên cẩn thận giải thích: “Ta chỉ vỗ vỗ áo của ngươi.

Đường Đăng Hi lại lớn tiếng: “Chỉ có thể từ mới được động vào ngực trượng phu.”

Cao Lê liền như bị điện giật, lắc đầu, xua tay nói: “Không phải! Ta chỉ phỉu bụi trên áo hấn mà thôi!” Được rồi, tuy nghe rõ ràng là lấy cớ, nhưng nếu không làm vậy thì phải làm thế nào? Gã cho tên này sao?

Hoàng Thượng lại rất vô tội: “Nhưng ta rõ ràng cảm nhận được ngươi sờ ngực ta!”

Cố Mạn Châu che miệng nói: “Tiểu Lê, ngươi sờ soạng ngực người ta nghĩa là muốn gả cho hấn.”

“Ai nói thế!” Cao Lê tức giận “Ta đã nói rất nhiều lần, ta chỉ vỗ áo của hấn! Tại sao các ngươi lại nói thành ta sờ ngực hấn?”

Đường Đăng Hi hỏi: “Ngươi có vỗ áo trên ngực hấn không?”

Cao Lê nhỏ giọng: “... Có...”

Cố Mạn Châu lại lắc đầu thờ dãi: “Như vậy ngươi còn chối gì nữa, ngươi đã sờ ngực hấn tức là đáp ứng gã cho hấn! Đây là truyền thống của bọn ta!”

Cao Lê cảm thấy bản thân dường như sắp bị lừa gả cho một người nam nhân chỉ vì cái truyền thống quái quỷ này: “Ta... Nơi của ta truyền thống không phải như thế. Vỗ ngực chỉ biểu thị hai người là huynh đệ mà thôi!”

Đường Đăng Hi gật đầu nói: “Không sai, hai nam nhân vỗ ngực nhau là huynh đệ, một nam một nữ thì là vợ chồng.”

“À!” Cao Lê ngửa mặt lên trời hét, nàng có thể nói gì đây? À hay là... Nàng nhìn ba người trước mặt, nuốt nước bọt nói: “Nếu... ta nói linh hồn ta là nam nhân, các ngươi có tin không?”

Ba người liền cùng nhau lắc đầu.

“Ta hiểu rồi!” Cao Lê thấp giọng mắng. “Nhưng lúc trước hấn nói mình có tâm hồn của nữ nhân, cho nên hấn không thể được coi là nam nhân.”

Hoàng Thượng lần đầu tiên biết đến việc bản thân còn có một giới tính khác.

“Ngươi đang nói dối trắng trợn!” Đường Đăng Hi nói.

Cố Mạn Châu làm nũng, lắc lắc thân mình nói: “Tiểu Lê, ngươi thật xấu nha.”

Hoàng Thượng khó hiểu nhìn nàng: “Ý ngươi là ngươi cự tuyệt ta đúng không?”

Cao Lê áy náy thử hỏi: “Không được sao?”

Hoàng Thượng không đáp lại.

Lúc này có tiếng nói vang lên: “Không thể!”

Cao Lê bỗng nhiên cảm thấy tiếng nói ấy có chút lạ, nàng quay đầu lại thì phát hiện ra bản thân đang bị bao vây.

Nàng khóc không ra nước mắt, vốn là cơ hội rất tốt để vượt ngục, cũng đã chạy ra đến cửa đại lao, kết quả... Được rồi, bây giờ lại bị quân binh trùng trùng vây quanh, có chạy đằng trời.

Cố Mạn Châu sợ hãi rúc vào trong lòng Đường Đăng Hi, khóc nức nở nói: “Đường Quả, làm sao bây giờ?!”

Đường Đăng Hi nhìn người vừa tới, an ủi ôm lấy nàng.

Hoàng Thượng nhìn đến người vừa tới, lại một mặt xấu hổ, nháy mắt ra dấu cho bọn họ.

Nhưng người vừa tới lại cố ý không hiểu ánh mắt hấn, nàng mặc cảm y hoa phục, chậm rãi đi đến, không giận mà uy.

Nàng vòng vòng đi quanh bọn họ một vòng rồi dừng lại trước mặt Cao Lê, lạnh lùng hỏi nàng: “Ngươi cự tuyệt Người?”

Nàng chỉ vào Hoàng Thượng!

Cao Lê cảm thấy áp lực rất lớn, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, hiện tại thay đổi, thật sự thật không có có cốt khí, vì thế nàng lựa chọn việc giải thích: “Ta cảm thấy, hai bọn ta không phải hề xứng.”

“Có nghĩa là ngươi cự tuyệt hấn?” Người nọ vẫn không buông tha cho nàng.

Cao Lê đành phải kiên trì nói: “Đúng!”

Đường Đăng Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám nhìn!

Hoàng Thượng ôm trán của mình, nói không ra lời.

Người nọ mỉm cười, cao ngạo nói: “Người này công khai miệt thị Hoàng Thượng, tội không tha xá, theo án luật lập tức xử trảm!”

Cao Lê giống như bị tạt chậu nước lạnh giữa ngày mùa đông, từ đầu đến chân, thậm chí cả tâm hồn cũng phát run. Mười phút trước nàng chạy trốn, năm phút trước nàng chạy trốn thành công, còn bây giờ nàng chỉ còn một phút để sống! Nàng lắc lắc đầu nhìn tên nam nhân râu dê kia, nhìn thế nào cũng không thể tin nổi hẳn là Hoàng Thượng. Nàng nhìn chăm chăm vào hắn, hét lên “Người đùa bọn ta!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trảm Dao Phía Trước

Hoàng Thượng trừng to mắt, nàng lập tức nói: “Không có! Ta đương nhiên không có!” Nàng muốn chạy đến bên Người, nhưng Thái Hậu đã tới ngăn cản đường đi của nàng.

Thái Hậu nói: “Hoàng Thượng, người này đã phạm tội vũ nhục Thánh tử, khinh miệt Hoàng Thượng, lạm dụng quyền thế, quả thực tội ác tày trời! Thịnh xin Hoàng Thượng cân nhắc!”

Hoàng Thượng cau mày nói: “Thái hậu, ở đây có uẩn khúc, ta cần phải điều tra rõ!”

Thái hậu cá giận: “Hoàng Thượng, chẳng lẽ người đang bao che phạm nhân sao? Á vũ nhục Thánh tử, ván đã đóng thuyền, là sự thật. Khinh miệt Hoàng Thượng, chính mắt ta nhìn thấy. Còn có thể có cái gì gọi là hiểu lầm! Như vậy là tội phạm, vốn phải xử tử, hiện tại coi như đồng ý sang thu xử trảm, án này phải lập ngay!”

Cao Lê nhấc tay lên tiếng, nói: “Hiện tại sửa án bằng miệng cũng có thể chứ? Ta có thể đáp ứng làm thê tử hoàng thượng.”

Thái hậu tức giận: “Không được! Thân người đang mang tội, làm sao có thể cho người vào cung, quả thực mơ mộng hảo huyền!”

Cao Lê nói: “Ít nhất như vậy, ta sẽ không miệt nhẹ Hoàng Thượng!”

Hoàng Thượng nghe vậy, quả thật không vui! Người liếc ngang Cao Lê một cái, nghĩ rằng chẳng lẽ trảm là cái loại tùy tiện người ta kêu thì đến, đuổi thì đi sao? Người nói cự tuyệt liên cự tuyệt, người nói gả là phải gả ngay. Có coi ta ra gì không?! Huống hồ người đây cũng quá rõ ràng đi, người nào có muốn gả cho trảm, căn bản chính là vì trốn tội mà thôi.

Hoàng Thượng ho khan một tiếng, nói: “Tốt lắm! Phạm nhân này giải vào ngục đi. Hôm nay là ngày hội Trung thu, trảm cũng không muốn ở bên trong lao ngục này. Thái hậu, chúng ta khởi giá hồi cung đi!” Nói xong, Người vung tay lên, tất cả mọi người đều nghe theo.

Trước khi đi, Thái Hậu còn hung hăng liếc Cao Lê một cái, ánh mắt chứa đầy thù hận.

Cao Lê đã biết thừa bản thân mình chết chắc rồi. Nàng ủ rũ theo người áp tải vào trong phòng giam.

Cuối cùng tách một cái, cửa lao đã khóa lại.

Lần này so trước kia thảm hại hơn! Trước kia còn có Cố Mạn Châu ở bên nàng. Hiện tại để đề phòng hai người nàng vượt ngục, đã đem hai người các nàng tách ra giam giữ. Cao Lê không thấy được nàng, lại không nghe được âm thanh của nàng!

Một mình ở phòng giam nhỏ hẹp này, nàng thật cô đơn khi phải vượt qua đêm Trung Thu!

Một đêm này thật sự rất dài! Cao Lê cũng không dám hồi tưởng cảnh tượng ban nãy! Bởi vì đến bây giờ, nàng vẫn không có cách nào chấp nhận cái sự thật này! Nàng sợ hãi khi nghĩ lại, nàng sẽ nổi điên lên! Tuy rằng đã sớm dự liệu tính toán, nhưng đến cùng đối mặt với cái chết, nàng vẫn tim gan run sợ!

Nàng từng đã từng vượt ngục thành công như vậy, gần gũi tựa như nắm giữ trong tay. Nhưng vận mệnh liên lập tức đem nàng từ Thiên đường giáng xuống tận địa ngục, trước sau bất quá là vài giây, hết thấy đều đã thay đổi!

Cái chòm râu dê kia thế nào lại là Hoàng Thượng? Nàng rõ ràng hành hung hắn một chút, nhưng lại thành hạ độc thủ. Hắn làm sao có thể không trả thù chứ? Vậy hôm nay việc này chính là trả thù sao? Nhưng hôm nay mình có mang dao đâu? Bàn tay chảy ra máu tươi kia lại là một điểm không thể là giả! Đây rốt cuộc là vì cái gì?

Cao Lê nằm trên đồng cỏ trở mình một cái, lại nghĩ đến: nghe nói Hoàng Thượng cùng Thánh tử là song sinh? Vậy người lúc đó chẳng phải là cái bộ dạng hại nước hại dân sao? Bất quá, người kia không có một chút đáng về, không có một chút nhan sắc! Điều này nói rõ ngay từ đầu chính là đang trêu ta! Hắn thật sự quá ghê tởm! Haiz! Ta cũng quá ngốc rồi, cứ sập bẫy hắn! Ân! Thật muốn đánh cho hắn một trận!

Bên này mặt trăng lưu chuyển, sáng như lụa, làm cho tầng tầng lớp lớp cung điện như trải lên một tầng ngân bạch. Ở mái hiên phía dưới, đèn cung đình tinh xảo xếp ngay ngắn, giống như châu xuyên vây quanh cung. Đèn cung đình phát ra tia sáng nhu hòa màu vàng, chiếu sáng mỗi một ánh mắt trong cung.

Chỉ có Dưỡng Tâm điện của Hoàng Thượng là hoàn toàn không có gì để lọt vào mắt. Người thì nằm ở giường rồng phía trên nhưng tâm đã phi ngàn dặm đến tận đâu. Người thờ dài một tiếng, thế nào cứu Cao Lê ra đây? Vốn, chỉ cần canh gác lỏng lẻo một chút để thuận lợi cho Cao Lê vượt ngục, chuyện sau này, còn có rất nhiều đường sống để quay về.

Nhưng bây giờ lại không được, bị Thái Hậu tận mắt nhìn thấy! Lại có nhiều người như vậy vật chứng nhân chứng có đủ, chống chế là chuyện không tương. Hơn nữa Thái Hậu ngang ngược lại nhúng một tay vào. Người trở mình một cái, lại nghĩ: Thái Hậu bây giờ là gừng càng già càng cay, là hồ ly giả hoạt, nàng lại bị giam trướng, lại còn ngang ngược chống lại, chẳng khác nào chọc tổ ong vò vẽ, muốn toàn thân rút lui, quả thật nói dễ hơn làm!

Hoàng Thượng lật người mãi vẫn không ngủ được, lật bên phải càng không thể chợp mắt, càng nghĩ càng nguy hiểm! Tuy rằng đêm đã khuya nhưng vẫn lập tức xoay người bước xuống, thay đổi y phục, vội vàng đi ra ngoài!

Ngày hôm sau, sáng sớm ánh nắng yếu ớt lọt vào phòng giam, Cao Lê liền tỉnh. Trên thực tế, nàng gần như một đêm không ngủ. Nàng thò tay đi đụng tia sáng, cảm nhận không một hơi ấm. Cảm giác như chạm vào tia hy vọng cuối cùng của đời người.

Nàng thờ dài một tiếng, bản thân mình vốn một lòng muốn chết, giờ phút này lại lưu luyến, thật là buồn cười! Chết thì chết đi! Đương nhiên, nếu kiếp sau đầu thai là một trang nam tử, hai mươi năm sau lại là một hảo hán!

Ngục tốt đưa tới bữa sáng, lại còn có thêm một cái đùi gà! Nàng vừa thấy tim liền lệch đi một nhịp, đây là bữa ăn cuối cùng trong truyền thuyết! Nàng hít một hơi thật sâu, từng ngụm từng ngụm ăn cháo, vừa mạnh mẽ cắn cái đùi gà kia, liền như cắn phải kẻ thù, nhắm nháp nuốt, nuốt vào! Bình thường, ăn mười phần mới đủ, nàng nhanh và gọn lắm xong.

Nàng sờ sờ cái dạ dày bất lương, nhẹ giọng nói: “Vất vả người, ta hôm nay ít nhất phải làm một con ma no!”

Ngục tốt không để nàng đợi quá lâu. Vài đáng người ngục tốt khô ngô đã cầm xiềng xích thô to đi đến phòng giam của nàng. Một lao đầu ở trước mặt nàng niệm đại đoạn chi, hồ, giả, dã, nàng một chút cũng không thể nghe lọt. Chờ sau khi hắn đọc xong, nàng hỏi: “Là hôm nay xử quyết ta sao?”

Lao đầu kia nói: “Vâng! Cao cô nương, thỉnh xin theo chúng tôi, đi thôi!” Nói xong tay hắn vung lên, ngục tốt đồng loạt xông lên, đeo gông xiềng lên nàng. Một người trong đó thuận thực dắt trên cổ nàng một cái xích.

Cao Lê bị buộc đứng lên, nàng nói: “Người không cần kéo, ta sẽ ngoan ngoãn đi theo người. Ta tuyệt đối không chạy trốn!”

Lao đầu biết hôm qua Hoàng Thượng vì nàng chấn đảo chuyện, tất nhiên nàng nói không đi, mình cũng không nên đối xử nàng tệ bạc. Hắn ra lệnh cho ngục tốt buông lỏng tay!

Vì thế, Cao Lê theo bọn họ đi ra khỏi lao ngục, nhớ lại ngày hôm qua nàng cùng Hoàng Thượng tranh chấp khẩu khí. Nàng cười khổ một cái, ngày hôm qua nàng còn ngàn vạn hàng trăm hi vọng từ nơi này bước ra. Hôm nay nàng cũng đi ra từ nơi này, nhưng, bước tiếp theo chính là lên đoạn đầu đài!

Bị áp lên xe chở phạm nhân, nàng thấy điều duy nhất may mắn chính là, trong xe không có Cổ Mạn Châu, ít nhất biết được rằng, nàng ấy không bị xử trảm lập quyết! Nàng ở trên xe ngẩng lên nhìn trời xanh đã bị ngăn thành từng cái cái hình chữ nhật, giống như một khối màu xanh lam!

Nàng thờ dài một tiếng, nghĩ rằng: Cứ cho ta là người xấu đi! Ngày phải chết mà bầu trời lại sáng sủa vạn dặm không mây, quả thực như khắp chốn đều mừng vui!

Đọc theo đường đi, đám người vây xem ngày càng nhiều, mọi người nhìn nàng chỉ trỏ, thiếu mỗi không trướng gà và rau quả để ném!

Hoàng thất vì bảo vệ mặt mũi, cũng không khua chiêng gõ trống mãnh liệt tuyên truyền, hơn nữa hết thảy đều cấp tốc tiến hành, ngay cả đao phủ nhận lệnh hành hình cũng là đứng một canh giờ trước nhận mới biết nhiệm vụ.

Cao Lê bị đưa lên phía trước đoạn đầu đài, một ngục tốt đá nàng một cước. Nàng lập tức quỳ sụp xuống đất. Có người giúp nàng tháo gông xiềng, đem danh ký ở gáy nàng, lấy xuống giao cho giám trăm quan.

Bên kia, một quan văn vận lục y đi đến bên người nàng, hỏi tên họ của nàng, sinh nhật cùng quê quán. Cao Lê cũng thuận theo nhất nhất trả lời hắn. Quan văn xác nhận thân phận phạm nhân đã xong, tiến hành phán quyết công văn, trước mặt mọi người có tiếng động lớn, hết thảy đều đứng lên!

Cao Lê nghe được quan văn nói nàng là hảo sắc bất lương gian xảo lại mang tội khinh miệt Lương gia công tử, nàng hận ko thể một đao chặt hắn ra làm trăm mảnh!

Nhưng toàn trường lại ồ lên, người người dường như đang xem quái vật chính là nàng, khuôn mặt đầy vẻ khinh bỉ, liên tục chỉ trỏ! Nàng vô cùng khổ sở, cúi đầu, không nhìn mọi người nữa, nghĩ rằng: chẳng lẽ ta cứ như vậy cho mọi người khinh bỉ rồi chết đi sao?

Lúc này, quan giám trăm đem danh ký đã dùng hồng bút đánh một vòng, ném tới trước mặt nàng.

Đao phủ uống một ngụm rượu dùng sức phun mạnh lên đao.

Một cai ngục vén tóc nàng ra sau cổ sau, làm cho cổ trắng ngần tinh tể của Cao Lê lộ ra!

Đao phủ đã đem đao giơ lên cao!

Cao Lê lập tức ý thức được đây đã là thời khắc cuối cùng, nàng nắm chặt tay, nhắm hai mắt lại, không nhìn lại thế gian này nữa, cắn chặt răng, cùng đội một lần tử nữa lại tiến đến!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xì Lối, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thích Hợp Làm Nữ Nhân

“Đao hạ lưu tình!” Hô to một tiếng, kinh động toàn trường, tất cả mọi người tìm nơi phát ra âm thanh vội vàng nhìn sang, chỉ thấy một vị đồng tử vận trang phục trắng, ước chừng 8, 9 tuổi, dài lụa hoàng phát, khí độ thông dong, hần giờ tay đang cầm lệnh bài vàng kim rực rỡ, đi đến giám trăm quan trước mặt.

Giám trăm quan kia vừa thấy lệnh bài, không thể tin được hai mắt của mình, xoa xoa ánh mắt lại nhìn, xác nhận lại nhiều lần, mới run giọng nói: “Đây là hoàng thiên ngự lệnh!”

Đồng tử gật đầu nói: “Không sai! Trên giết hôn quân, dưới chém gian thần, thống nhất dân chúng, quyết định chiến giảng xuống hoàng thiên ngự lệnh.”

Giám trăm quan lập tức quỳ xuống đất, tất cả mọi người cũng quỳ trên đất. Giám trăm quan hành lễ, cúi đầu nói: “Xin hỏi công tử xuất ra hoàng thiên ngự lệnh có gì giao phó?”

Đồng tử nói: “Thánh Tử nói, trời xanh có đức hiếu sinh, kính xin thả vị nữ tử tên ‘Cao Lê’, cho nàng theo ta về Thiên Hữu Quốc miếu đi gặp Thánh Tử!”

Giám trăm quan nhìn Cao Lê, lại nhìn một cái hoàng thiên ngự lệnh, tuy rằng bụng đầy nghi vấn, nhưng mà không dám không nghe theo, lập tức gọi người thả Cao Lê.

Cao Lê lại một lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng lập tức không chịu nổi kích thích lớn như vậy, yếu đuối ở trên đoạn đầu đài.

Đối một người bình thường mà nói trong vòng hai ngày, từ sống đến chết, lại từ chết đến sống, biến hóa này cũng thật sự quá lớn. Nàng rất vất vả mới có được dũng khí đối mặt cái chết, hiện tại lại nói cho nàng biết không cần chết nữa, thật là làm cho nàng không chịu nổi!

Đồng tử chiều một bàn nhuyễn kiệu, lệnh cho ngục tốt đem Cao Lê diu vào trong đó.

Cao Lê ngồi ở trong kiệu, vẫn không thể tin được, tình huống thật sự biến hóa quá nhanh. Nàng cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nhưng mà tim đập chậm rãi dần dần khôi phục bình thường. Nàng nhẹ nhàng nâng ngón tay vén rèm vải lên nhìn ra phía ngoài. Đường phố kinh thành phồn hoa như trước, dòng người qua lại tấp nập, không ai để ý đến nữ tử ngồi trong kiệu là người phương nào! Nàng lại cảm giác giống như về tới nhân gian. Lần đầu tiên khắc sâu cảm giác được làm người bình thường cũng tốt lắm! Hưởng thụ cuộc sống bình thường, như tục ngữ vẫn nói: Chết từ từ không bằng lại sống!

Cao Lê thờ phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại cơn buồn ngủ lại ập đến, dù sao, nàng ngày hôm qua cả một đêm không có ngủ.

Ngay lúc Thánh Tử nhìn thấy Cao Lê, nàng oai phong ở trong kiệu đang ngủ. Nàng có lông mi cong cong tuyệt đẹp, khóe miệng còn chảy ra một dải nước miếng, đáng vẻ vô cùng đáng yêu! Làm cho Thánh Tử nhìn thấy, nhin không được cười đứng lên.

Đồng tử 10 phần nhanh trí, lập tức vọt tới phía trước, đánh thức Cao Lê.

Cao Lê xoa xoa mắt tỉnh lại, nhìn thấy đồng tử đã cứu nàng một mạng cùng bộ dạng hại nước hại dân của Thánh Tử. Nàng có thể nói cái gì chứ? Nàng chỉ có thể cười khổ một cái.

Thánh Tử bình tĩnh nói: “Cao cô nương, chúng ta cùng nói chuyện chút, được không?”

Cao Lê biết điều gì tới ắt phải tới, gật đầu nói: “Được rồi!”

Thánh Tử đi ở phía trước, dường như sân vắng lững thững, ở trong rừng cây ào ào hạ xuống tiến lên.

Cao Lê đã hồi lâu không nhìn thấy cảnh tự nhiên. Nàng còn nhớ rõ lúc trước nàng bị đến nhà tù là lúc đang còn giữa hè, hiện tại đã là Trung thu . Hoàng điệp xa bay đầy trời, lòng người cũng như lá rụng bay đi . Nàng nhìn nhánh cây trơ trọi cắm thẳng lên trời xanh. Nàng không khỏi mở miệng thì thào: “Khôn cùng rơi rụng trên vang hạ, vô cùng Trường Giang cuộn cuộn đến!”

Thánh Từ ngừng lại một chút, quay đầu nói: “Cao cô nương còn có thể ngâm thơ?”

Cao Lê nhìn hán, không thể không được, bộ dạng hán thật sự rất dễ nhìn, mới nhẹ nhàng cười, tim của nàng liền đập bịch bịch. Hán giờ phút này quần áo trắng toát chấm đất, như mây trắng ra tụt, vừa tựa như Lê Hoa ngọc lập, một mảnh gió thu bên trong, cũng thuận gió mà đi phiêu nhiên. Cao Lê không phải không thừa nhận 1 chàng trai như vậy, là làm cho mỗi người con gái đều không thể kháng cự lại.

Thánh Từ hơi khẽ cau mày nói: “Thế nào? Ngươi mất hứng sao?”

Cao Lê giương mắt nhìn hán, xoay đầu đi nói: “Không có! Chẳng qua là cảm thấy bộ dạng ngươi quá đẹp! Dường như thích hợp làm nữ nhân, không thích hợp làm nam nhân!”

Thánh Từ ngăn ra: “Tuy rằng thường nghe người khác nói ta bộ dạng xinh xắn, nhưng nói ta thích hợp làm nữ nhân, đây là lần đầu tiên nghe nói! Phụ mẫu ta sinh ta vì thân nam nhi, ta không có lựa chọn quyền lực!”

Cao Lê bị dáng vẻ hiền hòa của hán làm xúc động , trong lời nói của nàng có gai, nhưng mà đối phương lại ôn nhu như nước, khiến nàng trở nên giống như chua ngoa tiểu nhân. Nàng nói: “Nam cùng nữ kỳ thực khác biệt không lớn. Chính là nam nhân như ngươi như vậy, xinh đẹp thật sự hiếm thấy!”

Thánh Từ nói: “Trên đời này ít nhất còn có một người có bộ dạng giống ta, vô cùng xinh đẹp.”

“Là ai?” Cao Lê hỏi.

Thánh Từ nói: “Ta cùng với đương kim hoàng thượng là huynh đệ song sinh.”

Cao Lê lập tức nghĩ đến cái chòm râu dê đáng khinh của hán, thế nào cũng không nghĩ ra hai người có cái gì giống nhau . Nàng đưa mắt nhìn Thánh Từ, không tiếp lời.

Thánh Từ cũng bất đồng lên tiếng, dẫn nàng đến một chỗ vách núi đen rồi đứng lại, quay đầu hướng nàng nói: “Cao cô nương, ngươi cảm thấy nơi này như thế nào?” Hán chỉ vào xa xa.

Cao Lê đến gần bên cạnh hán, nhìn theo hướng chỉ. Nàng không khỏi run lên, ở quần sơn thấp thoáng chính giữa, đi về hướng đông Trường Hà, kinh đô giống như cái gì đó tinh xảo nhỏ nhắn, ồ ồ tại sơn ở bên trong. Thiên khoan đất rộng, kia thành thị phồn hoa, ở trên vách núi cheo leo ngắm nhìn, bỗng nhiên có một cảm giác kì lạ! Nàng quay đầu nhìn Thánh Từ, nói: “Haiz, con người lúc còn sống, có lúc là gần như vậy, có khi lại là xa như vậy!”

Thánh Từ nói: “Ngươi muốn là xa cùng gần sao?”

Cao Lê nghĩ rằng, ngươi ở đây đoán ta sao? Ngươi nghĩ như thế nào ?”

Thánh Từ than dài một tiếng nói: “Ta thủ hộ nó cả đời, nhưng nó thủy chung cùng ta vô duyên!”

Cao Lê nhìn nhìn hán, nói: “Thế giới này còn có cái gì Thánh Từ muốn mà không được ư?”

Thánh Từ mỉm cười: “Ta ngay cả vận mệnh của mình đều không thể nắm chắc, lại nói chuyện gì tả hữu giang sơn?”

Cao Lê nghiêng đầu nhìn phương xa: “Nhưng mà ngươi lại có quyền cho ta sống hay chết trong lúc đó, lòng vòng dạo quanh vài hồi!” Nàng cười khổ một cái: “Ta lần đầu tiên gặp ngươi, đã là đi tìm cái chết, thật không ngờ, ta lại sống. Hôm nay ta cũng cắn chặt khớp hàm, an tâm nhận lấy cái chết, thật không ngờ vì ngươi, ta lại tìm được đường sống trong chỗ chết. Lần trước, ngươi cứu ta, lại làm cho ta trong thiên lao hết chờ chết khổ. Lúc này đây, ngươi cứu ta, lại muốn ta lọt vào bất hạnh như thế nào đây?”

Thánh Từ suy nghĩ kỹ một hồi, nói: “Ngươi bây giờ còn hận ta sao?”

“Hận! nhưng mà bởi vì hận một người quá cực khổ, sợ dĩ không làm!”

Thánh Từ khoe miệng kéo đẹp mắt đường cong: “Cao cô nương. Muốn ta xuất hoàng thiên ngự lệnh là phải trả giá thật lớn!”

“Cái gì?” Cao Lê có dự cảm không hay!

Thánh Từ nói: “Hoàng thiên ngự lệnh mỗi thế hệ Thánh Từ chỉ có thể vận dụng ba lượt. Ta đây một lần lại dùng để cứu cái mạng nhỏ của ngươi, ngược lại thật sự là đại tài tiêu dụng . Sợ dĩ, vì bù lại tổn thất của ta, ngươi phải ở trong này bán mạng cho ta mới được!”

Cao Lê nghĩ được một luồng nguy hiểm: “Cũng không phải ta gọi ngươi tới cứu ta !”

Thánh Từ híp mắt cười cười: “nhưng mà, có người bán ngươi cho ta !”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Huỳnh Đệ Hoàng Gia

Cao Lê nghe vậy, cả người ngây dại, nghĩ rằng: thật lớn can đảm! Là người nào hỗn láo, phải cho hắn biết sự lợi hại của ta. Nhưng trong lòng nàng luôn bồi hồi cái chòm râu dê kia, có lẽ là hắn! nhưng mà, hắn thân là Hoàng Thượng, ban thánh chỉ là được rồi, hoàn toàn không cần phải thông qua người khác tới cứu nàng. Bất quá, trừ hắn ra, ai có thể làm cho “Thánh Từ” phải thực hiện đây?

Nàng quay đầu nhìn Thánh Từ nói: “Là ai cho ngươi đi đến cứu ta !”

“Điều này rất quan trọng sao?” Thánh Từ không mặn không nhạt đáp.

“Ta ít nhất phải biết ai bán ta!” Cao Lê nhất quyết không tha.

Thánh Từ lắc đầu nói: “Ta sẽ không nói! Ngươi không cần hỏi nữa!”

Cao Lê nhú mày nói: “Đánh chết cũng không nói sao?”

Thánh Từ một mặt nghiêng ngả nói: “Ngươi vốn là đánh không lại ta!”

Cao Lê ngẩng đầu lên mà nói: “Ngươi rất mạnh sao?”

Thánh Từ nhìn phương xa nghĩ ngợi, nói: “Khả năng võ thuật chỉ có thể xem như đấu lại mười tên, tiên thuật tuyệt đối là đệ nhất danh!”

Cao Lê sợ tới mức cảm rớt xuống. Nếu như đối phương là nói khoát cho qua, nhưng mà hắn nói chuyện ngôn từ chuẩn xác , cảm giác thật bất an. Nàng nghĩ thầm: người kia thật là có bản lĩnh làm cho người ta chán ghét!

Thánh Từ ánh mắt lờ lờ, yên lặng nhìn nàng nói: “Ngươi lại chán ghét ta sao?”

Cao Lê lui về phía sau một bước, run giọng nói: “Ngươi đọc được ý nghĩ của ta ?”

Thánh Từ ngửa mặt lên trời cười nói: “Này còn dùng được thuật đọc ý nghĩ sao? Mặt của ngươi đã viết rất rõ rồi!”

Cao Lê không tự chủ sờ sờ mặt mình, cảm thấy người nam nhân trước mắt này càng tiểu nhân đáng ghét! Nhìn thấu lòng của người ta cho cam, còn muốn nói ra trêu ghẹo nàng, thật quá đáng!

Nàng ho một chút, nói: “Nơi này gió lớn! Tiểu nữ thân mình đơn bạc, không thể ở lâu, cáo từ!”

Thánh Từ gật gật đầu: “Ồ Thiên Hữu Quốc miếu ngươi có thể tùy ý đi lại, nhưng mà nếu ngươi phải ra khỏi miếu, tất phải có sự đồng ý của ta, bằng nghiêm xử. Nhẹ Nhàng sẽ sắp xếp phòng cho ngươi! Ngày mai bắt đầu, ngươi phải ở chỗ này làm việc!”

Cao Lê làm mặt quỷ nhìn hắn! Không nói một câu liền rời đi khỏi Thánh Từ.

Cao Lê hít một hơi thật sâu, tự do thật sự tốt lắm, chẳng sợ chính là có giới hạn tự do. Tâm trạng của nàng so với ngày hôm qua đã thoải mái hơn, cơ thể cũng tràn ngập sức lực, nàng chạy trốn xuống núi, ở chùa miếu to bên trong nghĩ ngợi, chạy đến một nơi, ở trên lan can của hành lang uốn khúc đang nằm ngủ.

Nàng hoàn toàn không biết, ở tháp cao trên kia, một nam tử vận trang phục cấm vệ thẳng tầm nhìn đang theo dõi nàng. Hắn nhìn tướng ngữ của Cao Lê không nhịn được cười ha ha không ngừng, ngẩng đầu lên nói: “Thật là quá đáng yêu! Ngươi xem dáng vẻ nàng ngủ, liền nghĩ đến “tiểu trư” nhà ta! Nơi nào cũng có thể ngủ, này nếu ở trong cung, thái hậu còn không giáo nghiêm lại được sao?”

“Hoàng Thượng, xin chú ý ngôn hành đi! Không nên mất dáng vẻ như vậy !”

Hoàng Thượng không đi để ý tới người nghiêm trang đó, vui vẻ nói: “Ta nói nàng thú vị thôi! Ngươi còn không tin!”

Đối phương than dài một tiếng nói: “Đối với một cái... Hoen ở người của ta, người còn muốn ta cảm thấy nàng thú vị, không phải quá tàn nhẫn sao?”

Hoàng Thượng nói: “Nam tử hán đại trượng phu, ngươi thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy , hiện tại rốt cục khai trai , là đáng chúc mừng!”

Thánh Từ liếc xéo hắn một cái nói: “Cứ như vậy, có rất nhiều võ thuật cao siêu sẽ không thể luyện, tu đạo cũng sẽ chịu ảnh hưởng. Hiện tại ngươi thả

người ở dưới mí mắt của ta, haiz! Thật sự là bụng dạ khó lường!”

Hoàng Thượng nói: “Ngươi nghĩ xem, trăm đêm nàng ở tại chỗ này, là vì chỉ có nơi này có thể thoát được thái hậu khống chế, bảo đảm an toàn của nàng.”

Thánh Từ liếc hần một cái: “Ngươi và thái hậu có chuyện, tại sao muốn kéo ta xuống nước cùng? Ta đã ở nơi kém văn minh ngươi. Hoàng cung chuyện, không cần lấy ra quấy rầy ta!”

“Thương lương tâm! Chúng ta theo vừa sinh ra đều biết, người xưa nói: máu mủ tình thâm! Ngươi làm sao có thể vô tình như vậy!”

“Thương thiên lý! Nếu muốn lời chuyện cũ ra nói, ta nhớ được vài vị nương nương trong cung, nguyên bản đều là ta tín nữ trong miếu Thiên Hữu Quốc. Về sau, bởi vì ngươi chia vào một gương giống ta như đúc, đem các nàng câu vào trong cung!”

Hoàng Thượng che miệng mà cười: “Đều tại ngươi trêu hoa ghẹo nguyệt. Những năm gần đây, ta vì bảo trụ của ngươi bằng thanh ngọc khiết, phấn đấu quên mình, ngươi biết không?”

Thánh Từ dường như đang xem quái vật, nhìn huỳnh đệ của hần: “Đem chuyện trọng nữ khinh nam nói thành hy sinh với kính dâng, từ xưa đến nay ngươi coi như người đầu tiên. Quốc gia này có bao nhiêu oan án, Hoàng Thượng ngươi đều không biết!”

Hoàng Thượng cũng không tức giận, ha ha cười, chỉ vào Thánh Từ nói: “Cá mè một lứa!”

Thánh Từ than dài một tiếng, nói: “Đã thật lâu không có gặp thái hậu, thường ngôn nói: mẹ con tâm linh tương thông! Ta hôm nay cũng phải đi nhìn một cái, thuận tiện lấy lễ, tào cho nàng ăn một lần!”

Hoàng Thượng vội la lên: “Ngươi dám!” Hần xông qua đi, nhưng dừng lại ở lan can phía trước, chỉ vào Thánh Từ một mặt nói lăm nhăm: “Có bản lĩnh, ngươi lại đây!”

Thánh Từ đứng ở tháp thượng mái cong cong, thuận gió muốn bay một cái, cười nói: “Ngươi nói nhiều như vậy có mệt hay không, muốn đánh ta cứ tới đây nha!”

Vào lúc Cao Lê tỉnh lại, đồng tử đã đứng ở bên người nàng.

Đồng tử tuy rằng bộ dạng phần điều ngọc trác, nhưng mà mặt không chút thay đổi, ngữ khí bình thản nói: “Mời Cao cô nương đi theo ta!”

Cao Lê nghĩ đến việc Nhệ Nhàng an bày chỗ dừng chân của nàng, cũng phui mông đi theo.

Qua nhiều hành lang, hần dẫn Cao Lê tới thiên viện, trong đó có một gian tĩnh phòng, nói: “Về sau Cao cô nương ở nơi này đi! Ngoài cửa có giếng, nghe được tiếng động trong miếu, lại có thể đến tiền đường ăn cơm. Sau khi ăn xong, sư thúc sẽ sắp xếp công việc cho cô nương!”

Ở hơn hai tháng trong nhà tù, nhìn căn phòng đơn sơ yên tĩnh, nàng đã cảm thấy vô cùng hài lòng, còn nghe nói nơi này quán cơm nước, thật sự là không thể tốt hơn! Nàng nói với đồng tử: “Ngươi chính là Nhệ Nhàng! Là Thánh Từ gọi ngươi tới à?”

Đồng tử gật gật đầu nói: “Cao cô nương, xin hãy nghỉ ngơi, Nhệ Nhàng cáo lui!”

Không đợi Cao Lê trả lời, Nhệ Nhàng liền đóng cửa phòng, rời đi.

Cao Lê đảo mắt, nghĩ rằng: Người nơi này thế nào đều mang một bộ mặt như vậy, nói chuyện làm việc đều lạnh như băng, một chút phản ứng cũng không có!

Khi đang quét phòng, nàng nhìn thấy một bông vải đệm lót giường! Đối với hai tháng ngủ trong lao ngục như nàng mà nói, thật sự rất xúc động! Nàng cảm thấy thật mơ hồ, chạm rầy thò tay sờ cái nệm kia, liền như sờ một cái gì đó có thể vệt khỏi tay bất cứ lúc nào.

Là thật! Đó là một cái nệm bằng bông vải rất mềm, lại rất sạch sẽ.

Tâm trạng nàng kích động khó có thể hình dung. Tuy rằng nàng biết vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà kích động, thật là giống đứa ngốc, nhưng mà chính nàng cũng không chế không nổi bản thân mình. Nàng rất muốn nằm ở trên chăn bông, nhưng mà, khi nàng nhìn tới tay mình, dừng lại ngẫm nghĩ, đã hơn mười ngày không có tắm rửa. Dùng một cơ thể dơ nhu vậy ngủ ở chăn bông thượng hạng quả thực có chút nghịch lý. Nàng nhớ tới lúc xuống núi, có một chỗ có một con sông gần đồng ruộng, cách chỗ ở của mình không xa, vừa vặn đi tắm một chút!

Nàng vừa nghĩ như vậy lập tức đi ngay, lấy quần áo sạch ở trong tủ, ở trong thương khô tìm một ít bồ kết, vô cùng cao hứng đi về con sông.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhìn Xem Không Ăn Thua Thiệt

Cao Lê cởi quần áo tiến đến con sông phía trước, nhìn bốn phía chung quanh, chỉ thấy hoàng diệp thương buồn, lại có đá ngăn cản, tương đối an toàn. Vì thế nàng dùng tốc độ nhanh nhất thay bỏ y phục, nhảy vào con sông bên trong. Tuy rằng chỉ có hai cái bồn tắm lớn như vậy, đối với trong phòng giam thì thật sự là rất tốt đẹp. Nàng đặc ý vênh vào ở trong bồn tắm quay cuồng một hồi, mới để ý ở trên tảng đá có bỏ kết mình đem theo, lấy xuống tắm gội, ước chừng đến nửa canh giờ, nàng mới làm sạch sẽ bản thân mình, thư thả ở trong nước ẩm hưởng thụ.

Lúc này mặt trời đã ngã về tây, vạn vật vàng óng ánh, từ ôn tuyền khói trắng bay lên, người trong đó, giống như ngồi ở trong tiên cảnh.

Cao Lê thở dài nói: “Trách lão hoàng đế cũng không được, bắt mình phải ở trong này dưỡng lão, ngược lại thật sự là cơ hội hưởng thụ! Hôm nay ta có thể đến chỗ thần tiên này, thật sự là quá tốt!”

Nàng ẩn thân chìm vào trong nước, chỉ chừa cái đầu nổi trên mặt nước, nhắm mắt lại, chỉ nghe từ trong rừng yên tĩnh, thổi tới tiếng gió đều mang từng hương, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Ngay tại nàng toàn thân hả hê, hưởng thụ nhàn nhã một khắc này.

Có người kêu một tiếng “A!”

Nàng lập tức cảnh giác nhìn quanh bốn phía, lập tức chủ phát hiện một dáng người nam nhân cao cao, đứng ở ôn tuyền bên cạnh, ngơ ngác nhìn nàng.

Cao Lê không kịp lấy quần áo của nàng, đành phải đứng ở trong nước bất động, toàn thân đình công ở lì một chỗ, hung tợn nhìn chăm chăm hướng kia quát nam nhân: “Người nhìn đủ chưa?”

Hắn run sợ nửa ngày, nhìn quanh thấy không ai, mới phát giác Cao Lê đang nói bản thân mình, hấn sắc mặt tái nhợt chỉ chỉ bản thân mình: “Người nói ta sao?”

Cao Lê giận run người, cắn răng nói: “Nơi này còn có người khác sao? Thánh Tử! !” Nhìn hắn bạch y chấm đất, tóc dài mang theo chút thủy nhuận chạm đến lưng, tinh xảo hợp với khuôn mặt mê hồn che tại ánh mắt, một nữ nhân ra tắm, khiến người phạm tội như nàng, càng thêm xác nhận lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đánh giá: hại nước hại dân!

Thánh Tử ở nơi này dường như phản ứng đặc biệt trì hoãn, hơn nửa ngày mới nhớ tới cái gì, quay lưng lại đi, lưng ta lúng túng nói: “Thực xin lỗi!” Nói xong, không quay đầu lại mà chạy như bay.

Cao Lê hô to: “Này!”

Hắn nghe thấy sợ tới mức nhào, thẳng tắp quỵ rạp trên mặt đất. Có thể là bởi vì quá khấn trương, hắn đứng lên không dám đứng lại, vịn khinh công lên, vài cái lên xuống chạy đến không thấy bóng người!

Cao Lê chán nản từ trong nước đứng lên, nhanh chóng mặc quần áo tử tế, không ở lại thêm chút nào nữa.

Nàng mới vừa đi có vài bước, liền thấy một vật, cúi đầu xuống nhìn, chỉ là một miếng ngọc bội, nàng nhặt cẩn thận nhặt lên, phát hiện chính giữa điều khắc chữ “Lương thiện”. Nhìn Thánh Tử đã biến mất, nàng đem ngọc nhét vào tay áo, nghĩ rằng: ác nhân có ác báo, dám nhìn lên ta tắm, đã muốn hắn phải trả giá thật nhiều, miếng ngọc này ta tịch thu.

Nhưng mà có một nghi vấn xuất hiện trong lòng nàng, vừa rồi rõ ràng đã nhìn chung quanh không người, người kia từ đâu xuất hiện?

Nàng thấy Thánh Tử trên tóc nhỏ xuống mấy giọt nước, đi rồi chừng ba mươi bước, tự nhiên lại nhìn thấy một con sông. Nàng lập tức có một chút dự cảm không hay.

Vừa nhìn thấy con sông, phát hiện vừa rồi chỗ mình ở là phần dưới. Nói cách khác: người ta ở trong này rửa mặt, nàng sẽ dùng nước người ta đã rửa mặt; người ta ở trong này súc miệng, nàng sẽ dùng nước người ta đã súc miệng, ách ~ nếu người ta ở trong này rửa chân, nàng sẽ.. Xấu xa! Ông trời ơi!

Nàng nhất thời cảm thấy ở lại đây có ích gì!

Ở suối nước nóng ở bên trong, một người nam nhân chạy ra khỏi mặt nước, còn đem cả nước trong miệng phun vào nàng!

Cao Lê nhất thời nổi trận lôi đình!

Nam nhân kia lại ghé vào bên cạnh ao, đối với cái dáng vẻ quần bách của nàng lại thấy thú vị cười ha ha, chia về phía nàng nói: “Người này, đường đường là một nữ nhân, lại đến nhìn lên bồn đại gia tắm rửa, phải bị tội gì!”

Cao Lê định thần, nhất thời ngẩn ra, người nam nhân trước mắt này cùng với người chạy trốn chết Thánh Tử rõ ràng bộ dạng giống nhau như đúc, nhưng mà phong cách hoàn toàn bất đồng. Bởi vì toàn thân không một mảnh vải, càng có thể thấy được này vạm vỡ, căng đầy như một cây roi từ, tán phát nam tính hấp dẫn.

Mà cười nheo nheo ánh mắt, khiến hắn có vẻ 10 phần ánh mắt trời. Giờ phút này hắn còn nghiêng ngả nhìn nàng, dường như nhìn 10 phần chuyện thú vị. Hắn hơi mang vẻ trêu tức nói: “Thế nào? Nhìn lâu như vậy, còn không cảm thấy hài lòng? Có muốn tới tắm uyên ương?”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mĩ Nam Kiếm Chuyện

Cao Lê nếu không phải có được linh hồn của nam tử như lời đồn thì chỉ sợ thẹn thùng đến té xỉu, chính là tim đập như hươu chạy, nhưng mà, giờ phút này nàng cảm giác bị một người nam nhân đùa giỡn si nhục. Nàng nghĩ thầm cho tới bây giờ chỉ có ta đi đùa giỡn người khác, nơi nào đến phiên ngươi đùa giỡn phần của ta! Thật sự quá ghê tởm! Nếu hắn không phải Hoàng Thượng, chỉ sợ chỉ có khi khuôn mặt hắn in dấu giày của ta rồi!

Hoàng Thượng đại nhân lại không biết mình đang bị nguy hiểm, thấy nàng vẫn không nhúc nhích, còn tưởng là vì mình đã mê hoặc nàng. Đối với khuôn mặt cùng thân thể có được 1% ngàn tự tin, căn bản sẽ không nghĩ tới người khác có thể kháng cự.

Cao Lê bình tĩnh ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện nhìn hắn, nói: “Ngươi còn dám để ta gặp mặt, thật sự là bội phục dũng khí của ngươi quá!”

Nụ cười trên mặt Hoàng Thượng lập tức tắt đi, hắn nhìn lại bản thân mình, dường như có gì không phải nha, chẳng lẽ là không để cho nàng xem cơ bắp của mình thì không được? Vì thế hắn cong lên cánh tay, cổ lấy cơ bắp nói: “Vậy như thế này thì sao!”

“Phẩm vị quá kém, cách điệu quá tồi.” Cao Lê nghĩ rằng: muốn ta khen ngươi sao? không có cửa đâu! Chẳng khác gì trẻ con! Ngôi hoàng thượng này ta còn dễ dàng làm hơn, hứ~

“Phẩm vị?” Hoàng Thượng nhú mày, có điểm mơ hồ, “Trẫm đường đường là cửu ngũ chí tôn, trên đời còn có người có phẩm vị cao hơn trẫm sao? Về phần cách điệu... Là cái gì? Ngày khác trẫm đến hỏi tư thủ viện! Trẫm tin tưởng hẳn nhất định sẽ làm cho ngươi hài lòng.”

“Thật sự là đàn gảy tai trâu!” Cao Lê ngồi xồm xuôi nước nóng, cười híp mắt nhìn Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng cũng nheo lại ánh mắt nói: “Cao Lê, ngươi thật sự là không giống người thường đâu?”

“Dùng cái gì thấy được?” Cao Lê nhướn nhướn lông mày.

Hoàng Thượng nói: “Trẫm hậu cung ba ngàn mỹ nữ, mỗi một nữ nhân nhìn thấy trẫm như vậy đều sẽ ngất đi! Ngươi lại một chút phản ứng cũng không có. Ngươi liệu mạng nhần nại đâu?”

Cao Lê hận nghiêng răng nghiêng lợi, đây coi là cái gì? Ở huyền diệu sao? Cười nhạo nàng là nam nhân, liên giao người bạn gái đều nhiều lần trải qua ngàn nan vạn hiểm! Đột nhiên, nàng chợt lóe ý nghĩ, nói: “Nơi đó bởi vì ta gặp qua ngươi mê người cảnh tượng, hơn nữa bởi vì nhìn xem nhiều lần, có điểm thẩm mỹ mệt nhọc!”

Hoàng thượng trong lòng không vui, đổ kỵ yên dường như có điểm nhô ra: “Trên đời còn có người đẹp hơn trẫm sao? Nói, rốt cuộc là ai? Trẫm muốn gặp hắn!”

Cao Lê mỉm cười, lại thêm cái vui, khiến hắn bốc hỏa mới được: “Hắn nha! Dù ngươi cả đời thế nào cũng không bằng!” Nói xong, nàng còn giả bộ 10 phần làm ra vẻ.

Hoàng Thượng nhìn Cao Lê cười đến ngây ngô thêm chảy nước miếng, đột nhiên cảm giác rất mất hứng, hơn nữa vấn đề thật là nghiêm trọng. Hắn trầm giọng nói: “Một khi đã như vậy, ngươi sợ cái gì mà không nói ra!”

Cao Lê kiêu ngạo nói: “Hắn là người ngươi cũng quen biết, ngươi không thể đoán sao?”

“Trẫm cũng quen biết?” Hoàng Thượng lo nghĩ, có điểm dự cảm không lành, nói: “Chẳng lẽ là Thánh Tử sao?”

Cao Lê làm bộ giật mình, nói: “Ngươi cũng biết thấy chưa! Ta đã nói ngươi không bằng hắn! Ngươi còn không tin!”

Hoàng Thượng buồn bực “A!” Quát một tiếng, làm Cao Lê hoảng sợ. Hắn nói: “Các ngươi sớm đã có nhất chân!”

Cao Lê nói: “không không không! không phải sớm có nhất chân, là sớm có rất nhiều chân! không phải làm sao có thể thẩm mỹ mệt nhọc?”

Hoàng Thượng nghĩ vậy, không đúng nha, hắn hoài nghi: “Vậy hẳn lúc trước tại sao muốn phát việc ngươi hoen ố!”

Cao Lê cười cười, đầu óc xoay chuyển bay nhanh: “Đó là bởi vì thân phận của ta là giai nhân tử nha! Nếu bị người phát hiện ta đã phi hoàn bích, không nhìn thấy mặt Hoàng Thượng phía trước, ta đã chết ở trong cung . Sở dĩ hần nghĩ vậy một vạn toàn bộ kế!”

“Cái gì? !” Hoàng Thượng cảm thấy nàng nói được hợp tình hợp lý, hơn nữa 10 phần kinh rung, mình cư nhiên bị thân huynh đệ sắp xếp vào bầy. Này ra về thuần khiết đệ đệ, cư nhiên Hoành Đào đoạt hần sở yêu! nhưng mà, lại dường như một ít không đúng nha! Hần nói: “nhưng mà, trong sách của ngươi, không phải viết như vậy !”

Cao Lê ách nhiên thất tiểu, nói: “Ngươi cư nhiên tin tưởng này trong sách theo như lời. Nếu chúng ta không phải triển miên lâu ngày, ta làm sao có thể viết rất ra như vậy kinh tâm động phách tình tiết!”

“Này...” Hoàng thượng có điểm dao động!

Cao Lê quyết định lại cho hần một cái một kích trí mệnh: “Nếu ngươi không tin, ngươi có thể gọn gàng đến hỏi hần nha! Ngươi chỉ cần hỏi hần xem có qua ta lúc không có mặc y phục!” Nàng nghĩ thầm: Thánh Tử a! Thánh Tử! Ngươi nhìn lên người khác tắm rửa là phải trả giá thật lớn! !

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Là Họa Thì Tránh Không Khởi

Edit: Cake Ng

Nguồn: Xeko's home

Lúc này, ở Dâng Hương Điện Bích, Thánh Tử bỗng nhiên liên tiếp đánh ba cái hất xì, khắp chỉ tính toán, nhãn mày, lâm bẩm: “Phạm tiểu nhân! Còn có huyết quang tại ương! Xem ra ta tránh một chút mới được!” Nói xong, hần tùy tay rút một quyển họa, treo trên tường sau, nhất niệm nguyên rửa bước đi vào họa trung!

May mắn hần trốn thật mau. Bởi vì hần chân trước mới đi ra khỏi họa trung. Sau lưng đã có người một cước đạp bay cửa, rống lớn nói: “Thương lương tâm, ngươi đi ra cho ta!” Hoàng Thượng không màng xưng “Trẫm” nữa!” Thương lương tâm! Ngươi này to gan! ...” Hần một bên gào to rống lớn, một bên đi lung tung không ngừng, phải tìm được đệ đệ của hần.

Ở trong tĩnh phòng, hần không nhìn thấy bóng dáng Thánh Tử, cũng phải đi đến nơi khác tìm.

Nhưng mà nàng Cao Lê cùng hần vào, lại cảm thấy căn phòng treo đầy họa tĩnh hết sức hứng thú. Từ nhỏ nàng có một loại mê đồ họa. Nàng thừa dịp chủ nhân không có ở đây, vừa không có những người khác, nhất thời ngửa ngề, cầm lấy chu sa mực cùng bút lông trên bàn làm một bức họa.

Êm đẹp một bộ Thiên Sơn Mộ Tuyết đồ, nàng dám thêm một con rùa!

Thánh Tử ở ở trong thấy được hết thảy, nhưng mà pháp thuật của hần, nhất định phải ba nén hương sau, mới có thể đi ra ngoài, sở dĩ hần chỉ có thể tro mắt ở nhìn mình nhiều năm cất chứa danh họa, một vài bức hủy ở trong tay Cao Lê, vừa đau lòng như cắt từng miếng thịt, vừa hận không được lập tức đánh chết tên hỗn đản này!

Cao Lê hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đều có người khác nhìn thấy, đương nhiên nhìn đến cây mơ nàng vừa vẽ kia, nàng bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng đen tối. Vì thế bút lông dính đầy mực nước, lui ra phía sau từng bước, dùng sức vung, mực nước bay ra!

Thánh Tử khóc không ra nước mắt!

Cao Lê còn ngại không đủ, uống một ngụm nước, tư thế hiên ngang phun thêm vào.

Thánh Tử cảm thấy mình đang bị Lãng Tri!

Một vài bức họa chịu khổ độc thủ của Cao Lê.

Thánh Tử đến cuối cùng che mặt không dám nhìn.

Cao Lê cuối cùng đứng ở trước mặt Thánh Tử. Được rồi! Một bộ tranh Thánh Tử tự họa sao? Còn họa được rất giống, bắt quá nhìn đến bộ dáng của hần, đã cảm thấy hần hại nước hại dân. Hôm nay nàng quyết định muốn thay trời hành đạo !

Đầu tiên, cho Thánh Tử họa mấy con hắc nha đi! Sau đó, lại họa một cương thi nha, nhất định phải thêm hai mắt con gấu trúc, cuối cùng phải có một vết đao nữa. Tay trái một con gà, tay phải là xâu hồ lô đường, cuối cùng trên đầu còn chia vào con cua lớn nhất.

Cao Lê lui ra phía sau vài bước nhìn nhìn kiệt tác của mình. Một tuyệt thế mỹ nam tử cứ như vậy ở dưới tay nàng trở thành bi kịch. Nàng còn cảm thấy thiếu một điểm cái gì! Đứng rồi, còn muốn thêm một chút vẽ về nói rõ!

Vì thế, nàng dẫn bút viết: “Một ngày ba lượt bắt lực! Rốt cục phát hiện mình là một nữ nhân!”

Thương lương tâm đang vẽ ở bên trong nghiêng rằng nghiêng lợi nhân nại, trong lòng một khắc không ngừng nguyên rửa nàng!

Cao Lê một điểm không cảm thấy được, vốn còn muốn tiếp tục. nhưng mà nơi này âm thanh gõ chuông truyền đến, nàng chưa có chút gì vào cái bụng đang kêu, bị kích động đi ra ngoài!

Trên mặt nàng đau xót, thuận tay vỗ, đánh chết một con muỗi, còn dính một điểm máu, vì thế nàng đem máu bôi ở bức tranh, liền đi ra ngoài.

Cao Lê nhìn đến thức ăn trên bàn, liền tuột hết cảm xúc ăn uống. Tổng cộng chính là ba đĩa rau xanh, một cái bánh bao, một ly trà. Ngay từ đầu, nàng còn tưởng rằng người ta bạc đãi nàng, nhưng mà nhìn chung quanh bốn phía một cái, người người đều giống nhau. Xem ra là tập thể thụ ngược. Thâm nhất chính là còn muốn ở dưới sự hướng dẫn của niệm cảm tạ từ thủ lĩnh sư huynh.

Niệm xong cảm tạ từ sau, nàng nghĩ có thể ăn! Thật không ngờ, nàng phát hiện chỉ có một mình nàng duỗi tay hướng đồ ăn. Vì thế nàng xin lỗi rút trở về.

Mọi người có vẻ như đang đợi cái gì.

Đợi chừng nửa giờ, đợi cho đến đồ ăn đều lạnh. Cao Lê đang suy nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đúng lúc ấy tên đầu xỏ xuất hiện.

Hắn vừa xuất hiện, làm cho toàn bộ ở phía trước đường mọi người đứng lên, thân thiết gọi hắn: “Sư phụ!” Cao Lê vừa thấy, cũng biết là Thánh Từ.

Hắn nguyên bản cúi đầu, nhưng mà nhiều người như vậy gọi hắn, hắn không thể không quay đầu cho mọi người một cái đáp lại. Mọi người xem mặt hắn, lại rất kỳ quái, hắn cư nhiên đeo một cái mặt nạ.

Thánh Từ nói: “Mọi người ăn cơm đi!”

Cao Lê cảm thấy hắn là lạ, nghĩ rằng, ăn cơm còn mang theo mặt nạ, vậy làm sao ăn nha, chỉ là nhét vào miệng cũng không dễ dàng. Nàng cẩn thận theo dõi bộ dáng hắn ăn cơm. Bỗng nhiên, nàng phát hiện, Thánh Từ lại có mấy vết màu đen nha, lại giống y đúc vị trí nàng “điểm xuyên” lên bức họa kia!

Có một ý tưởng kỳ dị tạo thành ở trong đầu nàng, chỉ là dùng tưởng, cũng có thể làm cho nàng cười ha ha!

Ở an tĩnh tiền đường, bỗng nhiên vang lên tiếng cười quái dị, phá lệ làm người ta ghé mắt.

Một sư huynh thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Cao Lê nhìn đến Thánh Từ bắn tới được lảng lợi ánh mắt. Nàng cười thấp giọng nói: “Ta chỉ là nhớ tới, gấu trúc ăn bánh bao!”

Người nọ khó hiểu: “Gấu trúc ăn là lá trúc, làm sao có thể ăn bánh bao?”

Cao Lê vừa ăn bánh bao không có mùi vị gì cả, một mặt đắc ý hả hê nói: “Gấu trúc chẳng những ăn bánh bao, còn có thể ăn rau xanh!”

Người nọ không rõ cái nguyên cớ, do dự nhượng hai câu, cũng không hỏi tới nữa.

Nhưng mà Cao Lê lại nhất quyết không tha, com nước xong, chủ động vây quanh Thánh Từ đòi tới đòi lui. Nàng còn tận lực đem thanh âm tươi ngọt khả nhân nói: “Thánh Từ, mặt của ngươi như thế nào? Lúc xế chiều còn rất tốt, hiện tại thế nào lại mang mặt nạ. Ngươi tháo mặt nạ làm cho ta xem một chút đi, nói không chừng ta có thể giúp ngươi?”

Thánh Từ đã vòng vo vài cái phương diện, nàng còn không rời không bỏ vọt tới trước mặt hắn. Thậm chí tưởng thò tay đi bóc mặt nạ của hắn.

Thánh Từ không thể nhịn được nữa, ra tay nắm giữ cổ tay nàng cả giận nói: “Đủ! Nữ nhân này đáng giận, rõ ràng làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, hiện giờ ở nơi này giả bộ làm người tốt!”

Cao Lê tuyệt không tức giận: “Ngươi là Thánh Từ nha! Lời nói ác độc như vậy cũng có thể nói sao?”

Thánh Từ trong mắt đều có thể đốt phát hỏa: “Đối phó loại nữ nhân như ngươi thế này, nên xuất ra trăm yêu trừ ma khí độ đến.”

Cao Lê vừa muốn giùng giàng, thoát khỏi khống chế của hắn, một bên nhướng mày nói: “Ta rõ ràng chính là ở quan tâm ngươi, thế nào lại được ma, thành yêu? Chỉ sợ Thánh Từ là mắt không ma, trong lòng có ma!”

“Ngươi...” Thánh Từ nhất thời nghẹn lời. Từ nhỏ đến lớn, mọi người đối với hắn tôn kính có thêm, đối với hắn nói chuyện, cũng tất cung tất kính, hắn nơi nào cùng người vướng chân quá miệng đâu, nhiều nhất cũng đúng là cùng Hoàng Thượng ca ca kia ngang hàng luận giao giống như trò chuyện. Mọi người đều là thân hội tôn quý nhân, nói chuyện cũng biết đúng mực. Nơi nào giống như cô nàng này trước mắt, rõ ràng là cố ý, còn muốn biện minh bản thân mình không phải.

“Bị ta nói trúng rồi!” Cao Lê cười đến rất vui vẻ: “Ta biết!”

Lúc này, một thanh âm vọt vào: “Hai người các ngươi quả nhiên có gian tình!”

Hai người nhìn lại, tìm kiếm Thánh Từ lâu ngày, con tức của Hoàng Thượng đại nhân đạt đến cao độ!

Cao Lê lập tức biết thời biết thế, theo tiến Thánh Từ trong lòng, nũng nịu nói: “Ngươi không cần tự giận mình đâu! Ta cùng Hoàng Thượng thật không có cái gì!”

Thánh Từ khò sờ phát hiện tay mình bị Cao Lê bắt lấy, mà còn gồi đầu lồng ngực của mình, kia đằng đằng sát khí, Hoàng Thượng nhìn hán như hồ rình mồi!

Đây đúng là “Phạm tiểu nhân, có huyết quang tai ương”!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đột Nhiên Cầu Hôn

Edit: Cake Ng

Nguồn: Xeko's home

Thánh Từ đối mặt loại tình huống này đành phải trấn tĩnh người huynh đệ của hắn, mỉm cười nói: “Nếu ta nói, đây là một hiểu lầm! Là Cao Lê cô nàng này ở đây kiểm chuyện, ngươi tin hay không tin?”

Hoàng Thượng trường kiếm nhất hoành, chỉ chỉ Thánh Từ nói: “Ta thiên chân vạn xác nhìn đến ngươi bắt lấy tay nàng, hơn nữa còn là hai cái!”

Thánh Từ nói: “Đó là để phòng ngừa nàng đối với ta làm ra cử chỉ phi lễ!” Hắn vì thanh minh quan hệ của mình với Cao Lê, lập tức thức thời buông tay nàng ra.

Cao Lê đang chờ xem kịch vui, đương nhiên muốn thêm một chút dầu, thêm đốt lửa. Nàng nhân cơ hội Thánh Từ che ở trước mặt, dường như thâm tình vô cùng nói với Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng thỉnh ngài không nên tổn thương hắn. Hắn là người ta yêu, ta sẽ không để cho thương thể của ngươi hại của hắn!” Nàng thật sự thật bội phục mình có thể nói ra loại kiểu Quỳnh Dao đối thoại này, mặt còn không đỏ sắc!

Thánh Từ lại sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hắn trừng to mắt nhìn nàng, khó có thể tin nói: “Ngươi không nên như vậy, làm ta sợ! Ngươi không biết lời này rất đáng sợ sao?”

Cao Lê rất phối hợp nói: “Mời ngươi lập tức trốn đi! Ta sẽ ngăn cản hắn cho ngươi! Liều tính mạng cho ngươi khỏi chết, ta cũng nguyện ý!”

Thánh Từ cảm thấy sau lưng gió lạnh từng trận!

Hoàng Thượng đại nhân đã huy kiếm bỏ tới. Cái lời thề son sắt kia, phải bảo vệ Cao Lê của hắn, đã sớm che miệng cười trộm, rúc vào một bên xem cuộc vui.

Hay cho một Thánh Từ, quả nhiên thân thủ bất phạm, tại đây dưới tình huống huynh đệ đánh lén, nữ tử hãm hại, hắn còn có thể lộn ngược vài cái ra sau chạy ra khỏi phạm vi công kích của Hoàng Thượng.

Cao Lê thấy qua nghiệm, cũng quên ồn ào, vừa hướng Thánh Từ nói: “Thánh Từ, nguy hiểm thật nga, ngươi không có việc gì chứ?”, bên kia đối Hoàng Thượng nói: “Hoàng Thượng, ngươi đừng đánh lén rất hèn hạ, có bản lĩnh cùng Thánh Từ một chọi một cuộc quyết đấu, hắn nhất định có thể đánh thắng ngươi!” Sau đó, nàng còn rất lớn tiếng kêu: “Thánh Từ nói, võ công của hắn thiên hạ đệ nhất!”

Thánh Từ đang trong lúc trốn hiểm, liếc xéo nàng một cái!

Hoàng Thượng nhìn đến Thánh Từ trước mắt luôn lên nhảy xuống, lại một mảnh góc áo cũng không có dính vào hắn, không khỏi 10 phần buồn bực, vì muốn ở trước mặt giai nhân mà khoe khoang một chút, hết sức chăm chú tiến hành công kích Thánh Từ!

Thánh Từ lại Vô Tâm ham chiến, một mặt đối huynh đệ của hắn giải thích nói: “Ngươi không thể tin tưởng nữ nhân này, nàng là một cái yêu nghiệt, lời của nàng tuyệt không thể tin!”

Cao Lê cũng theo lời nói của hắn nói: “Đừng! Hoàng Thượng ngươi ngàn vạn đừng tin lời nói của ta, mời ngươi buông tha Thánh Từ đi! Vì hắn, ngươi

muốn ta làm cái gì, ta đều đáp ứng ngươi!”

Thánh Từ trợn mắt nhìn thẳng, vừa cái nguyên lai lạnh nhạt, vừa giận vừa vội: “Cao Lê, ngươi câm miệng!”

Cao Lê đương nhiên phối hợp nói: “Dạ dạ dạ! Thánh Từ, ngươi nói cái gì ta đều sẽ nghe lời ngươi. Mời ngươi mau chạy đi!”

Hoàng Thượng càng thêm nổi giận, đối Thánh Từ công kích như tiết thủy ngân, vô không bắt nhập. Trong miệng hắn còn thật bá đạo nói: “Thương Lương Tâm, trăm lệnh ngươi, đứng lại không được chạy, ngoan ngoãn cho trăm khám mấy đao!”

Thánh Từ đương nhiên hiểu được sự phần nộ của hắn, bất quá bị đã mạo khí sai lệch của hắn, hơn nữa Cao Lê lưu riu luôn luôn nhiễu loạn lòng người, thực dồn hắn phát hỏa. Hắn không chừa một mống thân, mắt thấy kiếm phong xẹt qua, chém gọt chặt đứt vài cọng tóc hắn, như tiến lên quá hai tấc nữa, khiến cho tính mạng hắn kham ưu, này thúc đẩy hắn hạ quyết tâm. Hắn một cái toàn thắng đứng ở Cao Thụ thượng, thi triển định thân chú, làm cho Hoàng Thượng đứng ở bên trong.

Lần đầu tiên nhìn đến hắn thi pháp, Cao Lê trợn mắt há hốc mồm nhìn ngón tay Thánh Từ nửa ngày cũng nói không nên lời cho hoàn chỉnh một câu nói.

Thánh Từ từ trên cây phiêu nhiên xuống dưới, đi từng bước mới phát hiện trên mặt nhất nhẹ, nguyên lai mặt nạ bị sở đoạn kiếm khí của hoàng thượng, rơi xuống.

Tuy rằng sớm có đoán trước, nhưng mà nhìn gần Thánh Từ kia trông như gấu mèo, vết đao, cùn nha mặt, Cao Lê cười lên ha ha.

Thánh Từ cắn răng, nắm nắm tay đều nhẫn nại không được, rốt cục đối Cao Lê vron tay!

Cao Lê chỉ cảm thấy, người trước mắt ánh náo lên một cái, mi tâm nóng lên. Thánh Từ lại trở về vị trí hắn nguyên lai đứng lại. Nàng sờ sờ bản thân mình mi tâm, không có lấy ra cái gì khác thường đến.

Thánh Từ lại nói: “Ngươi không cần sờ soạng, ngươi sờ không tới, ta cho ngươi trồng một viên kỳ quái đậu. Về sau ngươi liền đã muốn ngoan ngoãn nghe lời ta, bằng không... Hừ...”

Cao Lê nhú mày nói: “Làm cho ta nghe lời ngươi? Mơ cũng không có! Ta...” Nàng nói đều không có đã nói, liền phát hiện thân thể mình dường như mất đi không chế, tựa như ở nơi nào khiêu vũ, vẫn là khiêu cái loại con vịt múa ghê tởm, chính là bất chú động tác con vịt.

Thánh Từ đứng ở trước mặt nàng, ngón tay khẽ động, Cao Lê dường như một Con Rối, hoàn toàn nghe theo hắn chỉ huy, liền dùng ý chí của mình không chế nhưng cũng không có hiệu quả. Nàng đành phải nói: “Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Mau thả ta ra!”

Thánh Từ nhất thời mềm lòng, liền ngừng niệm chú.

Cao Lê đại đại thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức cảm thấy thu hồi quyền không chế thân thể. Nàng cảm thấy an toàn của mình khó giữ được, vì thế, nàng không nói hai lời, nhanh chân bỏ chạy!

Thánh Từ kêu cũng gọi không được. Hắn chỉ thật bất đắc dĩ nhìn ca ca của hắn, chỉ vào Cao Lê chạy trốn phương diện nói: “Loại này lâm trận bỏ chạy nhân, cũng đáng giá ngươi có muốn không?”

Hoàng Thượng nhìn Thánh Từ, tức giận nói: “Ngươi muốn chê cười, nói ta quang lạnh sao? Thương Lương Tâm, ta đã nói với ngươi, chúng ta hôm nay tuyệt giao!”

Thánh Từ đầu đầu được án theo huyết Thái Dương, nói: “Ngươi là cảm tình mỏng muội đến hồ đồ. Nhậm ai nấy đều thấy được nàng không phải một cái cô nương tốt. Ngươi lại vì như vậy một ngoại nhân, đối với ta nói ra những lời này. Nhưng mà ta cùng tuổi ngươi đồng nguyệt đồng nhất sinh huynh đệ nha!”

Hoàng Thượng hừ một tiếng nói: “Nói miệng không bằng chứng, mắt thấy là thật! Huynh đệ của ta bán đứng ta!”

“Ta!” Thánh Từ từ nhỏ liền sẽ không giải thích, hiện tại càng thêm không thể nào nói lên.

Hoàng Thượng cả giận nói: “Trăm lệnh ngươi, buông trăm ra! Không thì ta chu di cừu tộc.” Hắn nhất thời nói thuận miệng, quên mình cũng trong vòng cừu tộc.

Thánh Từ ở đứng cả buổi, cho bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói: “Nếu, ngươi lo lắng đem nàng an trí ở chỗ này của ta, hãy đem nàng mang đi đi!” Nói xong, tay hắn phát một cái, giải khai định thân chú trên hoàng thượng, sau đó nhẹ lướt đi!

Hoàng Thượng nhìn đuổi không kịp hắn, xoay người đi tìm Cao Lê!

Hắn tìm được Cao Lê, phát hiện nàng đang soi gương, đối với mình mảy, dùng sức trừ này nọ.

Cao Lê nghe được tiếng mở cửa, quét mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục công việc của mình, chính là trên miệng hỏi: “Như thế nào? Sao lại gục đầu ừ rừ!”

Hoàng Thượng đi đến trước mặt nàng, không nói được một lời, chỉ nhìn nàng.

Suy nghĩ cả nửa ngày cũng không được công, Cao Lê rốt cục phát hiện Hoàng Thượng trầm mặc. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ kia, nói: “Tại sao không nói chuyện? Người tìm ta không phải có chuyện gì sao?”

Hoàng Thượng trất vừa chớp mắt một cái nói: “Người cảm thấy trầm như thế nào?”

Cao Lê lo nghĩ nói: “Có tiền có thế, xinh đẹp như hoa, phong lưu tiêu sái...”

Hoàng Thượng cười nhẹ một tiếng.

Cao Lê nói tiếp: “Hoa tâm đại la bạc một quả. Làm người làm việc, có điểm ngờ ngạc, có thể là bởi vì làm hoàng thượng duyên có đi, kỹ thuật tán gái thật sự quá kém, bắt quả, bị người kinh nghiệm thật phong phú...”

Hoàng Thượng trên mặt ửng đỏ nói: “Người cũng không cần nói ra như vậy!”

Cao Lê nở nụ cười: “Tốt! Lần sau người phải trước hết nói rõ một chút.”

Hoàng Thượng ngồi vào bên người nàng, dò xét mặt nàng, nghiêm túc nói: “Người... Người có muốn cùng trẫm hồi cung, làm phi tử trẫm?”

Cao Lê nhất thời chột ngẩn ra, chỉ mình mặt nói: “Ta sao?”

Hoàng Thượng gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Cao Lê muốn cười, lại cười không nổi, nói: “Hoàng Thượng, ta nhưng mà mạng tội thân, Thái Hậu hận không thể làm cho ta chết đi. Tuy rằng ta cũng rất muốn chết, nhưng mà... Người cho ta vào cung vì phi, ta nhất định sẽ bị chết thật thảm!”

Hoàng Thượng lo nghĩ nói: “Trong này đương nhiên sẽ có một cái khúc chiết, nhưng mà, chỉ cần chúng ta lưỡng tâm kiên định không dời, lấy việc đều có thể thành.”

Cao Lê thực không thể tin được đây là thật, nàng hung hăng xoay vắn đuôi của mình, đau đến khiến nàng kêu to lên. Tuy rằng thân thể này là mình chính ngôn thuận nữ nhân, nhưng mà làm linh hồn nàng là nam nhân, lần đầu tiên bị người cầu hôn, hơn nữa còn là một cái ngôi cửu ngũ, cảm tình thượng thật sự rất khó nhận, có chút giống đang làm đam mỹ nha!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phá Giải Pháp Thuật

Edit: Cake Ng

Cao Lê có nhiều tự tin, tất nhiên biết rất rõ rằng lời cầu hôn của hoàng đế không thể cự tuyệt dễ dàng như vậy được, mạng nhỏ của nàng nàng còn chưa sống đủ! Nàng cười híp mắt nói: “Hoàng Thượng...”

Hoàng Thượng nói: “Người kêu ta là ‘Thiên’ cũng tốt lắm!”

Cao Lê chấn động nổi da gà từ đầu đến chân, từ trước biết hần là Hoàng Thượng không hoàn hảo, hiện tại gọi hần “Thiên” không biết có một ngày lại bị người khoác lên tội diệt thị hoàng thượng, bị đẩy lên đoạn đầu đài. Nàng nói: “Hoàng Thượng như vậy không ổn đâu, đây chính là phạm vào thiên uy chuyện tình, muốn roi đầu!”

Hoàng Thượng nói: “Chỉ có hai chúng ta, người phát hiện kêu đi!”

Cung kính không bằng tuân mệnh! Cao Lê ho hai cổ họng, nói: “Thiên, người thích ta, ta thật cảm kích, nhưng mà trước mặt chúng ta thô lộ thật sự quá khó khăn rồi! Ta chỉ sợ không có đi đến tận cùng, bị người chém đứt đầu trước! Sờ đi xin cho một chút thời gian, suy nghĩ kỹ càng, người nói được không?”

Hoàng Thượng cũng cảm thấy có lý. Hần nói: “Nhưng mà ta không nghĩ để người sống ở chỗ này nữa. Lương tâm hần đã không đáng tin cậy, ta sợ thương thể của hần hại người!”

Cao Lê lập tức chỉ vào mi tâm điểm trắng nói: “Vừa rồi Thánh Tử mới trồng cho ta một cái cái gì kỳ quái đậu! Ta hiện tại phải bị hần khống chế. Ta sợ nếu ta đi rồi liền muốn mạng của ta!”

Hoàng Thượng đem ánh nhìn đưa tới gần vừa thấy, lấp bắp kinh hãi, thì thào nói: “Thật không ngờ, hần cư nhiên dùng đến loại pháp thuật này!”

Cao Lê khẩn trương nói: “Làm sao rồi? Đậu này có cái gì đặc biệt sao?”

Hoàng Thượng nói: “Không biết!”

Cao Lê lập tức xịu mặt, báo oán nói: “Vậy người có cái gì giết mình ? Làm ta giết cả mình!”

Hoàng Thượng bời cười nói: “Kỳ thực, hần trước kia đã nói , chính là ta không nhớ kỹ. Ta chỉ biết dùng pháp thuật này, chỉ cần bảo đối phương làm cái gì, đối phương sẽ nghe theo. Ta vốn nghĩ muốn học được... Cùng mĩ nhân trao đổi một chút , nhưng mà nghe nói thi thuật này khi, chỉ có thể mỗi ngày không thể dính bận. Ta liền không học nữa!”

Cao Lê nghe vậy, mắt sáng lên, “Nói như vậy, muốn phá pháp thuật này, chỉ cần làm cho thi thuật giả dính bận là xong, đúng không?”

Hoàng Thượng ánh mắt nhìn trời, nhìn đất, lóe ra không chừng: “Có lẽ thế! Dù sao cũng là hần nói như vậy , ta chưa từng thử qua!”

Cao Lê trong lòng dấy lên hi vọng, vui vẻ nói: “không dính bận, này thật sự rất đơn giản! Đối với ta mà nói, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay!”

Hoàng Thượng nhú mày, nhắc nhở nàng: “Hiện tại chúng ta là đang thảo luận chuyện chúng ta mà!”

Cao Lê khoe miệng cong lên, cười hi hi nói: “Hoàng Thượng, hiện tại ta còn không thể rời Thiên Hữu Quốc miếu, bởi vì ta còn chưa cởi bỏ pháp thuật trên người mình! nhưng mà ta đáp ứng người, ta nhất định sẽ không để cho Thánh Tử đạt được ! !”

Hoàng Thượng lo lắng nói: “Nhưng mà, người thật không có vấn đề sao?”

Cao Lê vỗ ngực nói: “Người yên tâm đi! Nhiều nhất sẽ đem hần giam một lần.”

Hoàng Thượng nghĩ rằng: Không yên lòng nhất chính là cái này!

Đưa nghĩ từ Hoàng Thượng không đi, Cao Lê lòng tràn đầy mẫn não địa bàn tính thế nào làm cho Thánh Tử đại nhân ăn bận thành công! Bất quá, nàng nhất tâm thượng sách sẽ bỗng vãi chể thành nệm thượng, che lại ánh mặt trời tràn ngập, hạnh phúc được đầu ngón chân đều đang đưa đứng lên! Tâm tình vừa buông lỏng, một ngày mỗi một giống như sóng thần giống nhau tập cuốn tới, nàng vừa nhắm mắt liền ngủ mất .

Ngày hôm sau, chờ nàng tỉnh lại đã nắng chiếu rực rỡ, mặt trời lên cao .

Thật lâu không có ngủ được thư thái như vậy ! Nàng vươn vươn lưng mỏi, bay nhanh rửa mặt chải đầu một phen, bước đi đến tiền đường đi. nhưng mà nàng đợi thật lâu, đều không có đợi cho đến ăn điểm tâm tiếng chuông, vì thế lôi kéo một cái quét tước sư huynh, hỏi: “Xin hỏi đại sư, khi nào thì ăn điểm tâm nha?”

Người nọ nhìn nàng từ đầu đến chân, lấy ánh mắt quái dị nhìn nàng nửa ngày.

Cao Lê lập tức giải thích nói: “Ta hôm qua mới mới tới quý địa, rất nhiều thứ cũng không rõ ràng, kính xin đại sư chỉ giáo!”

Người nọ thoải mái: “Chúng ta nơi này mặt trời mọc liền ăn điểm tâm. Sau đó buổi trưa là lúc ăn cơm trưa, mặt trời lặn là lúc ăn bữa tối.”

Cao Lê giật mình lông mi giương lên: “Mặt trời mọc! Quá sớm!”

Người nọ cười nhạt một tiếng, không trả lời nàng.

Cao Lê tiếp tục hỏi: “Xin hỏi phòng bếp ở nơi nào?” Chỉ cần đến phòng bếp là có thể ăn được điểm tâm! Thuận tiện ở Thánh Tử ở bên trong đồ ăn Riga một điểm mỡ heo, như vậy, là có thể phá cấm kị không dính bận.

Người nọ lắc lắc đầu nói: “Thiên Hữu Quốc trong miếu không có phòng bếp!”

Cao Lê cả kinh nói: “Không có phòng bếp đến nơi nào ăn?”

Người nọ cũng đứng là ngẩn ra, nói: “Chúng ta một ngày ba bữa lấy hoa quả ăn chính, trực tiếp từ trên cây mang tới là có thể ăn, hà tất cần có phòng bếp?”

“Không đúng nha!” Cao Lê nói: “Đêm qua, ta còn ăn bánh bao mà!”

Người nọ cười nói: “Đây chẳng qua là trong hoàng cung đưa tặng vật tới, không phải mỗi ngày đều có !”

Cao Lê đột nhiên cảm giác được tiền đồ là một mảnh tối đen, tâm tình trầm trọng rời tiền đường. Nàng thật dài thở ra một hơi nói: “Mỗi ngày ăn trái cây, bữa bữa ăn trái cây, đến cuối cùng người của ta đều nhanh biến thành hoa quả ! Này Thánh Tử cũng thật sự rất tuyệt, thậm chí ngay cả phòng bếp đều không có, kia dù sao vẫn cần nấu cái nước sôi, pha ấm trà mà! Còn muốn không cần người sống !”

Nàng một bên ủ rũ về phía trước được, một bên oán giận loại này thanh tâm quả dục cuộc sống, bất tri bất giác đã đi tới phía sau núi. Nàng cố ý không cùng buông thông đến ngày hôm qua tự mình rửa tắm ôn tuyền, mà là khác tân kính đi quen thuộc nơi này hoàn cảnh.

Dọc theo đường đi khe núi lúc ẩn lúc hiện, giống như đũa nhỏ hoạt bát, trò chơi ở giữa núi rừng. Bên dòng suối lau sậy bụi cỏ sinh, màu trắng lau sậy hoa theo gió phấp phồng. Cao Lê đi mệt, ngay tại bên dòng suối trên tảng đá ngồi một hồi. Nhìn núi này đang lúc cảnh sắc. nhưng mà bởi vì không có điểm tâm ăn, bụng của nàng kháng nghị vẫn kêu. Nàng nắm chặt đai lưng, vỗ vỗ bụng nói: “Bụng huynh nha, bụng huynh, muốn uốn lượn người, nơi này chỉ ăn trái cây, một điểm giọt nước sôi cũng không thêm, chúng ta có thể sống được đi còn thật không dễ dàng đâu!”

Liền có một con ếch trước mắt nàng, nhảy dựng nhảy dựng mà qua. Bởi vì người nơi này từ lâu đã không sát sinh, nên ếch cũng không sợ người, hơn nữa hành động chậm chạp.

Nhưng mà, trong mắt Cao Lê, rất giống nhìn đến một đồng thịt treo ở miệng. Nàng nuốt nước miếng một cái, cuộn cuộn xắn ống tay áo, thả lỏng gân cốt, giống như hồ đối hướng kia ếch đánh tới.

Không quá vài giây, Cao Lê đã ở bên dòng suối nướng ếch. Ngửi mùi vị thịt, nước miếng nàng đều chảy xuống. Nàng một bên thổi thịt nướng, một bên liền từng ngậm từng ngậm ăn đẩy lên, không nghĩ qua là, còn bị thịt nóng đến miệng!

Thật đáng tiếc một cái ếch thật sự quá nhỏ, ăn vài miếng cũng chưa đã. Nàng nhìn xương trụi lủi, hoài niệm vô hạn, nhưng mà không thể để cho bọn họ biết mình ăn vụng thịt, trước tiên phải vứt xương, hủy chứng cứ!

Dùng miệng dính hoàn trên môi du sau, nàng lại dùng mu bàn tay lau lướt qua, nhìn đến quần áo và mu bàn tay vẫn còn dính ít dầu mỡ ... Bỗng nhiên một ý tưởng hiện lên trong đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiền Là Đồ Bỏ Đi

Edit: Cake Ng Beta: Xeko

Nếu... Nếu hiện tại nàng dùng đôi môi bóng mỡ kia đi hôn Thánh Tử, vậy thì có thể phá pháp thuật của hắn, không phải sao? Tuy rằng đi hôn mặt con gấu mèo kia có điểm xấu hổ, nhưng mà vì tự do của bản thân mình, liều mạng! Cao Lê cô lên!

Cao Lê bị kích động luôn hồi trong miếu, đảo quanh, tìm được Thánh Tử. Nàng lần đầu tiên đi đến tỉnh đường của Thánh Tử. Nơi đó không có một người, ngay cả các bức họa trên tường đều tháo xuống, nguyên bản thật trống trải, dường như không có vết tích của người ở.

Rốt cuộc đi đâu rồi? Nàng đem mắt nhìn phòng ở một gian mấy lần, đều không tìm được Thánh Tử.

Nhưng thật ra bởi vì nàng đi tới đi lui, giống như một cái con ruồi không đầu đập loạn, làm Ôn Hòa chú ý.

Ôn Hòa mặt không thay đổi đứng ở trước mặt nàng, chặn đường đi của nàng, cung kính hữu lễ nói với nàng: “Xin hỏi người đang làm gì?”

Cao Lê nói: “Thánh Tử đâu? Thánh Tử đâu rồi? Ta có việc tìm hắn!”

Ôn Hòa ngẩng gương mặt đáng yêu nói: “Thường tiên sinh đến đây, Thánh Tử hiện tại tham dự hội nghị sum vầy. không ở trong miếu!”

Cao Lê đảo cặp mắt trắng dã, thờ dài một hơi, nghĩ rằng: sớm biết như vậy sẽ không toi công bận rộn ! Nàng hỏi: “Vậy hắn khi nào thì trở về?”

Ôn Hòa nói: “Đăm ba bữa cũng không định, một tháng cũng không định. Đây rất khó nói, phải xem Thánh Tử thích hay không!”

Cao Lê có điểm ủ rũ, khoát tay áo, xoay người đã muốn đi.

Ôn Hòa lại gọi ở nàng nói: “Thánh Tử có nhắn lại cho người!”

Cao Lê lập tức trở về, đi đến bên người Ôn Hòa, hai tay cảm vai người nói: “Hắn nói gì đó? Người nói mau nha!”

Ôn Hòa cau mày, nhìn nhìn tay đặt trên vai mình, nói: “Cao tín nữ, nam nữ thụ thụ bất thân, xin người tự trọng!”

Cao Lê bắt tay thu về, nghĩ rằng: cái gì thụ thụ bất thân, người còn không phải một người nam nhân, tiểu thí hài! Nàng nói: “Hiện tại người có thể nói đi!”

Nhẹ nhàng nói: “Thánh Tử nói cô nương nếu đến đây trong miếu, là người của miếu, tự nhiên nên vì miếu mà tận lực, nên cho ta an bài một số việc cho cô nương!”

Cao Lê nhăn lại mày, thật sao, Thánh Từ, cũng tính toán tính vì, người nào đều sẽ không phóng, tuyệt không chịu thiệt. Nàng nói: “Ta bất kể cái gì cũng sẽ không thể, quét tước cũng đánh không sạch sẽ !”

Ôn Hoà mắt cũng không trát nói: “không sao cả, tu vì việc, vạn đoan khỏi hồ vu tâm! Dụng tâm tự nhiên thành, không nên cưỡng cầu .”

Cao Lê ngần ra, thật không ngờ tiểu tử này lại có thể nói nhiều lời triết lý. Nàng tùy Ôn Hoà đi kho hàng cầm cái chổi cùng đồ bỏ đi xềnh, không cam lòng, nhưng bởi vì không thể làm bất cứ gì, nên cũng theo hần đi.

Từ sau đường đến chính điện, phải được quá một hồ cá không lồ, tin đồ vì chuộc tội nên phóng sinh cá chép ở đây, nơi được tự do tự tại bơi lội. Một đám giống như dải băng lưu động, gặp được có người đầu thực, liền tranh nhau tụ tập, chẳng những làm cho mặt nước như phù kim nhảy động, còn thường thường kích khởi bạch lãng, có thể đồ sộ, có thể nói nước trong miếu đệ nhất mỹ cảnh.

Nhưng mà người ta nhìn thấy chính là mỹ, Cao Lê nhìn thấy chính là thiệt. Một đám béo ụt ịt, đang trong hồ kia, quả thực khề vuron tay là có thể bắt đến, sau đó làm thành cá chép kho tàu, cá ừ dầm, cá săng cam, cá nấu cái chua. . . Ngược lại thật sự là càng nghĩ càng làm cho người ta chảy nước miếng. Nàng hung hăng nuốt nước miếng vài cái, lưu luyến rồi đi hồ cá mỹ vị kia, đi vào trong trác điện. Trung tâm thiên điện có một cái ao nhọt nhọt, giữa ao dựng lên một cái bia cao hai trượng. Nàng còn chưa kịp thấy rõ trên bia viết chữ gì. Ôn Hoà đã nói với nàng: “Người đi lau dọn tiết tử, đồ bỏ đi thì lấy ra vứt vào bịch rác, thuận tiện đem bia quét tước một chút.

Cao Lê lão đại không đồng ý, lẽ mà là mẽ chuyển đến bờ ao vừa thấy, cả người ngây dại, nàng cả lăm chỉ vào thứ như đồ bỏ trong ao: “Người. . . Người nói. . . Đây. . . Đây là. . . Đồ bỏ đi?”

Ôn Hoà nhìn một cái, ù ù cạc cạc nói: “Đây không là đồ bỏ thì là cái gì? Mỗi ngày khiến cho trác điện loạn thất bát tao, thanh đến thanh đi đều thanh lý không xong!”

Cao Lê trừng to mắt nói: “Tiểu quý! Người rốt cuộc hiểu hay không, những thứ này đều là tiền nha! Nàng chỉ chỉ một cái thỏi bạc trong nước nói: “Chi cục này cũng làm người ăn no thịt cá trong một tháng.”

Ôn Hoà lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng: “Ta là người tu đạo, tuyệt không ăn thịt cá! Còn muốn cho ta ăn một tháng, chẳng phải là muốn mạng của ta sao? Có thể thấy được thứ này ngược lại thật sự là hại người! Người nhanh chút vứt hết đi! Vứt và cho người.” Nói xong, hần thi lễ, rồi đi.

Cao Lê trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nhất ao tiền, cảm giác tim mình đập sắp hỏng! Nàng nhìn chung quanh, xác định không có những người khác , lập tức thuận thực còi giầy, xắn ống quần tay áo, vạt áo vén lên nhét vào trong đai lưng, từ từ lội vào ao.

Nước ao lạnh lẽo, khiến nàng run lên một cái, nhưng mà càng làm cho nhiệt tình tăng vọt, khoái trá nhọt tiền ở bên trong ao. Tay trái một đồng tiền, tay phải một thỏi bạc, cảm thấy bận không tả nổi. Hận cha mẹ không thể cho nàng nhiều tay hơn. Chẳng mấy chốc liền nhét đầy hũ, chính là tung ao lại nói. Nàng làm việc cực kì nghiêm cẩn, hận không thể đem tiền kẹt ở mấy góc mà moi ra. Hề nơi nào nàng đi qua, phiền giáp bắt lưu, tẩy được sạch sẽ.

Tìm nửa canh giờ, dường như đưa vào song động ơ, Cao Lê đem ao quét tước được không còn một mảnh. Nàng lau lau trên đầu, ngẩng đầu nhìn bia thạch khổng lồ kia. Nàng đi qua sờ bia thạch, phát giác nó toàn thân tối tăm, không phải vàng không phải ngọc, xúc cảm ôn nhuận, làm ngón tay mơn trớn trên bia tự sẽ toát ra ánh vàng rực rỡ quang mang, nhưng mà tay dôi đi cũng chưa có. Cao Lê không biết bia này làm bằng gì, nhưng có thể xác định, chắc chắn giá trị bất phàm.

Nàng nghĩ thầm: chắc chắn, cái này chắc cũng rất đáng tiền, nhưng mà lớn quá mang không nổi, phòng chừng cũng không có ai dám tiêu tiền mua mày. Nên tao bỏ qua mày đi!

Bia thạch hình như có linh tính, toàn thân run một cái, liền như bị gió thổi trôi qua mặt hồ, sau đó, toàn bộ bia thạch mờ đi. Mặc cho Cao Lê lại thế nào sờ nó, cũng không tiếp tục phát ra ánh sáng.

Cao Lê cũng không để ý, dọn dẹp bia tự trước sau, đem toàn bộ tiền bạc đều dùng cái chổi quét đến một đồng. Một bên quét, một bên tâm tình kích động, thử hỏi thiên hạ xem có mấy người có thể sử dụng chổi quét tiền! Nàng thật sự là rất đỉnh! Nhịn không được hát một câu khe khẽ

“Thiên hạ nho nhỏ, phong sinh thủy khởi, đem tình yêu làm trò cười. Thiên hạ nho nhỏ, hôm nay có tiền ! Y a y a! Thực vui vè! ...”

“Khó có được người có thể tìm niềm vui trong đau khổ!” Một giọng nói vang lên, còn mang chút giọng trẻ con.

Cao Lê nhìn lại, người kia đúng là Ôn Hoà âm hồn bất tán, không sớm không muộn xuất hiện! Nàng thầm mắng một câu.

Ôn Hoà nhìn nàng quét tước, cảm thấy cực kỳ hài lòng, nói: “Vứt và người rồi. Phiền người đem đồng đồ bỏ này đến núi Mao Lư, giao cho Minh nhạc sĩ huynh đi!”

Cao Lê lập tức chết mất khí, nói: “Các người đã cho rằng đây là đồ bỏ đi, có thể giao cho ta xử lý. Ta sẽ xử lý đồng tiền này thật tốt. Người nhất định phải tin tưởng ta!” Nàng nói chân thành vô cùng.

Ôn Hoà lại bắt vì sờ động nói: “Người tới trong miếu ngày quá nhỏ bé, chịu không nổi dụ hoặc ! Vẫn là giao cho Minh nhạc sĩ huynh! Người yên tâm, ta cũng biết người không biết đường, sẽ dẫn người đi.”

Ôn Hoà lôi kéo bình đây, lấp chỗ trống trong xe, Cao Lê trong lòng có một trăm hai mươi phần trăm không đồng ý. Chẳng lẽ trở mắt nhìn một xe tiền hóa thành hư ảo sao?

Chương 26: Mèo Trắng

Ôn Hòa dẫn nàng tới phía sau núi, dọc theo đường đi tâm tình Cao Lê giống như sơn đạo không yên. Trải qua một buổi chiều vất vả lao động, nàng cũng sinh ra cảm tình với số bạc này. Nhìn mỗi một đồng tiền trong xe lại như thấy con của mình, hiện tại muốn nàng mang đứa nhỏ vô cùng đáng yêu này chấp tay tặng người khác, chẳng khác gì muốn lấy mạng của nàng. Khi cái tay béo mập của Minh Lạc Lạc vui vẻ để lên núi tiền, trong mắt Cao Lê phun ra ngọn lửa đối nghịch hung ác. May mắn Minh Lạc Lạc không nhìn mặt nàng, nếu không nhất định sẽ bị dọa lùi bước. Cao Lê theo bản năng nắm chặt xe, Minh Lạc Lạc giật hồi lâu không được. Ôn Hòa thấy được, phe phẩy cánh tay của nàng nói: “Cao tín nữ, người buông tay đi! Xe đồ bỏ đi này làm cho Minh nhạc sĩ huynh xử lý là tốt rồi!” Cao Lê miệng thương nên được 10 phần thích “Được rồi, được rồi!”, thủ hạ lại một chút cũng không có buông. Minh Lạc Lạc cùng Ôn Hòa liếc nhau một cái. Minh Lạc Lạc cười nhẹ một tiếng, nói: “Vây phiền Cao tín nữ giúp ta đem xe đồ vào trong khe núi.” Cao Lê cũng biết mình phải buông tay, nhưng tâm tình không nở, bây giờ bản thân còn có thể cầm số bạc lâu hơn một chút, đáy lòng nàng cũng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Minh Lạc Lạc mang nàng tới một khe núi, bảo nàng đem tiền bạc đồ vào giữa. Khe núi hoá ra là một cái khe núi hướng lưu mà thành, bốn phía núi cao vòm quanh, nơi đây phía trên bằng phẳng, nhưng ở giữa lại đào một cái hồ to ba thước, sâu một thước. Xe nghiêng, tất cả tiền một đường trượt xuống, rơi vào trong hầm. Lòng Cao Lê theo số bạc rơi rớt mà dần vỡ vụn. Ôn Hoà và Minh Lạc Lạc lôi kéo nàng trở về, đi ba bước Cao Lê lại quay đầu nhìn số bạc của mình. Mặt trời lặn, Cao Lê ngồi ở tiền đường ăn trái cây, tâm tình chưa bình phục lại. Bữa tối ăn cái gì cũng không biết, tâm ý hoàn toàn đặt ở cái hồ phía sau núi. Nàng dãi thờ dãi một hơi, rất muốn đến nhìn cái hồ kia, không, là tiền đáng yêu! Nhưng mà, trời quá đen, không có đèn đường, đèn pin, càng không thể nào có người đi cùng, nàng thật sự thật không dám đến chỗ heo hút không bóng người kia. Tâm tình còn đang rối rắm, nàng ăn cơm xong, liền mất hồn đi dạo lung tung. Bất tri bất giác lại nhớ tới ao cá phóng sinh kia. Dưới màn đêm có vô số ánh sao lấp lánh. Cá trong ao đều tụ lại một bên, dường như đang ngủ. Cao Lê dựa theo ánh sáng phát ra từ lồng đèn mà nhìn bốn phía, hồ đầy cá béo, phờ phạc ỉu xiu chớp chớp mắt. Bởi vì tiền đều mất hết, nhìn đồ ăn bây giờ chẳng có hứng thú, đến ăn cá cũng lười. Nàng nhìn sao trên trời, bỗng nhiên nghĩ đến cuộc sống trước kia. Tuy rằng cũng sống như thế, nhưng sau khi tan học, nếu không ở trong ký túc xá ngồi đọc tiểu thuyết thì cũng là lướt web chơi game. Nàng còn nhớ rõ bản thân mình vừa mở Microblogging không lâu, vì muốn tăng view của trang mà mỗi đêm đều không ngừng nâng cấp. Lại nhìn hiện tại. Nàng là nam nhân cũng không phải, thành vì một điểm thịt, khiến cho bản thân mình hai mắt phát ra lục quang. Trước kia, ở trong trò chơi bán trang bị, mạng luyện kinh nghiệm, khoái trá kiếm tiền. Hiện tại, rõ ràng mới vừa thu được một món tiền lớn, lại phải đem vứt đi! Mẹ nó bực quá! Thật muốn hét vào mặt Thánh Từ nói: “Ta muốn cướp tiền của người, chiếm của người, ăn thịt của người, công rách cúc của người!” Gió đêm thổi tới hơi thở lá khô, Cao Lê thấy lạnh liền co rụt lại, xoa tay, hít thở sâu, thầm thở dài nói: Cao Lê ơi Cao Lê! Bây giờ không phải là thời điểm thương xuân sầu hạ, suy nghĩ biện pháp rồi khỏi thể giới này đi, trở về hiện đại mới là chuyện chính. Cao Lê quan sát bốn phía, phát hiện có một con mèo trắng cách nàng không xa, nhìn cá trong hồ. Một lúc lâu nó vẫn không nhúc nhích, nghiêm túc quan sát động tĩnh dưới nước. Cao Lê mỉm cười, lập tức nghĩ chắc con mèo kia cũng như mình, đều thích cá trong hồ nhớ mãi không quên. Nàng giả mèo kêu meo meo vài tiếng, con mèo kia mới đem tâm mắt từ trong nước thu hồi lại, liếc nàng một cái, lại nhìn cá, tuyệt không đem nàng để vào mắt. Cao Lê nhất thời nổi hứng nói: “Ta đi bắt một con cá, hai chúng ta ăn cùng nhau được không?” Con mèo kua dường như nghe hiểu được tiếng người, nhìn nàng một cái, kêu meo meo một tiếng. Cao Lê cười he he. Cởi áo ngoài xuống, khinh thủ khinh cước tới gần đám cá. Nàng kéo vạt áo luồn xuống nước, hơi khua khoắng, nhẹ nhàng lừa một con cá lớn bơi vào, thừa dịp nó chưa chuẩn bị, đem quần áo bốn phía thu lại, gói nó trong quần áo thật kỹ để không rớt ra ngoài hơi thấy cảm thương con cá liều mạng giãy dựa trên mặt đất, nhưng mà cũng vô ích. Cao Lê leo lên bờ, ôm lấy quần áo bọc cá, nói với con mèo trắng: “Chúng ta đi thôi!” Dứt lời, nàng không để ý con mèo kia có nghe hiểu hay không, thật nhanh đi đến nơi sinh nhiệt của suối nước nóng, xử lý con cá sạch sẽ, sau đó đặt trên lửa nướng. Cách nhau một tầng ngọn lửa, con mèo trấn bên kia vẫn không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn con cá. Nàng liền nở nụ cười. Cá nướng xong, nàng xé một khối vứt cho con mèo trắng. Mèo trắng ngửi một chút, lại dùng móng vuốt chạm vào, nhưng không ăn, một mặt nhìn nàng. Cao Lê nghĩ: chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ hạ độc hại người sao? Nàng lại xé một khối nhỏ đặt ở miệng. Thịt cá ngon, hương khí bốn phía, làm cho người ta rớt nước miếng. Mặc dù hơi nóng, nàng chỉ có thể xé khối nhỏ nhất thổi nguội rồi bỏ vào miệng ăn. nhưng mà là một con cá năm sáu cân, thật làm cho người ta ăn đã ghiền! Con mèo kia có vẻ nhộn nhạo đứng lên, lè lưỡi liếm liếm thịt cá, xác nhận mùi vị rất được liền há to mồm ăn. Nhìn con mèo kia ăn xong, Cao Lê lại róc một khối cho nó. Vì thế một người một mèo cứ như vậy ăn sạch một con cá. Sau khi ăn xong, Cao Lê lấy mu bàn tay lau miệng, vươn tay về phía con mèo: “Đến đây đi! Cho ta kiểm tra, ôm một cái!” Con mèo hiển nhiên sợ run, thật do dự, hai cái chân trước dãn rồi lại đi, một bộ rất không an tâm. Cao Lê cũng không muốn làm khó xử nó, liền nói: “Tốt lắm! Ta muốn đi tắm rửa, chúng ta ngày mai gặp rồi nói sau! Bất quá người phải đáp ứng ta, không được nói cho người khác biết chuyện chúng ta nướng cá ăn. Nếu người dám nói, về sau đừng hòng có thịt ăn.” Con mèo không trả lời, mở mắt to nhìn nàng. “Người không nói gì, coi người như đáp ứng!” Cao Lê ăn vạ. Nói xong, nàng đứng dậy thu thập đồ, chôn tàn lửa cùng xương cá xuống đất. Nàng còn dùng nước suối súc miệng, không cho người khác biết nàng đã ăn cá. Hết thấy chuẩn bị xong, nàng quyết định ngâm mình trong suối nước nóng, sau đó sẽ đi về ngủ. Thật không ngờ mèo trắng kia, cũng đi theo nàng đến ôn tuyền. Nàng đành phải bắt đắc dĩ nói: “Ta ăn xong rồi, hiện tại muốn tắm rửa, người đi về trước đi.” “Mèo vầy vầy cái đuôi dài, hoa lệ xoay người, cao ngạo bỏ đi. Cao Lê nhìn nó rồi đi, lại quan sát bốn phía, giờ đèn lồng về phía trước, đi ra khỏi suối nước nóng. Ở phía bên kia, Thánh Từ nhìn con mèo trắng nhảy qua cửa sổ, thần thiết nói: “Mày đã trở lại!”

Chương 27: Phản Lão Hoàn Đồng

Ngày hôm sau, buổi chiều, Ôn Hoà tới gọi nàng rời giường, nhấn nại đến giặt người, Cao Lê đành phải đi theo hắn. Bởi vì nàng vẫn còn trong trạng thái ngủ gật nên lúc này chẳng khác gì người mộng du.

Ôn Hoà mang nàng đến trước điện, chỉ vào ao tiền bên trong nói: “Phiền Cao tín nữ dọn dẹp lại đồng đồ bỏ này!”

Cao Lê vừa thấy tiền bên trong ao, cả người liền như bị sốc điện, cứng lên. Bất quá, nàng lập tức nghĩ đến một vấn đề: “Ta còn chưa có ăn cơm mà. Người muốn ta làm việc, ko tốt lắm đâu!”

Ôn Hoà nhìn nàng một cái nói: “Bữa sáng hằng ngày đều dọn trước khi mặt trời mọc, cơm trưa ở giữa ngày, Cao tín nữ hai bữa đều bỏ lỡ. Ôn Hoà chỉ sợ Cao tín nữ đói bụng, đã cố ý cho người để lại một phần.” Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra vài quả trái cây, đưa cho nàng.

Tuy rằng tiểu hài tử này mang dáng vẻ lạnh nhạt, bình thường giống như một tiểu nhân, nhưng khi cần thì vẫn rất cẩn thận, vẫn lo cho Cao Lê nàng một bữa ăn. Nàng là người thẳng tính, lập tức bế bổng Ôn Hoà, xoay một vòng trong không trung, mừng hân hoan nói: “Cám ơn người! Tiểu thí hài!”

Ôn Hoà lập tức ngây dại, cả buổi không thể bình tĩnh lại.

Cao Lê nhìn hắn giống như đầu gỗ, vẫn ko nhúc nhích, còn tưởng rằng hắn đã xảy ra chuyện gì, quơ quơ ngón tay trước mặt hắn nói: “Ôn Hoà... Ôn Hoà... Người có khỏe không?”

Ôn Hoà một hồi lâu mới thở ra hơi, phục hồi tinh thần lại, hung hăng nhìn chằm chằm Cao Lê nói: “Sao người làm như vậy?”

Cao Lê cười khổ: “Đương nhiên cũng là bởi vì thích người mà! Dễ người vui vẻ đấy... Chẳng lẽ? Trước kia ko ai làm như vậy sao?” Nàng nhớ được rất nhiều trẻ con đều được bố mẹ chơi đùa như vậy mà.

Gương mặt lạnh lùng của Ôn Hoà thay đổi, ánh mắt lóe ra, gò má ửng đỏ, nói: “Ai... Ai muốn người thích! Đồ đáng ghét!”

Cao Lê cười ha ha, chỉ vào mặt Ôn Hoà nói: “Hê... Đồ mặt nha!...”

“Sắc nữ!” Ôn Hoà thấp giọng mắng một câu, cũng ko quay đầu lại, chạy tóe khói!

Cao Lê một bên ăn trái cây, một bên lắc đầu nói: “Thiếu yêu tiểu hài tử à! Chờ tý tý đến cứu vớt người đi!”

Nàng vẫn là theo thường lệ thanh lí đồng tiền kia, nhưng vừa nghĩ đến thu thập xong phải dâng cho kẻ khác, tâm tình không tài nào tốt lên được, đem vứt một đồng tiền, về mặt đều là thương tiếc cùng bi ai. Thu dọn không bao lâu, nàng liền hát《Tại sao em bỏ mình anh khổ sở?》.

Khi nàng ngược mắt nhìn lên, lại thấy con mèo trắng đêm qua ngoan ngoãn đứng ở một bên, cả hai im lặng nhìn nhau.

Ngày hôm qua vì ban đêm không thấy rõ ràng, bây giờ là ban ngày, nàng cẩn thận đánh giá con mèo. Toàn thân nó trắng như tuyết, đôi mắt một màu lam, một màu vàng, mũi phần nộn hồng hồng, trên đầu có một viên hồ, thật sự là đáng yêu cực kỳ. Giờ phút này nó ngồi dưới đất, nhìn Cao Lê, có vẻ như cảm giác được Cao Lê đang quan sát nó. Nó còn cố ý đem cái đuôi cuộn bên chân, mở giọng “Meo” một tiếng.

Cao Lê nhìn con động vật này thực sự rất thích, lau sạch tay vào quần áo, ngồi xổm xuống ôm nó vào trong ngực, thân thiết nói: “Tao làm xong sớm sẽ trở lại bắt cá cho mày nha! Ở đây đợi tao được không?”

Mèo kia hiển nhiên ko thể thích ứng được chuyện cùng con người thân mật như vậy, vùng vằng nhảy xuống đất, dừng lại cách nàng một khoảng đất ngắn. Lúc Cao Lê muốn đến gần nó, nó lùi xa một đoạn, nhưng khi Cao Lê vừa lui trở về, nó lại theo tới, chính là cùng nàng giữ khoảng cách cố định.

Cao Lê bắt đắc dĩ, giang tay nói: “Được rồi! Tao ko ôm mày! Mày ở đó chờ đi.”

Con mèo trắng kêu một tiếng, như đáp lại.

Cao Lê trở vào trong ao, lần lượt đem tiền ném lên trên bờ. Ngay từ đầu, mèo trắng kia vẫn đứng bên cạnh nhìn, về sau cảm thấy thú vị, chạy đến nghịch đồng tiền kia. Cao Lê nhìn thấy, cùng nó chơi tiếp.

Lúc ăn cơm tối, nàng theo lẽ thường đi đến tiền đường, lại phát hiện ánh mắt mọi người có chút quái lạ, ngay cả đi qua cũng tận lực giữ khoảng cách với nàng. Cao Lê buồn bực, cho đến lúc nàng phát hiện, mọi người thà chen chúc nhau một chỗ, cũng không muốn ngồi cùng bàn ăn cơm với nàng, nàng thật sự cảm thấy rất ko hài lòng. Phản ứng đầu tiên chính là tìm Ôn Hoà để hỏi chuyện.

Nàng nhìn thấy Ôn Hoà, liền kêu vài tiếng, nhưng đối phương ko có phản ứng. Không lâu sau có người đi ra, che trước Ôn Hoà, thi lễ với nàng: “Cao tín nữ xin tự trọng. Tuy rằng người là người được Thánh Từ bảo vệ, nhưng đã đến miếu Thiên Hữu Quốc, thì phải tuân theo quy củ ở đây, không thể làm việc phi lễ!”

Cao Lê chỉ cảm thấy ù ù cạc cạc, hỏi: “Cái gì mà phi lễ? Chẳng lẽ ta kêu tên hắn cũng là phi lễ sao?”

Người kia nhấn mày nói: “Tín nữ đã làm chuyện gì, trong lòng người tự biết. Ko cần giả vờ ko biết, ở trước mặt mọi người thất lễ lẫn nhau.”

Cao Lê nghĩ nửa ngày cũng ko hiểu được, tức giận nói: “Ý người nói, ta phi lễ Ôn Hoà sao? Ta làm sao có thể phi lễ hán? Hán làm em trai ta còn ngại nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể làm con trai. Nói ta phi lễ, ai bảo?”

Ôn Hoà nghe vậy, đỏ bừng cả mặt, đặt bát đĩa xuống bàn, lao ra tiền đường, mặc cho mọi người gọi cũng ko quay đầu.

Cao Lê nhìn hán, một mặt ko hiểu.

Mọi người lại kịch liệt nhìn nàng. Người kia nói: “Ôn Hoà sư thúc đã hơn chín trăm tuổi! Chẳng qua mỗi một trăm năm phản lão hoàn đồng một lần, người coi người như tiểu hài tử, kỳ thực người ở nơi này là lớn tuổi nhất.”

Cao Lê lập tức mơ hồ, ngơ ngác nói: “Sao có thể như thế?” Thế nào thế giới này còn có phản lão hoàn đồng? Làm sao ta biết! Vậy nàng mấy ngày nay đều ở đây cùng một tên Thiên Sơn Đồng Mộc phiên bản người sống nha! Ông trời ơi. Nàng nhìn sắc mặt mọi người, hiển nhiên vị sư thúc này, trong lòng mọi người có địa vị rất cao, thế cho nên tất cả mọi người ở đây đều khó chịu nhìn nàng.

Vì có thể bắt cá tốt hơn, nàng cố ý lấy quần áo cũ trước kia cùng một ít gây trúc lâm thành một cái vũng. Chờ tới khi buổi tối, lại lập lại chiêu cũ, đến dòng suối nhỏ tông khe núi bắt cá nướng ăn. Mèo trắng kia như người hầu của nàng, tới chỗ nào cũng đều theo, đặc biệt là khi trong tay nàng có cá, thì nó hệt như keo dán quần qua. Bị bộ lông tơ xốp của con mèo cọ qua cẳng chân, Cao Lê cũng không nhịn được một giát mình, cảm thấy trong lòng tê dại.

Một người một mèo cùng nhau ăn cá, Cao Lê kim lòng không được nói chuyện với bô: “Hôm nay thật xui xẻo! Ko lý do lại đắc tội Ôn Hoà. Tao nghĩ hán chỉ là một đứa nhỏ, bộ dạng như tiểu hài tử mà, thật ko ngờ hán còn có thể phản lão hoàn đồng, giờ hơn chín trăm tuổi rồi đây. Lão Yêu. Không phải chỉ là nói sai sao? Có cái gì lớn đâu? Nếu tao sống đến chín trăm tuổi mà có người gọi tao là cô bé, tao còn rất vui đây! Mày nói có đúng không?”

Cũng ko biết con mèo trắng nghe hiểu hay ko, nó lê người đến cạnh Cao Lê, dán bên người nàng nằm sắp xuống.

Cao Lê cảm thấy nó dường như dùng hành động tỏ rõ thái độ đứng về phía nàng. Nàng cười cười, cầm cá trong tay cho nó ăn.

“Thánh Tử kia cũng thật là, gặp cái gì Thường tiên sinh! Liên tục vài ngày cũng ko gặp người, khiến cho kế hoạch của ta một chút cũng thực hiện ko xong!”

Con mèo dùng ăn, ngẩng đầu nhìn nàng.

Cao Lê gọt tay xoa bộ lông của nó.

Con mèo ban đầu kháng cự, nhưng được xoa lông rất dễ chịu, làm cho nó nhin ko được nép sau vào người nàng, để nàng xoa tiếp

Cao Lê nói: “Tao chỉ muốn khiến cho Thánh Tử dính mẫn, là có thể giải được phép kỳ quái trên người rồi. Mà biện pháp tốt nhất! Chính là. He he he. Tao ăn cá xong liền đi hôn hán, như vậy, ko phải đại công cáo thành sao?”

Mèo trắng mở to hai mắt, cúi đầu, cái đuôi bắt an ve vẩy.!

Cao Lê tâm tình thả lỏng, tiếp tục lải nhải lảm nhảm “Tuy rằng hôn nhau có chút ngượng ngùng, bất quá bộ dạng cái tên kia thật sự là đẹp, hôn cũng ko tính bị lộ đi! Về sau còn có thể biết sách, nói ‘Ta đã bị Thánh tử cưỡng hôn’, có thể kiếm được nhiều tiền lắm!”

Mèo trắng nheo mắt, râu dài bên méo cao thấp đong đưa.

Cao Lê thở dài một tiếng, tâm tình nhất thời kích động, càng ôm mèo trắng vào trong ngực, ngữ khí có điểm u oán nói: “Người nói, tao mỗi ngày đều ngắm trông nhìn thấy Thánh Tử, nghĩ cách làm thế nào hôn hán, có phải so với nữ nhân bình thường có phần kỳ lạ không? !”

Con mèo trắng tránh khỏi cái ôm của nàng, chạy trốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xì Lôi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tiên Tư Mật

Thánh Tử cắn chặt răng, nắm chặt nắm tay, nhắm mắt lại, liều mạng nhẫn nại. Trong lòng hán âm thầm gào thét: “Thần a! Cứu mạng a! Mau gọi hán im miệng đi! Hán nói năm canh giờ, ta không chống nổi nữa, ta muốn chết!”

Nói thật ra. Làm Thánh Tử cũng ko phải do hán tự lựa chọn. Chẳng qua, từ nhỏ đã biết mình phải làm Thánh tử, bởi vì tất cả mọi người đều lấy tiêu

chuẩn ‘Thánh Tử’ tới yêu cầu hấn phải làm. Bao gồm: nhân từ, nhẫn nại, khiêm tốn, cung thân, lạnh nhạt, tao nhã, bình tĩnh, kiên nghị.

Từ nhỏ, hấn cũng rất hâm mộ Thiên Lý, có thể vô câu vô thức, muốn làm gì thì làm. Mà hấn phải làm theo những chuyện khác lẽ thường, ví dụ như: cơm nước xong ko lau miệng, đi nhà cầu xong ko rửa tay, trước khi ngủ ko đánh răng, mọi người sẽ lấy ánh mắt kinh ngạc nhìn hấn. Đường như cho rằng hấn bị điên.

Mà Thiên Lý khi đối mặt với thứ ánh mắt này, luôn có thể trừng lại, quát: “Nhìn cái gì vậy! Cần thận ta đâm mù mắt của ngươi!” Mà hấn chỉ có thể bày ra ánh mắt thật có lỗi, rồi lại tiếp tục làm những điều kia. Kỳ thực sâu trong nội tâm của hấn luôn muốn hét lên: “Lão tử thích như vậy đây, ngươi ý kiến gì?”

Giờ phút này, sư thúc Ôn Hoà hơn chín trăm tuổi, thái độ khác thường, giống như bà già ngồi ba hoa rằng lấy Cao Lê về là việc nhỏ. Chỉ là thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện, đã phản phản phục phục mà nói ba mươi lăm lần, hấn nghe đến mức lỗ tai đều mọc kén. Mặt khác Ôn Hoà sư thúc lại lấy hơn chín trăm năm sở học của mình, nói có sách, mách có chứng, nêu ví dụ, phân tích sự việc, liệt kê chữ số, giảng đạo lý, hơn nữa ngẫu hứng phát huy, đem tiền căn hậu quả cũng như nhân phẩm tính cách của Cao Lê phân tích thấu đáo! Khiến cho hấn từ lúc ngáp đến ngủ gật, cuối cùng bị người ta đánh thức, tới tới lui lui giằng co cả buổi.

Các sư huynh sư đệ bên cạnh người viện có đi tiểu để trốn, mượn có đi đại tiện để trốn, mượn có đi đánh rắm để trốn, trốn ko còn thấy bóng dáng tăm hơi. Người cuối cùng bỏ trốn vỗ bả vai hấn nói: “Sư thúc đây chín trăm năm mới nở hoa, đợi rất lâu mới có được một chuyện phong lưu để nói, nếu ko để người bao phát một lần, về sau người trong môn chúng ta sẽ thâm ròi. Bọn đệ đã nhất trí quyết định, vẫn là để Thánh Tử huynh định lực cao nhất đến gánh. Miếu Thiên Hữu Quốc quang vinh, sư môn ổn định và hoà bình lâu dài, quốc dân hạnh phúc cùng vui về đều giao ở trên tay huynh! Tất cả bọn đệ đều tin tưởng ở huynh!”

Thánh Tử còn chưa kịp nói một chữ “Không”, đã bị Ôn Hoà đang trào dâng lửa tình bắt được, muốn chạy cũng chạy ko thoát! “Thánh tử! Hãy nghe ta nói...”

“Ta không nghe có được không? ...” Thánh Tử nhẹ giọng trả lời.

Ôn Hoà dường như không nghe được, lại bắt đầu kể về nét mặt Cao Lê lúc ôm hấn, động tác, ngữ khí...

Thánh Tử khóc ko ra nước mắt, trong lòng đã thầm mắng Cao Lê nhiều lần, trêu người nào ko trêu, cố tình đi châm chĩa ngàn năm ko ra hoa này. Đốt lửa lại không dập lửa, ngược lại khiến hấn là người ngoài gánh hậu quả thay, làm hại hấn bị đồng lửa này hun ngoài khét trong sống.

Thánh Tử than dài một tiếng, nhìn Ôn Hoà nói: “Nói như thế, Cao Lê làm ra chuyện đại nghịch bất đạo với sư thúc, chỉ sợ là ko thể ở lại miếu Thiên Hữu Quốc đúng không? Ta đây ngày mai sẽ đi nói với Hoàng Thượng, mau chóng đuổi nằng đi là được rồi...”

“Ko được! Ko được!” Ôn Hoà lập tức vươn tay ngăn cản, nói: “Miếu Thiên Hữu Quốc vì dân cầu phúc, vì nước tiêu tai. Đối mặt với tai họa như Cao Lê, chính là trách nhiệm của chúng ta. Nếu mạo muội thả nằng ra ngoài, chỉ sợ thiên hạ đại loạn!”

Thánh Tử nghe xong lời này, mặt đen thui, nguy biến như vậy cũng có thể nói được, thật ko hổ là sống chín trăm năm thành tinh mà! Hấn xấu hổ ho khụ khụ, nói: “Ta chỉ sợ, chúng ta tiêu tai ko được, còn rước họa vào thân. Người xưa nói: ko được lợi ích, còn mất cả chi lẫn chài! Nếu sư thúc sợ nằng làm hại dân chúng, ko bằng chúng ta tấu Hoàng Thượng, nhanh chóng mang nằng sang nước khác là được rồi! Cứ như vậy, quốc gia của ta có thể tiêu tai, nước láng giềng đại loạn, cũng lợi cho an bình biên cương!” Nguy biến ai chẳng nói được, những lời hấn nói ra vẫn là lời nguy biến mang tầm vóc quốc tế.

Ôn Hoà lập tức cảm thấy ko ổn, cười nhẹ một tiếng nói: “Cao tín nữ chính là chưa quen thuộc quy củ trong miếu, nhân gian lễ pháp, chỉ cần thêm chút dạy dỗ, rất nhanh sẽ thay đổi. Nếu miếu Thiên Hữu Quốc ngay cả giáo hóa cũng không xong chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ cười nhạo, cũng sẽ làm cho người trong thiên hạ khinh bỉ!”

Thánh Tử nghe được Ôn Hoà một trăm tám mươi độ đại chuyển biến, nghĩ một chút, hiểu đạo lý trong đó. Cao Lê khiến hấn chín trăm năm mới khai một đóa hoa nhỏ, chưa có gì một lần liền diệt, muốn khai hoa chẳng lẽ lại chờ chín trăm năm nữa sao? Ôn Hoà sư thúc chỉ có một điểm cảm tình việc huyền diệu, tự nhiên sẽ ko bỏ qua Tiểu Lê Tử!

Hấn thở dài một hơi, làm bộ như bất đắc dĩ nói: “Vậy được rồi! Chúng ta gánh vác trách nhiệm cứu vớt muôn dân, lấy đức dục nhân, giáo hóa tai họa Cao Lê này đi!”

Hấn như vậy một cái tổng kết tính lên tiếng, lại chỉ sắc trời tối đen như mực, cộng thêm vừa kéo vừa đẩy mang Ôn Hoà đá ra khỏi cửa.

Nhưng mà, vừa quay đầu lại, nhìn thấy con mèo trắng ngồi ở đầu giường, hấn giật mình, đi đến bên cạnh nó hỏi: “Mày làm gì mà lại trở về bản thiêu thế này?”

Cao Lê tắm rửa xong, mang theo đèn lồng, đi một mình ở tường hòa yên tĩnh trên núi. Bởi vì trong miếu mọi người trốn tránh nằng, biết mèo trắng đều cách nằng mà đi, chỉ còn lại cô đơn tịch mịch mình nằng. Trong cuộc sống hiện đại, hấn vốn chính là cú đêm, bình thường đêm khuya mười hai giờ cũng cực kỳ tỉnh táo, hiện tại tỉnh theo mới là khoảng tám giờ tối, lang sao ngủ được, khiến nằng một người đứng trong phòng, không có mấy tính, thật sự so với cái chết còn khó chịu hơn.

Ko bằng ra ngoài tản bộ đi! Đây tiên sơn phúc địa, đều có thần minh phù hộ, nằng cũng yên tâm. Nằng thậm chí đối với mỗi ngày đều có phát hiện mới pháp thuật cảm thấy hết sức tò mò! Nằng lững thững đi tới, nhìn nguyệt Thanh Phong, tập nhân mà đến, nhìn về nơi xa núi non trùng điệp, gần nghe tiếng côn trùng kêu vang vang, trong ko khí mang theo một cỗ Trầm Hương, làm cho lòng người dần dần trở nên bình tĩnh.

Bất tri bất giác, nàng nhìn khắp bốn phía, phát hiện mình đi tới hồ đồ tiền phía sau núi.

Cao Lê âm thầm cười khỏ, thầm nghĩ: nguoi nha! Ngược lại thật sự là một kẻ tham tiền! Hai xe ngân lượng kia nhớ mãi ko quên! Lại còn đi tới xem! Nàng nhìn bốn phía ko người, tâm niệm vừa động, nếu như không có người, kia ko phải chứng tỏ, nàng có thể tùy ý đi lấy số tiền vốn là của nàng sao?

Nghĩ đến đây, tâm tình của nàng thật sự kích động! Bước nhanh tới, nàng cấp tốc đi đến hồ tiền, giờ đèn lồng chiếu lên, lập tức lấp bắp kinh hãi. Bởi vì nàng thấy tiền trong hồ có một con động vật đang động đây! Hơn nữa cái đầu còn to gē góm! Nàng trấn định tâm thần nhìn kỹ! Nguyên lai là một con rùa lớn!

Cao Lê vui vẻ, lại nhìn con rùa kia đang ăn tiền, hơn nữa dường như cực đói, một miếng có thể ăn được nhiều!

Còn con vật kia gặp người cũng ko sợ hãi, tiếp tục ko nhanh ko chậm ăn bạc.

Cao Lê vuốt cằm nghĩ rằng: “Chẳng lẽ đây là “Rùa tiền tài” trong truyền thuyết. Ko phải bộ dạng giống như tiền tài, mà là ăn tiền! Xem nó như vậy phỏng chừng thật có thể ăn, cũng ko biết có thể no chết hay không!”

Xem nó một ngum một đồng tiền, nuốt một cái cũng xong một lượng bạc, thật sự không đem tiền là tiền! Cao Lê nhìn mà đau lòng! Thành quả lao động của bản thân cuối cùng biến thành vật trong bụng quái rùa.

Nhưng con rùa kia không nghĩ nhiều như vậy, thân thể sờ đến chỗ này, tiền cùng ngân lượng ăn sạch sẽ một cái cũng không có để lại!

Cao Lê cắn răng, cau mày, ra sức suy nghĩ, nghĩ biện pháp!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Nguoi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vô Tình Vu Oan

Từ khi phát hiện có một “con rùa tiền tài” đáng chết mỗi đêm trời tối ăn tiền của nàng, Cao Lê cảm thấy cần xử lý một chút! Nàng trắng đêm chưa ngủ, trải qua một buổi tối suy nghĩ cặn kẽ, nàng vuốt bụng nói: “Cùng đồ ăn đánh nhau, ta chưa từng có thua!” Nhưng đó là một thứ toàn thân trên dưới đều có vỏ cứng, nàng làm sao có thể thu phục nó?

Căn cứ kinh nghiệm kiếp trước của nàng, nàng dường như có thể lấy nước sôi bỏng chết nó, nhưng là, nào có một cái nồi lớn như vậy? Nếu lấy dao đi chém, nó dường như có thể cắn lấy, ăn cái đó có thấm gì?

Nàng một bên âu yếm tiền, một bên động tác võ thuật đẹp mắt tâm tư suy nghĩ đối phó con rùa tiền tài kia!

Sau đêm qua con mèo trắng kia lại xuất hiện bên cạnh nàng. Bất quá, lúc này nó giống như con nít, trốn sau cây cột, chỉ nhô đầu ra liếc trộm nàng, còn tưởng rằng nàng ko thấy.

Cao Lê đưa mắt xem tình hình, cười gian một chút, cố ý đem tiền ném trước mặt nó, dụ dỗ nó đi ra. Rõ ràng nó đã nhìn đến khó chịu, móng giò lên định bỏ nhào vào tiền, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Nàng ko thể ko tán thưởng cái sự kiên nhẫn của mèo kia. Nó luôn luôn đi theo nàng đến phía sau núi đồ tiền, đến tiền đường ăn cơm, thậm chí đến xem hồ cá lao ngư, cuối cùng bên dòng suối nhỏ ăn cá nướng.

Cao Lê đem cá nướng bỏ vào trong miệng, có tư có vị ăn, mèo trắng kia rốt cục nhẫn nại không được. Nó đi ra trước mặt nàng, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, ngẩng đầu đối nàng meo meo kêu vài tiếng!

Cao Lê cố ý ăn cá phát ra tiếng thật lớn, ra vẻ nói: “Ăn ngon! Thật sự là ăn ngon!”

Mèo trắng thấy nàng không cho mình ăn, đành phải đi đến bên người nàng, kề bên người nàng nhiều lai nhiều khứ, dùng một thân da lông chạm vào nàng.

Cao Lê nhìn nó liếc mắt một cái nói: “Nguoi muốn ăn cá của ta, phải để ta ôm đó nga!”

Con mèo trắng nhả lại mảy, củ kết liễu một hồi lâu!

Cao Lê tiếp tục tăng giá nói: “Còn cho ta vuốt ve nữa!”

Mèo trắng liếc nàng một cái, nghiêng đầu đi!

“Ko đồng ý thì thôi!” Nàng tiếp tục ăn, còn đem xương dư ném ở trước mặt nó.

Mèo trắng đi đến ngửi một chút mấy cây xương cá, càng thêm không nhịn được, nó chạy đến Cao Lê bên người, kêu to, dường như đối với nàng phát giận nói: “Mau cho ta ăn! Ta muốn ăn!”

Cao Lê vì ko cho nó ăn vào, lập tức đứng lên, nói: “Ta ăn xong cá của ta liền đem quăng, ta mới ko cần để ý ngươi!”

Con mèo trắng ương ngạnh bỏ nhào vào người Cao Lê, vuron móng vuốt theo quần áo bò lên trên, một đường Hướng Cao lê trên tay cá tiến quân.

Cao Lê nhìn thấy đáng về nó vì cá điên cuồng, cảm thấy hết sức buồn cười, đành phải một bàn tay ôm nó, tay kia thì róc cá ăn cho nó ăn. Cái kia mèo một ngum cắn được cá, bởi vì sợ Cao Lê đoạt nữa trở về, từ người Cao Lê lập tức nhảy xuống, chạy đi.

Cao Lê nhìn nó đáng về gấp gáp, vừa bực mình vừa buồn cười, cũng theo hướng mèo chạy mà đuổi theo.

Vì thế trên núi có một cảnh tượng: một con mèo gặm nửa con cá trong miệng lao đi, một người phía sau vừa hô vừa truy! Cao Lê vốn là đuổi ko kịp mèo, bắt quá nó ngậm lấy một nửa con cá, hành động rất không tiện, thế nào cũng chạy không nhanh! Sợ đi lọt vào Cao Lê vây đuổi chặn đường, nó đành phải hướng hẻo lánh chạy đi. Cao Lê đuổi đến cao hứng không có chú ý, cũng đuổi theo!

Đột nhiên, mèo trắng dừng bước, vẫn ko nhúc nhích.

Cao Lê cười nói: “Thế nào đi ko đặng sao? Nhìn ngươi này con mèo ham ăn còn chạy...” Nàng phát hiện mèo trắng ko thích hợp, bởi vì nó quay đầu, nhìn nàng meo một tiếng, đại đại ăn một miếng cá thịt, ko lại kéo cá đi rồi, ngược lại hướng nòng đậm trong bụi cỏ mặc. Cao Lê bắt đắc dĩ vốn ko nghĩ cùng nó đi. Nhưng là mèo trắng phát hiện nàng ko cùng lại đây, lại quay đầu hướng nàng meo meo kêu. Nàng đi qua nó sau, nó lại đi thảo ở bên trong mặc, như thế vài lần, khiến nàng cảm thấy con mèo này có vẻ như muốn nàng đi theo nó. Nàng nghĩ đến đây động vật dường như đều có điểm linh tính, nói ko chừng có những chuyện gì phát hiện, cũng cùng nó đi.

Thật ko ngờ con mèo này cứ nhiên đi đến trên cây.

Nàng mang đầu đối với nó nói: “Ta không có tay chân linh hoạt như ngươi, làm sao leo được!”

Con mèo kia có vẻ như thực sự vội, từng trên cây nhảy lên xuống dưới, cắn quần của nàng, dường như muốn tha nàng đi.

Cao Lê nở nụ cười, phun nước bọt chà chà hai tay, nhớ lại phương pháp bản thân mình hồi còn nhỏ trèo cây, 10 phần khó khăn bò lên cây. Nàng ngồi xong sau, vừa định nói: “Sao lại thế này?”

Lúc này, một trận gió to thổi qua, đột nhiên con mèo buông cá dừng lại! Bởi vì, vừa rồi chạy trốn mau, Cao Lê đem đèn lồng cho để tại nơi đó, sợ đi chạy đến đèn lồng quang, có thể nhìn đến có vẻ như có một con rắn nhỏ này nọ, ở cẩn thận tra xét con cá kia! Ko bao lâu, nó ngửa mặt lên trời thét dài, gầm to lên: “Bạch Hổ! Ngươi thật to gan, lại dám ăn Tử Long tôn của ta, ngươi có giỏi thì ra đây! Ta muốn quyết đấu với ngươi! Bạch Hổ!”

Cao Lê một trận vụng hồ, nhìn chăm chăm mèo trắng, nhẹ giọng nói: “Ngươi chính là Bạch Hổ?”

Mèo trắng lắc lắc cái đuôi, nằm rạp xuống phục ở trên nhánh cây cũng ko nhúc nhích nhìn chăm chăm con vật kia.

Cái kia kêu “Xà” một hồi lâu, một trận gió núi thổi qua, một con vật trắng muốt có hoa văn trên mình thổi một thổi cầu lớn bay đến, ngừng đến trước mặt con vật kia, tức giận nói: “Thanh Long, ta đã nói qua rất nhiều lần, cá đó không phải ta giết!”

Thanh Long chỉ vào nửa con cá trên đất nói: “Nửa người hải cốt Long nhi của ta còn dấu răng của ngươi, ngươi còn dám nói dối!”

Bạch Hổ cả giận nói: “Có tin hay không là tùy ngươi! Nhưng nếu ngươi cứ vu oan, ta cũng ko sợ ngươi!”

Thanh Long mở to hai mắt nói: “Ngươi... Ngươi lại còn nói ta... Vu oan! Ta liều mạng với ngươi!” Nói xong, nó cùng Bạch Hổ đánh nhau.

Cao Lê thấy bọn nó đánh nhau khó hoà giải, một con dùng triền dùng cắn, một con bỏ nhào có xà, ở giữa còn có biết một ít cát bay đá chạy, cùng điện thiểm Lôi Minh, nhưng đều là cục bộ cùng tiểu phạm vi!

Bên này, trăng sáng sao thưa, bóng cây nồng đậm, yên tĩnh bình thản.

Bên kia, mưa rền gió dữ, thiên hôn địa ám, tình phong huyết vũ.

Cao Lê cảm thấy có chút ngượng ngùng, nói với con mèo trắng bên cạnh nói: “Chúng ta có nên giải thích với chúng nó, nói con cá kia là chúng ta ăn không?”

Com mèo quay đầu nhìn nàng một cái, lại nhìn hiện trường máu tươi tung toé dưới kìa, ánh mắt cực kỳ rối rắm.

Cao Lê nhìn hai con dã thú kia dường như ko phải cái loại ngũ giãng tứ mỹ huân đào lương thiện, phỏng chừng bản thân mình vừa nói như vậy, nhất định sẽ bị chúng đồng thời công kích tại đây. Nàng là ko sợ hai con động vật nhỏ này, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện thừa nước đục thả câu. Nàng nghĩ nghĩ nói: “Chờ bọn nó đánh mệt rồi, ko thể đánh lại, nói sau! Như vậy, chúng nó còn đang khôi phục, phỏng chừng chạy trốn cũng tương đối dễ dàng!”

Nàng ngáp một cái, nghĩ rằng vậy thì chờ đi!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thần Thú Chính Là Khay Cơm

Cao Lê đánh một giấc, khi tỉnh lại, đã phát hiện hai cái động vật nằm trên mặt đất ko nhúc nhích. Mèo trắng sớm đã ko biết tung tích. Nàng từ dưới tàng cây bò xuống, rón ra rón rén đi đến hai động vật trước mặt, phát hiện chúng nó đều cả người là máu, đoán rằng vừa tắt thở ko lâu.

Nàng kiểm tra đầu nói: “Nếu hiện tại bắt bọn nó chôn cũng quá lãng phí, thật vất vả, ở trong núi lớn này có hai đồng thịt lớn như vậy. Mẹ ta trước kia đã nói, long hổ bảo muốn tuy lớn bỏ, hiện tại trước mắt ko phải vừa vặn có hai thứ như vậy sao?”

Nghĩ đến là phải làm, nàng một tay ôm Bạch Hồ, một tay tóm Thanh Long trở về, định rằng nướng này nọ ăn bên dòng suối, đốt lên đồng lửa liền đem Thanh Long róc vẩy, phanh ruột mổ bụng, đem Bạch Hồ lột da khai sọ, đều nhanh chuẩn bị cho tốt, nàng mới nghĩ đến, không có nồi lớn như vậy? Nàng thì thảo luận bầm: “Nướng đến ăn quá lãng phí, nấu canh có dinh dưỡng, tương đối bổ dưỡng, đáng tiếc không có nồi!”

Lúc này, một cái thanh âm già nua nói: “Tiểu bằng hữu, ta có nồi, ngươi có thể cho ta ăn một phần sao?”

Cao Lê quay đầu lại, chỉ có một chường ba cao lão nhân liền đứng ở nhất con cua lớn thượng. Hắn tươi cười rạng rỡ, râu dài chấm đất, mặc một thân thanh bào, đối diện nàng ôm quyền thờ dài!

Cao Lê nhìn nhìn hắn, cảm thấy 10 phần thú vị, đã nói: “Ta cần một cái nồi thật lớn nga!”

Tiểu lão đầu nói: “Ko có vấn đề!” Dứt lời, hắn từ trong lồng ngực lấy ra một cái vỏ sò vô ích, đặt ở trên đất, nhất niệm pháp chú, vỏ sò nhảy nảy thành lớn.

Cao Lê xem là trọn mắt há hốc mồm.

Tiểu lão đầu nói: “Có phải hay ko muốn đem nó nấu nha!”

Cao Lê ngờ ngạc gật gật đầu, nàng đưa vào đầy thủy, đem đại đại vỏ sò phóng tại trên đồng lửa, đối diện lão nhân nói: “Ngươi ở nơi này canh lửa, ta đi đem thịt đi làm xong sẽ đến.”

Tiểu lão đầu cười cười nói: “Ngươi đi đi! Cái này giao cho ta là tốt rồi!”

Cao Lê một bên tẩy trừ, vừa nói: “Ngươi tên là gì? Ta ngươi xưng hô như thế nào đây?”

Tiểu lão đầu nói: “Thường gọi Phan Cơ, ngươi kêu ta lão Phan thì tốt rồi!”

“Lão Phan?” Cao Lê nghĩ rằng: tên này nhưng là thật là quái! Nàng nói tiếp: “Lão Phan ngươi có muối không?”

“Muối? Làm gì vậy?” Phan Cơ đứng ở một trên tảng đá thật cao, nhìn hắn mà nói là vĩ đại vô cùng.

Cao Lê nói: “Có muối điều hòa một chút, hương vị sẽ tốt hơn mà? Ngươi không biết sao?”

Phan Cơ cười cười: “Ta cũng ko nấu ăn này nọ, đương nhiên ko biết.”

Cao Lê trước đem xương cốt bỏ vào trong nồi, phủ lên vỏ sò, nói: “Ngươi nha! Nhất định là cả đời làm cho lão bà nấu cho ngươi ăn, liền ngón tay nhỏ cũng lười nhúc nhích! Như vậy không thể được, đôi khi học đồ ngọt lão bà mới tốt!”

Phan Cơ ngăn ra nói: “Ta không có lão bà! Tại sao phải có lão bà?”

Cao Lê cũng cười: “Vậy ngươi cả đời đều cô đơn sao? Đến cả người nói chuyện cũng không có?”

“Tại sao muốn nói chuyện? Ko nói cũng tốt lắm nha!”

Cao Lê cảm thấy hắn ngược lại thật sự là một lão quái nhân, nói: “Ngươi là như thế nào, ta ko rõ ràng lắm! Nhưng là, ta thật thích cùng người khác cùng một chỗ, liền như hiện tại, một người nấu ăn thật nhàm chán. Giống như vậy ngươi một câu, ta một câu, thời gian cũng qua rất mau!”

Phan Cơ là lạ nhìn nàng nói: “Ngươi thật sự là một quái nhân!”

Cao Lê nháy mắt mấy cái nói: “Thật vậy chẳng? Ngươi nói phải là phải đi! Vậy còn ngươi? Lão Phàn, nói về ngươi đi! Nhà ngươi đang ở phụ cận sao?” Nàng vừa nói, vừa đem thịt trong canh khuấy lên.

Phàn Cơ trầm tĩnh lại: “Ta ko có nhà!”

Cao Lê nhìn hần, làm như mắt húng, chớ ko phải là nói đến của hần chỗ đau sao? Nàng nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi! Ko nên hỏi. Bất quá, ta cũng ko có nhà, ta là bởi vì phạm pháp, đi đến Thiên Hữu Quốc trong miếu tội nạn!”

Phàn Cơ quay đầu nhìn nàng nói: “Ngươi cũng phạm pháp sao?”

Cao Lê gạt đầu: “Đúng nha, lại nói tiếp, là rất dọa người đặc tội, bất quá, ta cảm giác mình là bị oan uổng.”

“Mỗi người phạm tội đều nói như vậy!” Phàn Cơ nhìn nàng mồ hôi chảy như suối, nói: “Ta cũng giống như vậy! Bất quá ko có gì, từ xưa đến nay đều là được làm vua thua làm giặc. Nếu quả có một ngày ta thành công, nói ko chừng ta sẽ ác hơn!” Hần cười nhẹ một tiếng, thanh âm có điểm khắc vụ.

Cao Lê lấy nhánh cây quấy trong nồi thịt, dùng đầu lưỡi liếm liếm trên cành cây lưu lại hương vị nói: “Ước chừng còn nấu một canh giờ! Thừa dịp có thời gian, chúng ta ngồi xuống chờ một chút đi!” Tay nàng đến bầu vú cơ chỗ đứng trên tảng đá, đối với hần nói: “Ngươi ngồi cạnh ta nói chuyện đi!”

Phàn Cơ nghe vậy, nghi ngờ nói: “Ngươi ko sợ người khác nói ngươi có không tuân lễ pháp sao?”

“Có không tuân lễ pháp? Thế nào không tuân nha?” Cao Lê nhìn đến tiểu lão đầu chỉ chỉ tay của mình, hiểu rõ nói: “Đây coi là cái gì đâu? Chẳng qua, ko nghĩ hai người ngồi quá xa, nói chuyện như vậy rất mệt!” Nàng thật dài thở dài một hơi nói: “Người ở đây đều là lạc hậu cực kỳ, dường như chạm vào một chút chính là phạm vào cái gì nam nữ khuôn phép, lão nhân như thế này, tiểu hài tử cũng như vậy, mèo trắng kia cũng là như vậy luôn!” Khiến cho nàng dường như biến thành một tên đại háo sắc, bụng đói ăn quăng, già trẻ động vật cũng ko buông tha.

Phàn Cơ nghe vậy, gạt đầu nói: “Nói có lý! Nếu cô nương ngươi phóng khoáng như vậy, lão Phàn ta ngược lại có vẻ hẹp hòi. Haiz, có đại mỹ nhân cho ta ngồi ở trên vai nàng, ta có cái gì ko đồng ý đâu? Quả thực vui cực kỳ!”

Cao Lê nở nụ cười, đem Phàn Cơ ngồi cạnh mình, nói: “Cũng là ngươi nhân sang khoái, nếu quả có rượu lời nói, ta nhất định mời ngươi uống một ly!”

Phàn Cơ nhìn Cao Lê nửa ngày, cảm thán nói: “Cô nương cách kinh phản đạo, thật sự là thiên hạ ít có, lão Phàn hôm nay mở mạng tầm mắt!”

Cao Lê nói: “Không nên gọi ta cô nương. Ta tên là Cao Lê, ngươi kêu ta Cao Lê được rồi!”

“Cao Lê?” Phàn Cơ mặt khó có thể tin bộ dáng: “Ngươi chính là người đem Thánh tử cường gian Cao Lê!”

Cao Lê nói: “Chẳng lẽ ta hiện tại trở nên nổi tiếng gần xa như vậy sao?”

Phàn Cơ cười ha ha: “Cổ kim đệ nhất nhân! Cổ kim đệ nhất nhân nha! Nghĩ ko ra danh cũng khó!”

Cao Lê tự giễu thức cười cười: “Phải ko? Thật ko ngờ dễ dàng tự ra tên dễ dàng như ấy! Hay là người đề ý kiến nha!”

Phàn Cơ than dài một tiếng nói: “Này phiên khay viên đại lục trung, nguyên lai có ba cái quốc gia, theo thứ tự là thịnh, Cơ Lan hòa hợp hòa. Ngày xưa, thịnh cùng Cơ Lan hai nước đấm hỏi, phụng Cơ Lan tôn giáo vì nước giáo, còn đem quốc vương cùng Cơ Lan Thánh nữ sở sinh đứa nhỏ tôn sùng là Thánh tử. Thời Ngũ Đại sau, hai nước sáp nhập làm một. Mà hợp cùng lại ra một thể hệ theo đuổi tu tiên quốc vương, buông quốc sự dân sinh ko để ý, độc cầu tiên đạo. Đến nỗi cho gian tướng nắm quyền, dân chúng lâm than. Sở dĩ, đại thịnh thừa cơ xâm nhập, diệt hợp hòa. Mà đại thịnh Thánh tử cũng đã thành khay viên đại lục cao nhất lãnh tụ tinh thần. Mà ngươi, một nữ tử không có gì lạ như vậy, cư nhiên đem thân phận như vậy cao quý Thánh tử làm dấy bản! Ngươi nói ngươi là ko phải cổ kim đệ nhất không?”

Cao Lê giương lên lông mi nói: “Ai nói ta là nữ nhân thường thường không có gì lạ, ta nãi thông hiểu âm dương, đi ngang qua lưỡng thế nhất lấy làm kỳ nhân, từ nhỏ chính là làm trời sinh cao quý nhân trở nên thấp!”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Càng Tô Càng Đen

Cao Lê cùng Phàn Cơ vừa ăn thịt, vừa nói chuyện phiếm. Nàng phát hiện tiểu lão đầu này, chẳng những học thức uyên bác, trên trời dưới đất ko gì ko biết, nhất nhất đáng yêu chính là hần trời sanh tính tiêu sái, trong đầu không có người khuôn sáo, liền cùng nàng nói một chút tư tưởng hiện đại, hần chưa từng có nghe qua, nhưng suy xét một chút cũng có thể nhận.

Cao Lê vỗ cái bụng căng, gật một cái với Phàn Cơ trên bả vai nói: “Người ngược lại thật sự là có một tư tưởng hiện đại trong thế giới người cổ đại! Ta rất bội phục, rất bội phục!”

Phàn Cơ ngạc nhiên nói: “Cái gì là tư tưởng hiện đại?”

Cao Lê nói: “Nói đúng là người sinh ra sớm mấy trăm năm, nói cách khác, suy nghĩ của người đều thật bình thường, người người đều là muốn như vậy!”

Phàn Cơ mở to hai mắt nói: “Lời này thật sao!”

Cao Lê mỉm cười nói: “Như giả bao hoán!”

Hai người ăn hơn hai canh giờ, cuối cùng đem nồi nước uống đến một giọt cũng ko thừa, vung tay một cái muốn cáo biệt!

Cao Lê mới bỗng nhiên nghĩ đến: “Lão Phàn, hôm nay tán gẫu thật tốt vui vẻ! Ta về sau thế nào mới có thể tìm được người?”

Phàn Cơ cười nhẹ một tiếng, đem cái vỏ sò thu nhỏ lại đến có thể đặt ở trong lòng bàn tay nàng, nói với nàng: “Người về sau muốn nói với ta i, thỉnh ở nơi này trong vỏ sò phóng một điểm thủy là có thể nói chuyện với ta.”

Cao Lê nở nụ cười, nhìn nhìn vỏ sò trong tay nói: “Nguyên lai đây là di động nha! Người rõ ràng dạy ta bắt nó thành lớn nhỏ đi phương pháp đi! Cứ như vậy, ta là có thể dùng nó nấu này nấu nọ ăn!”

Phàn Cơ cười, gật đầu đáp ứng rồi, đem khẩu quyết dạy cho nàng.

“Thất Thất bát ở bên trong ha ha nhất!” Cao Lê một bên đi trở về, một bên luyện tập khẩu quyết. Tuy rằng khi linh khi mất linh, nhưng là 10 phần thú vị! Nàng một mặt luyện , liên tục vào người khác cũng ko biết.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức ngây dại, nói: “Người... Người... Người đã trở lại!”

“Trở lại?” Thánh Tử sợ run một chút, lập tức hiểu: “Đúng nha! Lúc người đi đến đây, có thể có thấy cái gì... Dị thường không?”

Cao Lê lập tức nghĩ đến hai con vật tự xưng “Thanh Long”, “Bạch Hổ”, nàng lấy mu bàn tay lau miệng, nói: “Ko ko, không nhìn thấy cái gì dị thường!”

Thánh Tử vừa nhìn thấy nàng lau miệng, phản xạ có điều kiện giống nhau lui từng bước, lấy tay che miệng, kích động nói: “Không có là tốt rồi, ta đi đây!” Hết nhìn đông tới nhìn tây, ko dám con mắt xem nàng.

Cao Lê nghĩ rằng, mình phải dùng mồm mép lém lỉnh đi hôn hấn, để giải kỳ quái đầu độc ! Hiện tại chung quanh ko người, trong miệng mình lại mất trung thực vị, ko phải thiên đại hảo cơ hội sao? Lúc này mặc kệ, còn đợi khi nào! Nàng cắn răng xông đi lên, muốn lôi kéo hắn. Nhưng là thật ko ngờ đối phương dường như đã hiểu rõ tâm tư của nàng, cư nhiên thêm được so nàng còn nhanh!

Cao Lê nhăn chau chuyển động, cười híp mắt nói: “Nga! Ta nhớ tới đến một ít dị thường , khả năng là cái người nói chẳng?” Nàng vừa nói, một bên tới gần Thánh Tử.

Thật ko ngờ, Thánh Tử đối nàng khắp nơi đề phòng, nàng tiến thêm một bước, hắn liền lui từng bước, một mực duy trì khoảng cách nhất định.

Thánh Tử càng là như vậy, lại càng là kích thích Cao Lê hào hứng tâm. Nàng nhất kế ko được, lại xảy ra nhất kế, làm bộ chân một quai, ngã nhào trên đất, làm bộ như kiêu thanh kiêu khí đối với hắn nói: “Đau quá nha! Thánh Tử, người phải đỡ ta chứ!” Cái thanh âm kia, nghe được chính nàng còn muốn ới .

Thánh Tử nhú nhú mày, đang thò tay đi khiêng nàng, nhưng là tay ngừng ở giữa không trung, bộ ngực hắn một trận buồn đau, khí huyết dâng trào, một ngụm máu tươi phun ra.

Cao Lê nhìn hắn phun huyết, nghĩ rằng: tiểu tử người so với ta cao hơn nửa chiều, ta chỉ là chiều té ngã, người cư nhiên thổ máu! Nhưng khi nàng nhìn thấy Thánh Tử ngay tại trước mặt nàng chậm rãi té xỉu. Nàng chợt phát hiện đối phương ko phải giả bộ, bởi vì nếu hắn giả bộ bất tỉnh lời nói, chẳng phải là khiến nàng muốn làm gì thì làm sao?

Nàng lập tức đi đến bên người Thánh Tử, tìm tòi hơi thở của hắn, may mắn, còn có hô hấp! Nhưng là sờ nữa trán của hắn, phát hiện một mảnh lạnh lẽo, nàng dùng sức lắc lắc hắn, ghé vào lỗ tai hắn gọi hắn danh hào, hắn đều không phản ứng chút nào.

Cao Lê trong lòng cũng gấp. Làm thế nào mới tốt, Thánh Tử cao lớn như vậy, sống lưng của nàng làm sao có thể chịu được chứ. Nhưng là, nếu ko kịp thời cứu hắn, ngộ nhờ hắn ko cẩn thận đã chết, nàng nhảy sông cũng rửa không sạch.

Làm sao bây giờ? Phản ứng đầu tiên chính là kiến thức sơ cứu. Đầu tiên là làm kim bộ ngực, sau đó là dùng miệng thổi hơi. Nàng cũng ko có nghĩ nhiều, vừa nghĩ đến là làm. Trong chốc lát vuốt ngực Thánh Tử, trong chốc lát dọn dẹp máu trong miệng hắn, bắt đầu thổi hơi.

Nàng tần tần khổ khổ phạm một hồi lâu, Thánh Tử một hơi chậm lại, nhẹ nhàng mở mắt ra, vừa vận nhìn Cao Lê đối với miệng của hắn thổi hơi. Hắn cả kinh nói ko nên lời, chỉ cảm thấy mình tiếp tục ngắt đi mới tốt. Nhưng là một giây sau, hắn càng thêm rung động chính là hắn nhìn đến nữ nhân này cư nhiên sờ ngực của hắn! ! chỉ có thể từ của hắn mới có thể! A, ai tới nói cho hắn biết, đây là giả đi.

Lúc Thánh Từ còn đang kinh ngạc, đã có người hét lớn lanh lảnh bên tai: “A! Thánh Từ, ngươi lại đam hoành đao đoạt ái!”

Cao Lê trở về vừa thấy người tới, đúng là phản lão hoàn đồng Ôn Hoà! Nàng lập tức nói: “Thánh Từ học máu choáng váng, ta đang hô hấp nhân tạo cho hần!”

Ôn Hoà chỉ Thánh Từ nằm dưới thân nàng nói: “Nhưng hần rõ ràng mở to hai mắt nhìn ta mà!”

Cao Lê nhìn xuống dưới, đôi mắt Thánh Từ vừa sâu vừa đen, liền như hai khóa xinh đẹp hắc Trân Châu. Hần quả nhiên như Ôn Hoà nói, chớp trông mắt nhìn mình. Nàng lập tức nghĩ đến, chẳng lẽ là nàng bị Thánh Từ đùa bỡn, còn gây ngốc hô hấp cho hần, trên thực tế là bị hần khinh bạc đi. Trong bụng nàng rất tức giận, nhắc tay liền cho Thánh Từ một cái tát. Ngay lập tức trên mặt hần xuất hiện dấu năm ngón tay.

Thánh Từ bị Cao Lê đánh cho miệng mắt nghiêng lệch, trong lòng âm thầm kêu khổ, trong miệng còn muốn giải thích: “Ta vừa rồi quả thật học máu mắt đi ý thức, sự thúc không nên hiểu lầm!”

Ôn Hoà chạy tới lời Cao Lê đang nằm trên người Thánh Từ dậy, nói với nàng: “Ngươi đồ dâm phụ, rốt cuộc là câu dẫn bao nhiêu nam nhân mới cam tâm! Uống phí ta... Ta đối với ngươi mong nhớ ngày đêm, ngươi lại ở nơi này câu tam đáp tứ!”

Cao Lê nghe được ko hiểu ra sao, chỉ mình nói: “Ta ‘Câu tam đáp tứ’ ? Ngươi ngậm máu phun người!”

Thánh Từ nên con đau ở ngực, tiến lên nói: “Sự thúc thật sự hiểu lầm! Ta cùng Cao tín nữ là thuần khiết trong trắng.”

Ôn Hoà cả giận nói: “Các ngươi tại sao có thể là trong sạch. Bốn tháng trước, nàng ko phải đem ngươi vấy bẩn sao? Các ngươi đều đã có chuyện mờ ám, bây giờ còn nói trong sạch? Ngươi thấy ta đáng về trẻ con, coi ta như là con nít ba tuổi, dễ gạt sao?”

Cao Lê nghe vậy hần nhắc tới việc này, trong lòng cũng cáu gắt. Nàng ôm lấy Thánh Từ, làm ra 10 phần thân mật bộ dáng nói: “Kỳ thực, chuyện ‘Cường gian’ đó, đều là chúng ta tình nguyện, chẳng qua, là vì bận tâm thanh danh Thánh Từ, đành phải hy sinh danh dự của ta. Hiện tại vật đổi sao dời, thỉnh sự thúc mình giám, không nên nói vậy!”

Thánh Từ lập tức bối rối, mở to hai mắt nhìn Cao Lê bên cạnh, một chữ cũng nói ko nên lời. Hần thật ko ngờ, bản thân là người bị cưỡng bức, lập tức biến thành vì ích lợi của mình, hy sinh người khác, gian phụ lừa gạt dân chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vì Sao Hận Ta

Edit: Phuong Xeko

Nguồn: Xeko's home

Cao Lê nhìn vẻ mặt chẳng khác nào ăn phải ruồi bọ của Thánh Từ, trong lòng hiểu được tâm tình của hần, đành phải cười nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt.

Thánh Từ nhìn nàng, cũng không phản bác, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi ta học máu, phiền ngươi để ta trở về.”

Ôn Hoà nhướn lông mày, muốn nói tiếp, lại bị Cao Lê đoạt trước: “Vẫn là ta đưa ngươi về đi! Đứa nhỏ đó vẫn còn khí lực, còn ngươi?” Nàng cũng không chờ Thánh Từ đáp lời đã đỡ tay hần đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, người phía sau tức giận nói: “Đôi gian phụ dâm phụ các người, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng ! !”

Thánh Từ hơi dừng lại, quay đầu muốn giải thích. Cao Lê lại nói khê với hần: “Ngươi nói tới đau miệng cũng vô ích. Hần tức giận mù quáng như vậy sao còn nghe ngươi nói?”

Thánh Từ rút lại cánh tay: “Cao tín nữ, mời trở về đi! Tự ta đi là được rồi, không phiền ngươi chiếu cố!”

Cao Lê cũng không miễn cưỡng, gật gật đầu: “Tự chăm sóc mình cho tốt.”

Ánh mắt Thánh Từ trong suốt, hơi chớp, phát ra ánh sáng như mặt nước tháng ba: “Cao tín nữ, có thể thành tâm trả lời ta một vấn đề được không?”

“Ngươi hỏi đi!” Cao Lê tròn to ánh mắt, nhìn lại hần.

Thánh Từ nói: “Kỳ thực, Cao tin nữ đi đến miếu Thiên Hữu Quốc vài lần, có vẻ như đều nhằm vào tại hạ. Ta có thể hỏi, tại sao ngươi lại hận ta như vậy?”

Cao Lê thật không ngờ hắn sẽ dứt khoát nói ra vấn đề này, một điểm che dấu cũng không có. Nàng nghĩ lại một chút, mặc dù nói ngay từ đầu rằng vì hắn mà nàng tự sát không thành, vì hắn mà phải một lần lên đoạn đầu đài, nhưng mà nói cho cùng, người ta vẫn đem nàng cứu về rồi, hai người đối chọi nhau, ai cũng không nợ ai. Về phần cái gì trung kỳ quái đầu ẩn? Phòng chừng nếu như mình rời đi, hắn cũng sẽ giúp bản thân loại bỏ đi! Vậy tại sao mình có thể tức giận bất mãn với hắn?

Chính nàng nhất thời cũng không làm rõ được.

Nhận rõ sự thật này, Cao Lê có chút giật mình. Hành vi mấy ngày nay của bản thân, chẳng khác gì một đứa con nít, cùng nam nhân này đối nghịch, nhưng mà nàng tại sao muốn cùng người này đối nghịch (nguyên văn là ‘chặn khí’)? Nàng lại đang giận cái gì?

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân vô cùng anh tuấn trước mắt, nhất thời không tìm thấy câu trả lời.

“Ta không biết. Chẳng qua là cảm thấy ngươi rất hoàn mỹ. Hoàn mỹ đến giả dối, làm cho ta rất muốn rất muốn nhìn thấu con người bên trong của ngươi.”

Thánh Từ run run một chút, rũ mắt, xoay người rời đi.

Kỳ thực xuống núi chỉ có một con đường độc đạo, Thánh Từ đi ở phía trước, Cao Lê theo ở phía sau, hai người cách nhau không quá sáu bảy bước. Cao Lê nhìn bóng lưng phía trước, rõ ràng không có tâm tư gì, nhưng lại không thể rời mắt.

Dưới ánh sao, người kia tóc dài tới eo, dáng người cao lớn, tuy rằng hơi gầy yếu, nhưng mà ở trước con gió càng thêm khí khái. Bởi vì biết đối phương sẽ không quay đầu, nên mới có thể làm càn nhìn hắn, thậm chí nhìn thấy được tay hắn có chút phát run, sải chân bước dài trên con đường nhỏ, bộ dáng rất có khí thế, ngay cả viên tai cũng rất đẹp mắt, người này thật sự là được ông trời ưu ái.

Cao Lê nhắm mắt theo đuôi, dần dần đi đến hậu viện, cuối cùng đã tới lúc chia tay, nàng đứng vững bước, nhìn người nọ rẽ vào một lối ngoặt trên hàng lang dài, thân hình nhập vào trong tường viện, rốt cuộc nhìn đến khi không thấy bóng dáng.

Nàng thở dài một hơi, tự nhủ nói: “Cao Lê, mày bệnh rồi, bệnh nặng rồi. Hiện tại mới phát hiện, bây giờ là sao đây?”

Cao Lê nằm ở trên giường, không ngủ được, thân mình tuy rằng vẫn không nhúc nhích, nhưng suy nghĩ trong đầu lại quay cuồng như mưa bão trên mặt biển. Nàng rõ ràng phải trở về, rõ ràng linh hồn là một người đàn ông, rõ ràng cùng người kia có cừ oán, thật sự không biết ương bướng thế nào, thiện tâm giống như con ngựa thoát cương không thể khống chế.

Nàng luôn tự nhủ với mình: “Không thể thích người này! Mây điên rồi sao? Mây phải rời đi! Mây là một người đàn ông? Hắn là người hại nước hại dân. Cùng với hắn, có tương lai sao? Chẳng lẽ muốn làm người đồng tính? Nếu thật có một ngày, mày có thể trở về, đây còn không phải là muốn tách ra sao? Cao Lê, rốt cuộc mày có nghe tao nói không? Không phải là bộ dạng có vài phần tư sắc sao? Mây cũng không phải chú trọng bề ngoài? ... A! Mây có hay không? Không được nhớ hắn, không cần để ý hắn, không cần thích hắn, không cần thương hắn, không cần... không cần... Hết thấy đều không cần!”

Ban ngày nàng đấu tranh tư tưởng, vừa thấy bóng đêm ập xuống, xung quanh yên tĩnh, nghĩ rằng mọi người đã ngủ. Nàng đành phải nhắm mắt lại bắt buộc bản thân đi ngủ. Nhưng càng cố càng ngủ không được, bởi vì mỗi con cừu đều có khuôn mặt rất giống Thánh Từ...

Cao Lê bị chuyện này làm cho mất ngủ cả buổi tối, thẳng đến khi sắc trời dần sáng, nàng vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân gì. Bất quá, điều nàng khẳng định là, vô luận quá khứ hay hiện tại, chưa từng có ai khiến nàng tâm phiền bách chuyển như thế, bản thân mình hắn rất thích Thánh Từ đi, hơn nữa còn là thích giữa nam và nữ! Tuy rằng không rõ nên xem hắn là nữ hay xem mình là nam.

Lần đầu tiên, vừa đúng lúc mặt trời mọc, Cao Lê đi đến tiền đường. Nàng nhìn thấy mọi người ngồi cùng nhau ăn điểm tâm, Cao Lê cảm thấy ăn bữa sáng cùng ăn cơm chiều không giống nhau. Bởi vì tất cả mọi người vừa tỉnh ngủ không lâu, ý thức không rõ, sẽ không như ăn cơm chiều, có lập nàng. Tất cả mọi người vội vàng vàng, không có thời gian rồi cùng nàng buồn bực. Điều này làm cho Cao Lê bỗng nhiên thất thần.

Nàng nhớ tới một câu chuyện cũ: Lúc đến năm mới, ông Vương cực kỳ lo lắng, ông Lý cách vách chạy sang đòi nợ, cả ngày cau mày nhăn mặt, liên tục tính toán khó chịu. Vợ của ông sau khi hỏi rõ nguyên nhân, đẩy cửa sổ hét to sang nhà bên cạnh: “Ông Lý, tiền nợ ông, vợ chồng tôi ngày mai trả lại!” Lần này xem như, người buồn không phải ông Vương mà là ông Lý.

Ý nghĩa của câu chuyện này là, có đôi khi muốn thoát khỏi phiền não, chỉ cần đem phiền não trả lại cho người khiến mình phiền não.

Nàng hưng hăng cắn một miếng hoa quả, nhìn ánh sáng phía chân trời, mặt trời đã lên cao, bóng đen đã tan đi hết rồi. Nàng quyết định đem quả bóng đá lại cho Thánh Từ!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tin Đòi Mạng

Edit: Xeko

Nguồn: Xeko's home

Tuy rằng đã quyết định sẽ thông báo cho Thánh Tử, nhưng mà đi đến trước cửa phòng Thánh Tử, Cao Lê lại chần chừ. Cửa gỗ phản nước son đen phía trước, giống như lời tri không thể vượt qua, khiến nàng bắt đầu do dự.

Nếu hần tử chối ta, vậy làm sao bây giờ? Rõ ràng không nói tốt! nhưng mà... Ta lại tự tìm phiền toái vào người sao? Mỗi ngày trải qua cuộc sống đơn phương thăm mền? Giống như kẻ trộm liếc nhìn hần, sau đó YY hần? Aaaaa~ không cần đâu.

Nếu hần tiếp nhận rồi sao...!! Quá mất mặt. Mặc dù mình sẽ rất vui, nhưng mà... Hần là nam! Cả hai đây không phải là...! Tuy rằng hiện tại thân thể này là nữ, nhưng mà... Chắc, rắc rối quá đi. Mình rốt cuộc nên coi hần là nam nhân để yêu, hay là nữ đây... Trời ạ! Ta rốt cuộc là nam hay là nữ đây???

Cao Lê đang ngửa mặt lên trời thở dài, bên cạnh liền xuất hiện một giọng nói: “Biểu tình thật đúng là thiên biến vạn hóa!”

Nàng lập tức nhìn lại, nam tử tướng mạo thanh tú, khoe miệng khẽ nhếch, đứng bên cạnh nhìn nàng đầy thâm ý. Cao Lê đề phòng theo dõi hần. Thật không ngờ đối phương lại mặt dày, chẳng những không tránh né, ngược lại cùng nàng mắt to trừng mắt nhỏ! Nhìn độ cong nơi khoe miệng người kia, khoi dậy khí tức trong người nàng, Cao Lê không nói hai lời, một cước đá vào đùi đối phương.

Sau đó nàng khoái trá nhìn nam nhân này chật vật ôm chân, gào khóc van kêu. Cao Lê đắc ý nói: “Trước chưa từng thấy mỹ nữ sao? Nhìn cái gì?!”

Nam nhân kia vừa sợ vừa giận, há hốc miệng cả buổi mới nói: “Chưa từng thấy qua người mạnh mẽ như ngươi.”

Cao Lê liếc xéo hần một cái, nói: “Ngươi là ai? Tới đây làm gì? Ta chưa từng nhìn thấy ngươi, hay là ngươi đến đây ăn trộm?”

Nam nhân kia chỉ mặt mình, kinh ngạc nói: “Ngươi... Ngươi chưa từng thấy ta? Ta là Thường Nhất Sơn, thiên hạ không ai không biết Thường Nhất Sơn.”

Cao Lê ngẩn ra, bởi vì đến nơi này mới mấy tháng, đại đa số thời gian đều ngồi ngốc trong thiên lao, thật sự đối với ba chữ Thường Nhất Sơn này chưa từng nghe qua. Bất quá theo ngữ khí của hần, dường như việc không nhận ra hần rất kỳ quái. Như vậy... Được rồi! Nàng cao thấp quan sát hần một hồi: “Thường Nhất Sơn? Ta đương nhiên nghe nói qua, bất quá, gần đây lưu manh giả dạng Thường Nhất Sơn rất nhiều, lừa ăn lừa uống, lừa gạt phụ nữ nhi đồng thật sự không ít đâu. Ngươi nói, ngươi là Thường Nhất Sơn, ngươi có cái gì chứng minh?”

Thường Nhất Sơn bối rối, chưa bao giờ biết, mình là Thường Nhất Sơn còn phải tự đi chứng minh mình là Thường Nhất Sơn. Hần vuốt cằm suy nghĩ kỹ một hồi, nói: “Y thuật của ta vô địch thiên hạ, không người theo kịp!”

Cao Lê xoa tay, nói: “Ta không biết y thuật, phân biệt không ra, hơn nữa, nếu y thuật tốt chính là Thường Nhất Sơn, thì ngươi đây có rất nhiều rồi.”

Thường Nhất Sơn nghĩ vậy: cũng đúng! Đối với người thường, nói gì cũng vô ích. Hần lại nghĩ một lát: “Hoàng Thượng nhận được ta, ngươi gọi người đến, nhất định có thể làm rõ.”

Cao Lê liếc mắt: “Ta chỉ là thảo dân. Nào có gan dám thỉnh Hoàng Thượng đến phân biệt ngươi! Ta có vài cái đầu cũng không đủ để chém đâu.”

Thường Nhất Sơn nói: “Thánh Tử cũng biết ta! Chúng ta là bạn tốt.”

Cao Lê lo nghĩ nói: “Nếu ngươi cũng biết Thánh Tử, vậy ngươi nói, Thánh Tử hần thích nhất dạng nữ nhi thế nào?” Nàng lo nghĩ, lập tức bổ sung thêm: “Không có ngoại trừ.”

Thường Nhất Sơn cười khổ nói: “Sao ta biết.”

Cao Lê khinh thị cười nhẹ một tiếng: “Có vậy mà ngươi cũng không biết, thế ngươi còn nói biết hần! Nói các ngươi là bạn tốt?”

Thường Nhất Sơn nhất thời không biết trả lời ra sao, bất đắc dĩ nói: “Được rồi! Ta cho ngươi biết một bí mật của ta, chứng minh ta là Thường Nhất Sơn.”

“Được, vậy ngươi nói đi.” Cao Lê đối với bí mật của người khác vẫn rất có hứng thú.

Thường Nhất Sơn nói: “Mông trái của ta có một cái bớt Phượng Hoàng.”

Cao Lê trong lòng vui lên, tiếp tục trêu cợt hần: “Ngươi đùa bỡn ta sao? Ta với ngươi nam nữ thụ thụ bất thân, ta làm sao có thể nhìn mông của ngươi? Hơn nữa, cũng không có ai nói, trên mông cứ có bớt Phượng Hoàng là Thường Nhất Sơn, ta đây xem cũng vô ích thôi!”

Thường Nhất Sơn nghe nàng nói như vậy, ngẫm lại cũng đúng, nhưng thật sự nghĩ không ra biện pháp gì chứng minh mình là Thường Nhất Sơn.

Chính vào lúc này, cánh cửa gỗ đen từ từ mở, một người từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy Thường Nhất Sơn đã nói: “Thường tiên sinh! Ngài còn đứng ở chỗ này làm gì? Thánh Tử đến bây giờ đã học máu, ói ra năm sáu lần, ngài mau vào xem đi!”

Thường Nhất Sơn nghe xong lập tức đi vào. Cao Lê cũng đi theo bọn họ.

Nàng không dám tới gần, đành phải đứng ở một bên, nhìn bọn Thường Nhất Sơn vội đến vội đi. Cuối cùng Thường Nhất Sơn đến trước giường Thánh Tử, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì, Thánh Tử linh lực hao tổn quá lớn, thật sự nếu không chữa trị, chỉ sợ sẽ hạ xuống bệnh căn, về sau sẽ nguy hiểm đến tính mạng!”

Ôn Hoà nghe xong nhũu mày nói: “Vậy phải làm thế nào đây? Thường tiên sinh, vô luận dùng bao nhiêu tiền, muốn dùng bao nhiêu thuốc tốt, ngài cứ nói, nhất định phải cứu được Thánh Tử. Trong cung đã truyền lời lại đây, hễ là đồ ngài cần, nhất định dốc hết toàn lực cung cấp.”

Thường Nhất Sơn suy nghĩ kỹ một hồi mới nói: “Ta đi trước kê đơn thuốc, còn phiền người đi mời một ít tiên hửu tương trợ.”

Cao Lê biết mình không giúp được gì, cũng không quấy rầy, trước khi ra lạng lẽ đi đến bên người Thánh Tử, nhìn hẩn.

Thánh Tử nhắm mắt nằm trên giường, sắc mặt trắng như tờ giấy, lông mi dài thẳng băng, lông mày nhũu lại, cho dù đang nằm nhưng bộ dạng hết sức thống khổ. Bờ môi của hẩn nổi lên màu trắng, còn có hai dấu răng, đoán chừng vì đau đớn, cắn môi mới lưu lại dấu vết.

Nàng xem cũng cảm thấy thật đau lòng, không kìm lòng được vươn tay muốn chạm lên mi tâm của hẩn. Thò điếm đụng vào làn da, mới phát giác nhiệt độ cơ thể hẩn rất thấp, còn có một chút mồ hôi chảy ra. Cao Lê tự nhiên dịch dịch chân, lấy tay áo lau đi mồ hôi trên trán Thánh Tử.

Có thể là bị người ta đụng chạm, Thánh Tử chậm rãi mở mắt, ánh mắt mơ hồ không tiêu cự, rất lâu mới nhìn rõ người trước mắt. Hẩn thật không ngờ Cao Lê sẽ ở bên cạnh chăm sóc hẩn, suy yếu cười nhẹ một tiếng: “Không có chuyện gì, người đừng lo lắng, mấy ngày nữa ta sẽ khoẻ thôi.”

Cao Lê thở dài một tiếng, hẩn luôn suy nghĩ cho người khác, dù bản thân mình sinh bệnh, hẩn nhìn thấy nàng, câu đầu tiên vẫn là an ủi nàng, không thể không nói, hẩn thật sự là người rất thiện lương.” Thường Nhất Sơn nói, người có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng đó. Người không cần lạc quan mù quáng như vậy, nghĩ ngợi thật tốt, ngoan ngoãn dưỡng bệnh mới là đạo lí!”

Thánh Tử nhất thời không thể thích ứng, loại ngữ khí này của Cao Lê dường như mắng chửi người, kì thực là lời nói quan tâm. “Cảm ơn người! Nhất Sơn là danh y, hẩn đến đây, ta nhất định sẽ khỏi.”

Cao Lê nhìn Thường Nhất Sơn đang thương thảo bệnh tình với Ôn Hoà, nghĩ rằng: danh y gì chứ, quả thực chẳng khác gì tên ngốc, không thì làm sao có thể bị trêu cợt lâu như vậy!

“Haiz! Làm người phải dựa vào chính mình. Thánh Tử người lúc đó chẳng phải có pháp thuật sao? Sao không làm pháp, làm cho bệnh của mình tốt lên?”

Thánh Tử cười nhẹ một tiếng: “Cái đó gọi là: Đại phu không thể tự chữa cho mình... Ta cũng vô pháp sử dụng pháp thuật trên người.” Hẩn nhìn vẻ mặt thất vọng của Cao Lê, lập tức chuyển đề tài: “Cao tín nữ, hôm nay tới tìm ta, không biết vì chuyện gì?”

Cao Lê bị hẩn nói như vậy, mới nghĩ tới mình có lời cần nói. Nàng hít sâu nhiều lần, mới nói: “Ta tới đây, chỉ muốn nói cho người biết. Về vấn đề ngày hôm qua của người, ta nghĩ cả một buổi tối, rút ra kết luận, ta thích người!”

Thánh Tử hoàn toàn ngây dại!

Cao Lê hết sức khó xử nhìn hẩn, tay chân cũng không biết để vào đâu mới tốt.

Sau đó, Thánh Tử bỗng nhiên học máu, lúc này chẳng những miệng phun, mũi cũng phun!

Cao Lê sợ choáng váng, thật không ngờ bản thân mình nói một câu, lại có lực sát thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Người Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đồng Bệnh Tương Liên

Nhìn Thánh Tử bệnh tình nặng thêm, Ôn Hoà lập tức đem tai hoạ là Cao Lê đuổi ra ngoài. Cao Lê nhìn người nằm thẳng trên giường kia, trong lòng hậm hực, hờn dỗi bỏ đi. Cả một ngày ăn không thấy ngon, Cao Lê cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, ngay cả mở miệng, nói một tiếng “Thích” cũng làm cho đối phương học máu. Cái này chắc là thiên dịch trong truyền thuyết đấy. Có lẽ mình chính là thiên dịch của Thánh Tử. Tuy rằng mụn có đứng

trước của phòng Thánh Từ một lúc lâu, nhưng chỉ thấy mọi người ra ra vào vào, thần sắc khẩn trương, không có cơ hội để nàng đi vào. Đến buổi chiều, nàng vẫn ngoan ngoãn đi thanh lý tiền ngân, ngoan ngoãn đi đến treo ngược ở hồ phía trong núi. Nhưng bởi vì tâm tình vương bận, Cao Lê một chút cũng không vì nhìn thấy tiền mà khai tâm, mất đi tiền mà thống khổ. Ngược lại cảm thấy: mọi chuyện đều bình thường. Chính lúc trở lại, nàng đột nhiên nhớ lại một chuyện. Bởi vì cả một ngày cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng mà nhất thời lại không nghĩ ra là cái gì. Thẳng đến khi mặt trời sắp xuống núi, muốn ăn bữa tối, nàng chợt nhớ tới con mèo trắng kia, hôm nay cả một ngày đều không nhìn thấy nó. Nàng cảm thấy có chút vấn đề, vì thế trở lại nơi Thanh Long cùng Bạch Hồ đánh nhau đêm qua để tìm nó. Cao Lê tìm trên cây, tìm chỗ của bọn đánh nhau, đều không phát hiện ra tung tích của nó. Cao Lê nghĩ thầm: không có chuyện là tốt rồi, có thể là mình nghĩ nhiều. Nàng một đường đi trở về, bỗng nhiên một con quạ đen xẹt qua người, Cao Lê cả kinh, nhìn theo hướng nó vừa bay ra, dường như cách đó không xa còn vài con quạ đen. Cao Lê nghĩ rằng, có quạ đen tụ tập tức là có xác chết, phải đi nhìn một cái mới được. Nàng sợ thấy đồ không sạch sẽ, nhưng bây giờ mặt trời ngã về tây, bóng đêm chưa hoàn toàn hạ xuống, còn một chút thời gian. Vì thế Cao Lê bẻ một nhánh cây, đẩy bụi cỏ, đi đến chỗ quạ đen tụ tập. Bọn quạ đen này thấy có người đến, lập tức bay ra xa, Cao Lê lúc đầu không nhìn thấy cái gì, ngay khi nàng xoay người, trong bụi cỏ có vẻ như truyền đến vài tiếng mèo kêu. Nàng lập tức trở về, tìm theo tiếng kêu, quả nhiên thấy con mèo trắng miệng phun máu tươi, nằm ở đó. Nàng đi qua, cẩn thận kiểm tra một chút, nó bị thương rất nặng, một bên người tràn đầy vết máu. Nàng không nói hai lời, đem mèo ôm lấy, đưa ôn tuyền giúp nó rửa sạch, rồi dùng vài vụn đắp một cái ổ cho nó nằm, lau khô nước trên người, tẩy sạch máu trong miệng. Cao Lê còn vì con mèo mà nấu một ít canh cá, dứt cho nó ăn. Sau khi con mèo trắng ổn định, vẫn mê man lúc mơ lúc tỉnh, bất quá luôn có thể nghe được một tiếng rên rì, thậm chí có thể nhìn thấy bộ dạng chật vật của nó. Gọi bác sĩ đến không? Nhưng mà chỗ này, nơi nào có bác sĩ thú y đây? Chờ nàng hộ lý một vòng, lúc ngừng lại mới phát hiện đêm đã khuya. Nàng đem mèo đặt ở bên giường, bản thân mình đi ngủ. Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. Cao Lê vừa mở cửa liền thấy Thánh Từ vừa vận đao đao đứng ở trước mặt nàng. Trong lòng vui vẻ, nhìn kỹ lại, phát hiện đôi phương mặc long bào! “Hoàng Thượng!” Hoàng Thượng cười nhẹ một tiếng, thần nhiên đi vào trong phòng. “Cứ gọi Thiên Thiên đi.” Cao Lê nổi da gà: “Đã trễ thế này, sao người còn đến miếu Thiên Hữu Quốc?” “Đương nhiên là tới thăm ngươi nha!” Cao Lê nghĩ rằng: quý mới tin người khua môi múa mép. “Người đến xem Thánh Từ đi!” Hoàng Thượng gật gật đầu nói: “Nghe nói cả một ngày hôn mê, ta tới đây nhìn, thuận tiện mang thuốc. nhưng mà ta đến đó ngồi lâu như vậy nó cũng không tỉnh lại, cũng không thể nói chuyện được!” Cao Lê nói: “Bác sĩ kia nói thế nào?” “Bác sĩ? Bác sĩ là cái gì?” Cao Lê chợt nghĩ ra, “bác sĩ” là từ ngữ ở hiện đại, vội sửa, “Đại phu kia nói thế nào?” Hoàng Thượng nhìn nàng một cái: “Thường Nhất Sơn nói, bệnh cũ tái phát, hình như bị trọng thương. nhưng mà tìm khắp toàn thân cũng không thấy vết thương! Đánh phải ích khí, đem thuốc cho nó dùng, hi vọng sớm tìm được nguyên nhân bệnh.” Cao Lê lại hỏi: “Nói như vậy, hẳn còn chưa vượt qua nguy hiểm, hơn nữa không biết nguyên nhân bệnh là gì đúng không? Thường Nhất Sơn kia còn dám nói ngoa bản thân mình y thuật thiên hạ đệ nhất, hiện tại xem ra chỉ là một cái bao cỏ!” Hoàng Thượng kéo tay nàng nói: “Được rồi! Trăm thật vất vả lắm mới dành ra thời gian tới thăm ngươi. Người thế nào mở miệng đã nói chuyện của nam nhân khác, thế này trăm làm sao chịu nổi đây?” Cao Lê chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, ngay lập tức nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình nóng bỏng của hắn. Trong lòng Cao Lê căng thẳng nói: “Ngươi tới vừa đúng lúc, ta có một việc muốn nhờ ngươi giúp.” Nàng mang Hoàng Thượng đến bên giường, chỉ vào con mèo trắng nói: “Nó là bạn tốt của ta. Giờ bị thương, ngươi có thể giúp ta tìm một bác sĩ... đại phu cứu nó!” Hoàng Thượng nhìn con mèo bị thương, lập tức rút tay về nói: “Cao Lê, ngươi có biết không, để Hoàng Thượng gặp mèo chết, đó gọi là đi xúc, là tội bất kính đấy.” *thực ra ‘đi xúc’ là gì thì ta không biết. Cao Lê đảo cặp mắt trắng dã, đem người hắn kéo trở lại, lưng đưa về phía mèo trắng, nói: “Như vậy sẽ không tính đi xúc đâu! Nói mau, có thể thỉnh đại phu đến không?” Hoàng Thượng có chút khó khăn mà nói: “Đại phu xem bệnh cho người thì tìm dễ lắm, nhưng đại phu xem bệnh cho mèo thì, hơi khó tìm.” “Trong cung không có thú y sao?” Cao Lê hỏi. Hoàng Thượng nói: “Y mã thú y vẫn có. Nhưng mà với mèo, bình thường mèo bị thương, đều sẽ bị ném đi, làm gì có ai gọi thú y.”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Gà Rừng Và Phụng Hoàng

Sáng sớm hôm sau, bởi vì lo lắng bệnh tình Thánh Từ, Cao Lê sáng sớm đã ở trong viện Thánh Từ. nhưng mà mọi người sợ nàng làm hại, liên tiếp đều không cho nàng vào. Cao Lê đứng ngoài hồi lâu, thật vất vả mới bắt được Thường Nhất Sơn đang đi ra ngoài. Thường Nhất Sơn nhìn Cao Lê lôi kéo tay mình, hết sức thống khổ nói: “Cô nãi nãi của ta, có chuyện gì cũng đừng kéo, ta chịu không được!” Cao Lê vất vả lắm mới bắt được một người, thế nào dễ dàng buông tha như vậy. Nàng nói: “Vậy ngươi nói cho ta biết trước, Thánh Từ tỉnh chưa?” Thường Nhất Sơn đang cầu nàng buông tay, đáp, “Không có.” “Không? ! Vậy có phải nguy hiểm hay không?” Cao Lê tóm hắn chặt hơn. Thường Nhất Sơn vẫn là nói: “Không có!” Cao Lê nhủ mảy nói: “Ngươi có phải đang gạt ta chuyện gì không?” Thường Nhất Sơn trợn mắt nói: “Không có!” “Vậy sao ngươi đều nói ‘Không có’ !” Cao Lê dùng ánh mắt hoài nghi cực độ theo dõi hắn. Thường Nhất Sơn cười khổ: “Mấy vấn đề ngươi hỏi, tất cả đáp án đều là ‘Không có’ thôi! Ta có biện pháp nào!” Cao Lê ghé mắt nhìn chằm chằm hắn, hi vọng hắn tiếp tục giải thích. Thường Nhất Sơn buồn bực nói: “Ngươi mau thả ta ra! Ta muốn tiêu ra quần rồi.” Lúc này, một con chim lớn bay tới, vỗ cánh đậu trên đầu Thường Nhất Sơn, còn giang rộng cánh ngửa mặt lên trời kêu to. Thường Nhất Sơn đen mặt, hét lớn với con chim: “Ngươi mau xuống cho ta! Lại dám ở trên đầu lão tử giường oai, xem ta không chặt ngươi ra!” Dứt lời, hắn lập tức bắt được hai cẳng chân con chim, giao nó cho Cao Lê đang đứng gần, nói: “Tính nó rất xấu, ngươi phải giúp ta sửa trị nó, ta đi nhà cầu!” Nói xong lập tức chạy không thấy bóng. Cao Lê thấy con chim kia cảm thán nói: “Gà rừng lớn quá!” Nàng nghĩ thầm, không phải là sửa trị một con gà sao? Đánh nhau với đồ ăn, nàng chưa từng có thua đâu. Vì thế nàng cầm lấy con gà, phát huy tinh thần người Trung Quốc, không cần nhiều thời gian liền biến nó thành khay cơm Trung, trừ bỏ lớp no bụng của mình, nàng còn bung một chén canh gà đến cho con mèo trắng ăn. Con mèo kia ngay từ đầu chỉ có thể uống canh, về sau, càng ngày càng có tinh thần, thịt cũng có thể ăn vào, ăn xong về sau còn tha thiết mong chờ nhìn Cao Lê. Cao Lê thấy nó tham ăn, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại múc thêm một chén cho nó ăn. May mắn con gà này lớn, thịt cũng nhiều, phỏng chừng còn có thể ăn hai ba bữa. Nàng chỉ vào cái nồi: “Mấy từ từ ăn, còn có cả một nồi!” Cao Lê bung một chén thuốc thái y đã sắc, đối với nó nói: “Trước uống thuốc đã, như vậy vết thương mới mau lành.” Con mèo trắng liếm một ngụm, còn không ăn nữa, chỉ nhìn nàng. Cao Lê nghiêm mặt nói: “Thuốc đắng dã tật, sao không uống? không uống thuốc không lành bệnh? Mau! Uống nhanh!” Con mèo trắng lại liếm một ngụm, dứt khoát xoay người sang chỗ khác, trở lại trong ổ, cuộn mình lại đi ngủ. Cao Lê cũng không thể để nó tùy hứng như vậy, vì thế, ôm cả ổ cả mèo vào trong ngực, giống như trẻ sơ sinh, dùng thìa cho nó uống. Con mèo liu lắt giãy giụa, đều thoát không ma chướng của Cao Lê, lập tức bị rót vào miệng, rốt cục nhìn không được lớn tiếng kêu lên: “Ta không muốn! Ta không muốn uống!” Cao Lê nghe vậy, sợ ngây người. Con mèo thừa dịp từ trong ngực nàng nhay ra ngoài, đi đến giường, rên hừ hừ để phòng nhìn nàng. Cao Lê chậm rãi quay đầu, nói với nó: “Mày có thể nói!” Con mèo kia cảm thấy có chỗ không đúng, ngồi thẳng ở bên giường, không nói thêm một lời. Khoe

miệng Cao Lê nhếch lên, nói: “Nếu ngươi không nói, ta sẽ cho ngươi uống thật nhiều thuốc đắng.” Con mèo ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt rầm rứt chực khóc, thật sự là vừa thấy đã thương. Tim Cao Lê đập lờ một nhop, trên mặt lại làm bộ bình thản: “Ta thật không ngờ bản thân mình lại cứu một con sói mất trắng. Hoá ra ngươi gạt ta lừa lâu như vậy!” Con mèo “Meo” một tiếng: “Không phải!” “Vậy ngươi rõ ràng biết nói, lại ở trước mặt ta giả mèo!” Cao Lê tự nghĩ ra “Giả mèo” vừa nói. Con mèo cúi đầu xuống, nghĩ một lát mới nói: “Chỉ biết... Một điểm... Một điểm...” Cao Lê nhìn nó nói một câu, bộ dáng suy nghĩ rất nhiều, đoán chừng là vì không biết nói thế nào, nói một câu cũng phải đợi một lúc. Nàng banh mặt nói: “Mặc kệ như thế nào, thuốc này giúp mày mau lành bệnh, mày nhất định phải uống lên nó!” Con mèo nhả lại mày nói: “Không cần...” “Khôngh cần cái gì? Tên của ngươi kêu ‘không cần’ sao?” Cao Lê tức giận nói: “Từ hôm nay trở đi, ta cho ngươi một cái tên, gọi là Thịt Thịt.” Con mèo ngẩng mặt lên kháng nghị nói: “không cần!” Nó kiên định dựng cái đuôi! Cao Lê nói: “Không muốn bị gọi là Thịt Thịt thì uống hết chỗ thuốc này, uống xong, tao sẽ không gọi mày là Thịt Thịt nữa.” Con mèo nhìn chén thuốc, lại nhìn Cao Lê, thống khổ lựa chọn. cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Thịt Thịt” Thanh âm dường như muốn khóc. Cao Lê há hốc miệng, nửa ngày không khép được, run giọng nói: “Tên khó nghe như vậy, gọi mày cả đời còn không sợ sao? Uống thuốc thì chỉ trong trong chốc lát thôi, lập tức liền trôi qua!” Con mèo chậm rãi đi về ổ cuộn người nằm xuống, lạnh nhạt nói: “Thịt thịt!” Cao Lê không nghĩ bụng tha, nói: “Nhưng mà uống thuốc rất nhanh, không uống thuốc sẽ lâu lành bệnh! Mày không hi vọng nhanh một chút sao?” Con mèo kêu Thịt Thịt kia dùng cái đuôi che khuất mặt mình nói: “Ta muốn chậm!” Nhìn con mèo này không thích uống thuốc. Cao Lê cũng không có cách nào, đành phải vuốt lông, nói với nó: “Vậy mày nghỉ ngơi thật tốt đi! Tao còn phải đi quét sân. Đói bụng thì uống chút canh gà, nhưng mà không được làm bẩn chân của tao.” Con mèo trắng không mở mắt, chỉ “meo” một tiếng coi như trả lời. Cao Lê giúp xong một ngày, từ sau núi đi đến trong miếu, lập tức đã bị Thường Nhất Sơn bắt được. Thần sắc hần khăn trương nói: “Cao tín nữ, con Phụng Hoàng ta giao cho ngươi sáng nay đâu?” “Phụng... Phụng Hoàng! Phụng Hoàng gì? Ta chưa từng thấy qua!” Cao Lê lập tức nghĩ đến con gà rừng béo kia. Thường Nhất Sơn vội la lên: “to như vậy, bộ dáng như vậy, cái đuôi như vậy.” Hần một bên nói, một bên khoa tay múa chân. Cao Lê nói: “Ngươi nói con chim kia hả, đúng là ngươi có giao cho ta, nhưng mà ta không bắt được nó, để nó chạy mất rồi, hình như ở gần nhà cầu, ngươi đi tìm đi.” Thường Nhất Sơn vẻ mặt đau khổ: “Nó rất bướng bỉnh, nơi nào đi loạn, cho tới bây giờ cũng không nghe lời, còn yêu quấy rối!” “Ngươi không nên gấp gáp, nói không hết, chờ một chút có khi nó lại bay về không chừng.” Nói xong, chân Cao Lê như được bôi dầu, lập tức chạy mất. Ở trên đường về phòng, nàng sốt ruột suy nghĩ: xong rồi xong rồi, ăn mất con Phụng Hoàng nhà người ta rồi! Ta lấy cái gì trả cho người ta đây! Để bị tra ra nhất định là xong rồi. Nàng trở về phòng đóng kín cửa, mở nắp nồi, trống trơn, làm gì thấy con gà gì đâu! Nàng quay đầu nhìn con mèo bụng tròn vo nằm trong ổ, lập tức hỏi: “Thịt Thịt, mày ăn hết Phụng Hoàng rồi?” Con mèo ve vẩy đuôi không nói một lời. Cao Lê đành phải bắt nó ôm vào trong ngực: “Sao mày ăn không chứa một miếng? Thường Nhất Sơn tới đòi tao Phụng Hoàng, làm thế nào bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trùng Sinh Trong Lửa

Thịt Thịt nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Ta là... Đã thương người...” Cao Lê nghĩ nửa ngày mới hiểu được, nó đang nói: nó bị thương, bảo mình không nên đối đãi nó như vậy. Nàng nghĩ nghĩ, đành phải đặt nó về lại ổ mèo. Roi vào đường cùng, nàng chợt nhìn thấy cái nồi vô sò, bỗng nhiên nghĩ tới người gọi “Lão Phần”, dường như là một người Bách Sự thông, nói không chừng hẳn có thể nghĩ ra cách. Nàng lập tức đem vô sò thu nhỏ lại, nhưng dường như nàng niệm chú ngữ không chuẩn, rút cả buổi mà vô sò vẫn còn lớn như bàn tay. Nàng vội vã muốn gặp Lão Phần, liền lập tức đưa vô sò vào nước, kêu tên của hắn. Thật không ngờ trong nước liền xuất hiện hình ảnh lão Phần, Cao Lê vui vẻ, chẳng khác gì đi động có 3G na. Nhưng lão Phần dường như đang tắm, ở trong bồn tắm nhìn thấy Cao Lê, giật mình nhảy dựng lên: “Cao cô nương, ngươi thế nào lại ở đây. Hiện tại lão phu không mặc quần áo, không nên gặp nhau.” Cao Lê sang sảng: “Lão Phần, không có vấn đề gì, ngươi đã già rồi, không có gì đáng xem đâu, cho nên ta sẽ không nhìn trộm ngươi! Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, rất nhanh, hỏi xong ta liền gác máy. Đến lúc đó ngươi cứ tiếp tục tắm!” Phần Cơ nghe xong, rất để ý đến câu “Ngươi đã già rồi, không có gì đáng xem đâu”, lập tức giải thích cho mình: “Cũng không thể nói như vậy, tuy rằng ta đã già đi, nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân, xích lô gặp nhau còn ra thế thống gì!” Cao Lê lười cùng hắn mãi mãi: “Được rồi! Nam tử hán đại trượng phu, không cần so đo chuyện nhỏ nhặt này. Ta xảy ra chuyện lớn, ngươi nhất định phải giúp ta!” Phần Cơ dùng khăn mặt che thân thể, nói: “Chuyện lớn gì?” Cao Lê nói: “Ta hôm nay ăn một con gà, vốn tưởng gà rừng, thật không ngờ là một con Phụng Hoàng. Hiện tại chủ của con Phụng Hoàng đến đòi gà, ngươi nói ta làm sao bây giờ?” Phần Cơ nói: “Vậy ngươi liền đem gà trả lại cho hắn đi!” Cao Lê cười khổ: “Trả không được, bởi vì ta đã ăn vào trong bụng rồi!” Phần Cơ nói: “Có ăn cũng không nhớ tới ta! Đáng đời!” “Đúng đúng đúng! Ta đáng đời! Vậy ngươi không phải nên giúp ta một tay sao! Bằng không ta chết sẽ rất thảm đó...” Phần Cơ lo nghĩ nói: “Con gà kia thật là Phụng Hoàng sao?” Cao Lê nói: “Ta làm sao mà biết! Trước giờ có nhìn thấy Phụng Hoàng đâu.” Phần Cơ sờ sờ râu nói: “Vậy thì phải xem nó có thật là Phụng Hoàng hay không.” “Vì sao?” Cao Lê hai mắt mở to. Phần Cơ nói: “Nếu nó là Phụng Hoàng thật thì không sao rồi! Bởi vì Phụng Hoàng trùng sinh trong lửa.” “Trùng sinh trong lửa? Thật vậy hả? Nhưng mà ta đã ăn sạch thịt chỉ còn xương cốt, còn có thể trùng sinh trong lửa sao?” Phần Cơ lập tức làm khó: “Cụ thể ta cũng không rõ ràng, chỉ biết Phụng Hoàng là loài bất tử, hẳn là có thể chứ.” Cao Lê hứng thú liền nói: “Thế nào có thể trùng sinh trong lửa? Có phải là nhóm lên một đồng lửa, đem xương cốt bỏ vào hay không?” Phần Cơ nói: “Ta đi tìm đồ, ngươi đem xương mang đến dòng suối chúng ta gặp nhau lần trước đi.” Cao Lê cao hứng đáp ứng. Vừa quay đầu lại nhìn Thịt Thịt: “Thịt Thịt, xương cốt ngươi ăn thừa vứt chỗ nào, đừng bảo với ta là ngươi cũng ăn cả rồi.” Thịt Thịt từ trong tổ đứng lên, chậm rãi đi đến góc tường, ngồi ở một chỗ “Meo” một tiếng. Cao Lê vừa thấy, cử thật, tất cả đều ở đây. Nàng cầm một cái hộp sứ tốt, gom hết đồng xương bỏ vào, sau đó chạy như điên đến dòng suối. Nàng vừa đi bên dòng suối liền nhìn thấy Phần Cơ đã ở đó nhóm lửa, còn ném này nọ vào trong lửa, lăm lăm, dường như đang tác pháp. Nàng lên lút đi ra phía trước, lảng lảng đứng ở một bên, chờ hắn. Tuy rằng Phần Cơ chỉ có bàn tay lớn như vậy, nhưng mà cách hắn làm rất có uy nghi, ngược lại thật sự là như pháp sư đức cao vọng trọng, mọi cử động đều có bài bản hẳn hoi. Quá một hồi lâu, Phần Cơ nói với Cao Lê: “Mau ném xương cốt vào đi!” Cao Lê lập tức theo lời hắn mà làm. Lửa lập tức liền nuốt lấy xương cốt, còn phát ra tiếng vang lép lép lép, trong không khí ngửi được một mùi khét lẹt. Qua thật lâu, lửa mới tắt, chỉ còn lại một đồng tro tàn. Cái gì cũng không có? Cao Lê kỳ quái nhìn Phần Cơ Phần Cơ nói với nàng: “Ngươi đi xem trong đám tro có quả trứng nào không.” Cao Lê tò mò dùng nhánh cây đi bới đồng tro, quả nhiên phát hiện bên trong có một quả gì đó, nàng cầm lên thổi đi mặt bụi, là một quả trứng lớn bằng trứng bồ câu. Nàng đưa quả trứng cho Phần Cơ xem: “Nhỏ như vậy, thật là trứng Phụng Hoàng sao?” Phần Cơ cũng thật rồi rầm, tức giận nói: “Vốn lớn hơn một ít, nhưng mà ngươi ăn hết thịt rồi, chỉ thừa lại xương cốt thì có thể trông cậy trứng sinh ra lớn thế nào đây!” Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại, nhảy lên trên lưng con của bự rồi bỏ đi. Cao Lê nhìn bóng lưng của hắn, la lớn: “Cảm ơn lão Phần, cảm ơn! Ta yêu ngươi một vạn năm!” Vốn nghe được “Cảm ơn” Phần Cơ còn rất bình tĩnh, vừa nghe được “Ta yêu ngươi một vạn năm” lập tức chân căng phát run mà té từ trên lưng của xuống, hần vịn chân của quay đầu lại nhìn, Cao Lê đã chạy xa, mắng thầm: “Lần lộn... Hồn

đàn!” Trở lại phòng mình, Cao Lê nhìn nhìn Thịt Thịt, lại nhìn trứng nhỏ trong tay, hạ quyết tâm nói với con mèo: “Thịt Thịt, dù sao ngươi cũng phải ở trong ổ dưỡng bệnh, rõ ràng là phế vật, vậy chỉ đành đem trứng Phượng Hoàng giao cho ngươi ấp thôi!” Thịt Thịt nghe vậy, một mặt khó có thể tin nhìn nàng: “Ta là mèo!” Ngụ ý chính là ngươi từng gặp mèo ấp trứng sao? Cao Lê nói: “Haiz nha, ngươi vẫn nằm ở chỗ này không có đi, chỉ là bên cạnh nhiều thêm một quả trứng thôi, ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi mất sữa. Lại nói Phượng Hoàng ngươi ta cũng không uống được sữa mèo!” Thịt Thịt nghe xong càng phẫn nộ, dựng đuôi, xoay mông về phía nàng: “Mèo đực!” Cao Lê vừa thấy quả nhiên dưới mông mèo có hai cái tròn tròn, nhưng mà nghĩ con mèo này cư nhiên cho nàng nhìn tròn tròn, thật sự rất không nói văn minh lễ phép: “Ngươi con sắc mèo, tự xưng lộ thể như thế, ngươi có xấu hổ hay không nha!” Thịt Thịt chỉ cảm thấy một đàn quạ đen bay qua trước mặt. Tóm lại, mặc kệ nó có đồng ý hay không, bên người nó nhất định đều có một quả trứng Phượng Hoàng không buông tha. Cao Lê giải thích cái này là: “Ngươi đã ăn thịt nó, nếu ngươi còn không muốn cho nó chuyển thể đầu thai, âm hồn nó nhất định sẽ không tiêu tan đi theo ngươi! Cho nên đây là lúc ngươi lập công chuộc tội, ngươi nhất định phải ấp tốt cái trứng này nha.” Thịt Thịt chịu đựng âm ức trong lòng, bắt đầu làm một con mèo ấp trứng, hơn nữa còn là một con mèo đực!

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chim Nhỏ Xấu Hổ

Ngày qua thật nhanh, Cao Lê tuy rằng vẫn là không gặp được Thánh Tử, nhưng mà từ trong miệng người bên cạnh mình luôn có thể nghe được tin tức của hắn. Tỷ như, hôm nay hắn ăn cơm gì. Đã có thể nở nụ cười với Mỗ Mỗ một chút, cũng có thể xuống giường, cùng Thường Nhất Sơn nói cười cười. Thậm chí có một lần, lúc nàng đang ăn cơm, nghe được người bên cạnh nói Thánh Tử bị táo bón khiến cho nàng nhìn hoa quả trong tay mà một điểm thêm ăn cũng không có. Khi Thánh Tử sinh bệnh, mọi người một lòng đều đặt sự chú ý trên người hắn. Hiện tại bệnh dần dần khá hơn, mọi người liền quay trở về công việc của mình, có người phát hiện ra điểm không thích hợp. Vị sư huynh có một ngày báo cáo với Ôn Hoà, cá trong hồ gần đây tính tình đại biến, gặp người không còn bơi đến quán quít muốn ăn, ngược lại gặp người liền trốn. Cao Lê xoa xoa cái mũi, cúi đầu, quyết định trở về nhà ôm mèo. Kỳ thực, hai mươi mấy ngày cùng Thịt Thịt ở chung với nhau, nàng cơ bản đã biết tính tình con mèo này. Rõ ràng một bộ cao cao tại thượng, mỗi một lần bắt luận nói cái gì, mặc kệ đúng sai đều phải phản bác, nhưng mà nếu ngươi bắt buộc nó đi làm, nó vẫn sẽ làm tốt. Rất giống như việc ấp trứng, rõ ràng không thể ấp trứng, nhưng vẫn dè dặt cẩn trọng đem quả trứng đặt ở ngực, dùng chân trước ôm, thỉnh thoảng lật chuyển vài cái. Rõ ràng không thích bị Cao Lê ôm vào trong ngực, nhưng chỉ cần là Cao Lê bắt nó, nó vẫn sẽ ngoan ngoãn không nhúc nhích, để nàng tùy tiện sờ lông. Rõ ràng rất muốn ăn cá, nhưng mà Cao Lê tức giận nói muốn cùng nhau ăn, không được ăn vụng, nó vẫn ngoan ngoãn nhìn chằm chằm cá, chờ Cao Lê. Hôm nay, nàng trở về phòng, lại nhìn căn phòng xáo trộn lung tung, còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì liền thấy một con mèo từ trên trời giáng xuống, rúc trong y phục của nàng. Không cần phải nói đã biết thừa là Thịt Thịt, nàng lôi con mèo từ trong ngực cầm ra, túm gáy, cùng nó mặt đối mặt: “Đây là chuyện gì? ! Ngươi tạo phản?” Thịt Thịt một mặt sốt ruột nói: “Âm hồn không tiêu tan!” Nói xong móng vuốt ôm lấy quần áo Cao Lê không tha, một mặt muốn trốn trên người nàng, toàn thân phát run. Cao Lê ôm nó vào trong ngực, vuốt lông nó nói: “Được rồi! không sợ! Có ta đây!” Nhưng mà Thịt Thịt nhìn chung quanh, vẫn là cúi đầu vào trong khuỷu tay nàng. Cao Lê thật không biết nó đang sợ cái gì, bỗng nhiên cảm thấy có một vật nhỏ lôi kéo ống quần của nàng muốn bò lên trên, nàng cúi đầu, là một bộ xương chim khô chỉ lớn như đầu ngón tay, đang động đậy! Cao Lê ngay từ đầu là hoảng sợ, nhưng mà bởi vì nó thật sự rất nhỏ, sợ đi không quá đáng sợ, nàng ngẩng đầu nhìn lên trứng chim bên trong tổ mèo, lập tức liền hiểu, bởi vì quả trứng kia đã vỡ, phỏng chừng đây là Phượng Hoàng. Ngược lại thật sự là làm cho người ta không nói được lời nào! Cao Lê mất cả buổi, vẫn cảm thấy thích ứng không được. Nàng nhìn con mèo trong lòng nói: “Thịt Thịt không cần phải sợ, là Phượng Hoàng. Ngươi ấp nhiều ngày như vậy, rốt cục công đức viên mãn ấp nở thành công, tuy rằng bộ dạng có điểm... Gầy! nhưng mà loài chim, sẽ đem động vật nhìn thấy đầu tiên làm nó mẹ nó, sợ đi nó hiện tại nghĩ ngươi là mẹ, cho nên mới đuổi theo ngươi.” Thịt Thịt từ trong ngực nàng ngẩng đầu lên, gât gồng nói: “Không cần!” Cao Lê cẩn thận đem Phượng Hoàng nâng lên đến, thả trong lòng bàn tay: “Đã không cần, vậy chúng ta liền trả nó cho Thường Nhất Sơn đi! Bất quá, ngươi khổ cực nhiều ngày như vậy ấp ra bé cưng, ngươi cứ như vậy bỏ đi cho người khác sao?” Thịt Thịt do dự một lúc lâu, dạo qua một vòng cạnh cột Phượng, mở to đôi mắt sáng ngời, nhìn Cao Lê, có vẻ như thật sự có một ít không nỡ. Cao Lê sờ sờ đầu nó, thờ dãi một hồi nói: “Ta cũng sẽ không nuôi Tiểu Phượng nha! Nghĩ đến ngươi cũng sẽ không thể đi! Vẫn là đưa cho người biết nuôi đi! Nếu không thì, để nó chết đói, rất đáng tiếc nha!” Thịt Thịt “Meo” một tiếng, le lưỡi liếm liếm cột Phượng. Cột Phượng đứng không vững ngã sấp xuống trên tay Cao Lê, kêu một tiếng. Cao Lê đem cột Phượng đặt trên thân thể Thịt Thịt, mình ôm lấy Thịt Thịt đến sân nhà Thánh Tử tìm Thường Nhất Sơn. Vừa thấy Thường Nhất Sơn nàng liền kêu lên. Cao Lê hỏi: “Phượng Hoàng của ngươi, ngươi có nhận ra nó không?” Thường Nhất Sơn không chút nghĩ ngợi thuận miệng đáp: “Dù cho hoá thành tro, ta cũng nhận ra!” Cao Lê cười sáng lạn: “Vậy ngươi gởi tay đi ra!” Thường Nhất Sơn nửa tin nửa ngờ vươn tay ra, hỏi: “Thế nào, ngươi tìm được nó?” Cao Lê từ trên lòng Thịt Thịt lấy cột Phượng xuống, cẩn thận đặt trong tay Thường Nhất Sơn nói: “Đây là Phượng Hoàng của ngươi.” Thường Nhất Sơn mở to hai mắt mới nhìn rõ cột Phượng trong lòng bàn tay kia, sợ choáng váng: “Đây là... Phượng Hoàng... của ta. Tráng Tráng của ta ư? !” Cao Lê nói: “Tuyệt đối không có sai!” “Nhưng mà... Tráng Tráng của ta, nó, lớn như vậy, béo như vậy, con này... thấy thế nào cũng không giống!” Cao Lê cười cười, tròn mắt vòng vo vừa chuyển: “Phượng Hoàng trùng sinh trong lửa thôi! Bây giờ nó đương nhiên không giống trước kia. Bất quá, ngươi đã nói cho dù là nó hóa thành tro, ngươi cũng nhận ra, vậy nên, ngươi chắc cũng không sợ nó lớn lên thành cái dạng gì đâu! Dù sao đây cũng là cột Phượng độc nhất vô nhị trên đời.” Thường Nhất Sơn tuy rằng cảm thấy nàng nói có lý, nhưng mà bộ xương chim khô này thật sự là Tráng Tráng sao? Hắn thật sự thật hoài nghi ha. Cao Lê thừa dịp hắn do dự mà chạy trốn. Thường Nhất Sơn một phen kéo vạt áo nàng nói: “Phượng Hoàng không phải năm trăm năm mới trùng sinh trong lửa một lần sao? Vì sao hiện tại lại trùng sinh trong lửa?” Cao Lê đẩy tay hắn nói: “Này ta làm sao mà biết, ngươi đi mà hỏi nó!” Thường Nhất Sơn lại hỏi: “Vậy nó muốn ăn gì?” Cao Lê nói: “Ta làm sao mà biết, trước kia ta đâu có nuôi Phượng Hoàng. Nếu không được, vậy cho nó uống chút sữa, bổ sung calcium đi!” Nói xong, nàng ôm mèo bỏ chạy, không nghĩ lại cùng Thường Nhất Sơn nói nữa, để tránh rơi rớt thông tin. Thật không ngờ lại đụng phải người trong lòng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, tìm ngừng đập. Bởi vì Thánh Tử ngay trước mắt nàng. Thánh Tử mặc trường y bằng bông màu trắng, hợp với đôi môi bạc của hắn, đôi mắt với lông mi dài, ánh mắt sâu như nước đêm trong hồ, dịu dàng nhìn nàng, khiến nàng mê muội không rời mắt. Thánh Tử bị nàng nhìn đến ngượng, cúi đầu, lại thấy con mèo trắng ngoan ngoãn nằm ở trước ngực nàng. Cái đầu vừa vịn áp lên ngực cô nương. Hắn lập tức khí huyết dâng lên, lập tức lấy tay che miệng mũi, máu từ kẽ tay ồ ạt chảy xuống. Cao Lê cả kinh, lập tức nói: “Thánh Tử, ngươi không sao chứ?” Thánh Tử ôm mũi nói: “Tại sao nó ở đây?” Cao Lê thấy hắn chỉ con mèo trong ngực mình liền nói: “Đây là Thịt Thịt của ta, đáng yêu lắm, lại còn ngoan ngoãn nữa, còn có thể ấp trứng, hơn nữa ấp chính là trứng Phượng Hoàng luôn.” Thánh Tử kinh ngạc chỉ vào con mèo nói: “Thịt Thịt? !” Cao Lê gật đầu: “Đúng nha! Ngươi xem nó béo vậy, không gọi Thịt Thịt gọi là gì? Thánh Tử, ngươi không sao chứ? Tại sao lại chảy máu mũi nữa rồi?”

Chương 38: Tâm Sự Cùng Thịt Thịt

Edit: Phuong Xeko Nguồn: Xeko's home

Cao Lê cả buổi tối đi tới đi lui trong phòng mình, thỉnh thoảng chống nạnh, chốc lát ôm đầu, không lâu lại thở dài, sau đó lại gối đầu, làm cho Thịt Thịt đang buồn bực cũng phải phát sợ. Con mèo không ngủ trong tổ mà trốn dưới gầm giường để phòng bất trắc. Nhưng cuối cùng vẫn bị Cao Lê kéo cái đuôi lôi ra, túm gáy nó, bắt buộc nó phải mặt đối mặt với mình: “Mày nói, vì sao Thánh Tử vừa thấy tao liền quay đầu chạy? Tao là quỷ sao? Sẽ ăn thịt người sao?” Thịt Thịt giùng giàng tứ chi nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi ma trảo của Cao Lê. Cao Lê lúc này hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc riêng của mình: “Lần trước cũng như vậy, tao vừa nói thích hần, hần cư nhiên học máu! Tao không đáng yêu sao? Lại muốn học máu!” Thịt Thịt bị nằng kẹp dưới nách bẹp dí, khiến cho nó muốn cào Cao Lê mấy cái cũng không được. Cao Lê nói: “Tuy rằng bộ dạng tao không đẹp được như hần, nhưng mà Hoàng Thượng cũng không phải thích tao sao? Vì sao hần không thích tao?” Nàng nói chuyện đã hoàn toàn không có tính logic. Thịt Thịt hung hăng nhìn nàng, meo meo vài tiếng. Nàng nhìn dáng vẻ chật vật củ Thịt Thịt, cũng cảm thấy ngượng ngùng, lập tức đem nó ôm vào lòng, dịu dàng vuốt lông nó: “Xin lỗi, tui cũng không muốn đối xử với mày như vậy. Chính là... Haiz... Vừa gặp chuyện liên quan đến Thánh Tử, tao lập tức không thể không chế được tâm tình. Thịt Thịt bất được cơ hội liền nhảy ra khỏi lòng Cao Lê, đứng ở một bên nói với nàng: “Thích!” Cao Lê nói: “Thích thì tại sao người lại đứng xa như thế, qua đây.” Thịt Thịt do dự một chút, đầu nghiêng nghiêng: “Nguy hiểm!” Cao Lê nhắm mắt lại, cắn chặt răng nói: “Mày nói là tao nguy hiểm sao? Uống công tao cứu mày về, mày lại dám không biết tốt xấu, nói tao nguy hiểm, cho mày biết, tao muốn giết mày với giết một con Phượng Hoàng không khác gì nhau đâu.” Thịt Thịt ngồi xuống, dùng đôi mắt to trong veo như nước nhìn nàng: “Người tức giận!” Cao Lê bị nó nói trúng, tâm trạng chẳng khác nào quả bóng xì hơi co lại một rúm: “Được rồi! Tao biết, tao không tốt. Mày biết không? Ngày đó, hần không lý do đã chạy tới hỏi vì sao tao lại hận hần? Tao nghĩ cả đêm, liền cảm giác mình thích hần. Đây không phải là kỳ quái sao?” Thịt Thịt nghe vậy, mở to hai mắt nhìn nàng. Cao Lê ho hai tiếng, giải thích nói: “Mày biết không? Tao thích kiểu người có cá tính, căn bản không phải như hần. Tao thích người hào phóng sang sảng, có khí khái anh hùng. Tuyệt đối không phải cái loại không nhanh không chậm không dậy nổi này, dịu dịu dàng dàng. A! không sai, tao nhất định không thích hần!” Thịt Thịt nghiêng đầu nửa ngày, mới nói: “Sang sảng là thế nào?” Khó có được lúc nó nhiều lời như vậy. Cao Lê hít một hơi thật sâu, nghĩ nửa ngày mới nói: “Sang sảng chính là cười rộ lên, thoải mái cười to, tiếng cười giống như thế này, mà không phải cười khẽ, môi mím lại, không ra tiếng như thế này!” Nàng vừa nói, một bên làm mẫu cho Thịt Thịt xem. Thịt Thịt chớp chớp mắt. Ngày hôm sau, lúc ăn cơm trưa, mọi người bên trong tiền đường đều sôi trào hưng hực, bởi vì Thánh Tử từ khi sinh bệnh cho tới nay, đây lần đầu tiên cùng mọi người ăn cơm, nhưng tâm tình lại tốt vô cùng. Vô luận là ai nói gì với hần, hần đều vui vẻ cười đáp lại, hơn nữa tiếng cười còn thanh thúy vang vang. Sự vui vẻ dường như lan toả khắp nơi, mọi người cũng bắt đầu cười theo. Chỉ riêng Cao Lê nhìn nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của Thánh Tử mà người như bị sét đánh, ngây ngốc cả buổi, sau đó cảm hai quả táo, nhanh như chớp liền chạy mất dép. Nàng cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Thật sự là yêu nghiệt, ngày hôm qua ta rõ ràng đã quyết định quên hần. Hôm nay hần lại dám xuất hiện trước mặt ta, còn cười đẹp mắt như vậy. Cao Lê nha Cao Lê! Mày nhất định phải giữ vững lập trường, không thể lại bị hần dụ dỗ! Hần chỉ tùy tiện cười một cái, cũng không phải cười với mày, mày mê cái gì mà mê! Nhất định không nhìn hần! không thể thích hần nữa!” Lần đầu tiên Cao Lê phá lệ, cơm trưa còn chưa ăn xong đã đến trước điện quét tiền, nhưng lại quét đặc biệt chậm, không dám nghĩ đi chỗ khác, để tránh gặp được Thánh Tử. Đờ người có đôi khi chính là như vậy. Người càng không muốn gặp, hần sẽ càng xuất hiện trước mặt người. Thời điểm Cao Lê đang mân mê nhất tiền, Thánh Tử từ sau lưng nàng đi đến, phía sau còn mang theo một đám tùy tùng. Hần cười rất vui vẻ, tiếng cười “Ha ha” làm cho Cao Lê không cần quay đầu cũng biết là ai. “Cao tín nữ, khổ cực quá!” Thánh Tử mang theo ý cười nói. Cao Lê xem thường ngửa mặt lên trời, nghĩ rằng: cái gì “Cao tín nữ, khổ cực quá!”, chẳng lẽ muốn nàng trả lời “Vi nhân dân phục vụ” sao? Giống như cấp trên của kiếp trước. Nàng cũng không quay đầu lại nói: “Đã sớm làm xong, đã sớm nghỉ ngơi!” Thánh Tử cố ý quần đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, nhìn nàng ha ha cười: “Ha ha! Cao tín nữ, phải chú ý nghỉ ngơi, không cần quá mệt mỏi, nếu việc quá nhiều, ta bảo một người tới giúp người được không?” Cao Lê trong lòng thẳng tưng, mồm miệng không rõ nói: “Người còn chưa phải muốn phải người giúp ta, một mình ta làm là tốt nhất, ta không muốn cùng người khác chia tiền... A... Là chia sẻ công việc của ta. Ta không mệt!” Nàng cười vài câu, làm ra bộ dạng thật dịu dàng. Thánh Tử thấy nàng cười, cũng cười theo, nhưng dường như nhớ tới cái gì, lại cười lại lần nữa, bỏ thêm hai tiếng cười. Cao Lê gật gật đầu với hần. Hần mới mang theo một đám tùy tùng rời đi. Cao Lê nhìn theo bóng lưng hần đến khi mất hút, qua một lúc lâu thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên bờ ao nghỉ ngơi một lát. Nhìn hướng Thánh Tử rời đi, nàng nhún nhún, “Cái gì vậy? Là quá, hình như người cổ tình chạy đến trước mặt ta, cười cho ta xem. Còn cười đến vui vẻ như vậy, ai chẳng biết rằng người trắng thế nào, đáng tiếc chỗ này cũng chẳng ai thuê người đi chụp ảnh quảng cáo kem đánh răng!” Đến chạng vạng, nàng theo lễ thường về phòng. Nhưng hôm nay nàng chỉ liếc mắt nhìn Thịt Thịt một cái, rồi ngã trên giường ngán người. Thịt Thịt thấy nàng không nhúc nhích cũng chẳng nói một lời, trong lòng có chút bất an, từ trong ổ bò ra, rúc cạnh người nàng. Cao Lê chớp chớp mắt, vươn tay sờ lông nó, cảm giác tay xỏ mềm mướt khiến nàng cảm thấy được an ủi phần nào. Nàng nói: “Hần làm sao có thể làm như vậy? Hần làm sao có thể cười với tao như vậy? Tao rõ ràng đã định buông tha cho hần, hôm nay hần lại dám cười với tao. Cười cái gì mà cười, cười đẹp như vậy làm gì! Thịt thịt, lòng tao rất rối loạn. Có phải tao nên bỏ hần không?” Thịt Thịt đứng lên, nói: “Phải!” Cao Lê cũng không để ý đến lời nó, chỉ lo cho mình nói: “Mày cũng nói ‘Phải’ phải không! Tao cũng cảm thấy như vậy. Mày xem loại người giống như hần vậy, chẳng khác gì thần thánh chỉ cung ở trong miếu, làm thần tượng cho người ta chiêm ngưỡng, làm gì còn chỗ nào để cùng hần nói chuyện yêu đương! Không thể nào, hần tuyệt đối sẽ không có vướng vào chuyện nam nữ đâu.” Thịt Thịt nghe nàng vừa nói như vậy, lập tức vọt tới trước mặt nàng, lớn tiếng nói: “Cường / gian.” Nói tới đây, Cao Lê chợt nhớ tới chuyện vì cái gì mình phải vào thiên lao, xấu hổ ho hai tiếng: “Tao đã nói rồi, chuyện cường gian Thánh Tử, một chút ấn tượng cũng không có. Mày nghĩ, tao cũng là một xử nữ nha, lúc tính lại thế nào say mê, dù gì cũng phải để lại chút ấn tượng đi. Bây giờ tao rút cuộc cũng biết nguyên nhân, nếu không phải kỹ thuật hần quá kém, cũng chính là cái kia của hần quá nhỏ.” Thịt Thịt mở to hai mắt, xù lông, nhìn nàng meo meo gầm gừ vài tiếng, dựng đuôi, đi tới đi lui trước mặt nàng, rồi còn xoay vòng vòng lại phía nàng.

Chương 39: Cùng Chàng Nói Chuyện Yêu Đương

Edit: Phuong Xeko Nguồn: Xeko's home (Đoạn này hình như bị mất, ta tìm bản cv không thấy, đại loại là Phần Cơ kể chuyện ngày xưa mình là quốc vương đất nước cho Cao Lê nghe.) Cao Lê nghe xong đoạn chuyện xưa này, nhìn Phần Cơ thật lâu, mới nói: “Lão Phần, người... Người trước kia là quốc vương thật sao?” Thực không thể tin được, nàng lại quen những hai vị hoàng đế. Phần Cơ cao ngạo ngẩng đầu: “Ta là đại quốc chủ thứ mười bảy của Hoà Hợp. Bất quá là năm trăm năm trước rồi.” Hắn vừa nói xong, lại hic hic không thôi, đôi mày nhíu lại làm hiện lên dấu vết của năm tháng. Cao Lê thở dài một tiếng, nghĩ rằng: “Hoá ra là Hoà Hợp nước nhỏ cạnh nước lớn nha! Trách không được bị Đại Thịnh thôn tóm. Mắt nước lòng vương đau xót, nhân vật tôm tép như mình đây không thể hiểu được đâu.” Nàng an ủi Phần Cơ: “Nước ngươi đã diệt vong năm trăm năm, người của ngươi cũng chẳng còn sống trên đời. Ngươi cần phải biết đạo nhân thế tất cả phồn hoa, thiên thu như giấc mộng chiêm bao, sinh tử cách xa nhau, cái gì cũng không thể mang đi. Ngươi là người tu chân, chẳng lẽ không rõ sao?” Phần Cơ trầm mặc thật lâu mới nói: “Qua nhiều năm như vậy, nếu không phải còn cừu hận, chi sự ta cũng sớm đã chết đi. Ngươi cũng không cần khuyên ta, đường ta chọn, ta tự khắc biết phải đi thế nào.” Cao Lê trong lòng biết mình không cách nào cảm nhận được cái loại đau thương sâu sắc khi nước mất nhà tan này, nếu như ngay cả năm trăm năm, năm tháng cũng không thể tiêu tan nỗi buồn đau tiếc hận, nàng nói mấy câu, có tác dụng gì. Nàng cười nói: “Lão Phần, ta chỉ là một nhi nữ, không nói chuyện quốc gia, chỉ cùng ngươi kết giao bằng hữu, về sau có rượu uống rượu, có thịt ăn thịt, cái khác ta thật sự không giúp được ngươi.” Phần Cơ gật gù đầu, cười cười nói: “Đúng thế! Đều là chuyện cũ lâu năm, cùng nhau đầu người chẳng có quan hệ gì. Ta nhiều lời cũng vô ích.” Vì không thể cho Phần Cơ lời khuyên lại sợ hắn thương tâm nhớ về quá khứ, Cao Lê không ở lâu, tìm một cái cớ đi về. Vốn tưởng rằng Thịt Thịt sẽ ở yên trong phòng chờ nàng, thật không ngờ nàng lật toàn bộ phòng cũng không nhìn thấy bóng dáng con mèo kia. Đi đến ao nước trong niêu cũng chẳng thấy. Ngày hai mươi mấy ngày đều có Thịt Thịt làm bạn, bây giờ nó bỏ đi, cảm giác giống như mất đi một người thân, trong lòng trống rỗng. Sáng sớm ngày thứ hai, Cao Lê tỉnh lại, việc đầu tiên là nhìn về phía ổ mèo, trống không. “Vẫn chưa về sao?” Nàng thì thào tự hỏi, nhìn khí trời bên ngoài, đã bắt đầu mùa đông, tuyết cũng rơi rồi, mặt đất trống trải, hết như lòng của nàng. Nàng phờ phạc ừ xiu rửa mặt chải đầu, phờ phạc ừ xiu tính toán thời gian đi ăn cơm trưa. Thời điểm Cao Lê vừa mở cửa, cả người đều ngây dại. Giữa trời mưa tuyết bay là tà, một thân ảnh thon dài thong dong đứng đó. Khuôn mặt thanh khiết tuấn lãng, con ngươi đen láy như mực, áo choàng nhung khoác ngoài y sam trắng. Thời điểm nhìn thấy Cao Lê, hắn ha ha cười, phun ra khí trắng, lập tức hoá thành sương. Tâm tình Cao Lê nháy mắt trở nên dị thường tốt đẹp. Chỉ cảm thấy người nam nhân trước mắt này, ôn nhuận như ngọc, một cử chỉ cũng cảm thấy đậm bạc như tiên, thanh cao tao nhã, giống như hàn mai tranh tranh thiết cốt. Nàng phiền não lâu như vậy cũng vì vấn đề có nên thích người trước mắt này hay không, nhưng giờ phút này nhìn thấy hắn, nàng thầm nghĩ phải khiến hắn hạnh phúc, không so đo lợi hại khổ đau. Hắn có thích mình hay không không sao cả, giữa bọn họ có tương lai hay không không sao cả, về sau nàng có thể bị tổn thương hay không không sao cả, chỉ cần hắn hạnh phúc là được rồi! Chính là đơn thuần thích hắn! Thậm chí không mang theo một điểm dục vọng chiếm hữu. Nhìn Cao Lê không nói lời nào, Thánh Tử mở miệng trước: “Có một việc, muốn ngươi hỗ trợ!” Cao Lê đi ra phía trước, ngẩng đầu lên nhìn thẳng mắt hắn, nói: “Là chuyện gì?” Thánh Tử bị nàng nhìn có chút ngượng ngùng, cúi đầu cười cười: “Ta nghĩ muốn mời ngươi theo ta đi xem sâm trang!” Cao Lê không cần suy nghĩ đã nói: “Được!” Nụ cười của Thánh Tử trong nháy mắt nở rộ, làm cho Cao Lê đang nhìn hắn lập tức quên mất bốn phương, bị lạc trong gương mặt tươi cười kia. Thánh Tử nhẹ nhàng dắt tay nàng, đi phía trước. Cao Lê lúc này mới bừng tỉnh, nói: “Ta... Chúng ta hình như cần chuẩn bị vài thứ?” Thánh Tử quay đầu nghi ngờ nhìn nàng nói: “Chuẩn bị cái gì?” Cao Lê nói: “Lấy chìa khóa, mang theo tiền, mang nước uống, ta muốn mặc nhiều bộ y phục, thay giày, còn có... Mang chút lương khô với vũ khí phòng thân!” Thánh Tử lo nghĩ nói: “Ngươi ra khỏi nhà đều cần phải chuẩn bị nhiều như thứ vậy sao?” Cao Lê nói: “Ta sẽ mang theo đi động, ví tiền và chìa khoá. “Đi động là cái gì?” Thánh Tử hứng thú hỏi nàng. Cao Lê mới nghĩ tới thế giới này không có điện thoại đi động. Nàng ngượng ngùng nở nụ cười nói: “Chính là thứ có thể liên hệ cho người khác.” Thánh Tử gật gù đầu: “Ngươi mặc nhiều y phục một chút, thay xong giày đi, cái khác tùy.” Cao Lê thay xong quần áo, tiện tay mang theo vỏ sò của Phần Cơ và tiền thưởng được ở hồ. Đặt cả cạnh ổ mèo của Thịt Thịt, hi vọng lúc nó trở lại sẽ có thức ăn. Thánh Tử đã ở cửa miếu chuẩn bị xong xe ngựa. Cao Lê theo hắn ngồi lên xe. Rất lâu rồi Cao Lê không rời khỏi miếu Thiên Hữu Quốc, đương nhiên nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ. Nàng không để ý tuyết lạnh sẽ bay vào trong xe, mở rèm cửa nhìn bên ngoài không rời mắt, hết như đứa nhỏ lần đầu vào thành. Thánh Tử nhàn nhã liếc nhìn quyển sách trên tay, lơ đãng nói: “Cao Lê, ngươi vui đến thế sao?” Cao Lê nhìn hắn không nhanh không chậm, dáng vẻ đậm bạc điềm tĩnh, nói: “Ta thật vui nha, còn ngươi? Không vui sao?” Thánh Tử ngược mắt nhìn nàng một chút: “Ngươi vui, ta liền vui!” Cao Lê nghe lời này, trong lòng một đoàn lửa nóng, nàng ngưng mắt nhìn chăm chú vào Thánh Tử, nhưng mà hắn lại dời tầm mắt lên trang sách. Trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút thất vọng, dựa theo lẽ thường: Sau khi nói xong câu đó, không phải hắn là hai người bốn mắt tương giao, chàng chàng thiếp thiếp sao? Thế nào mà hắn chỉ quăng lại một quả bom, liên cúi đầu đọc sách vậy? Cao Lê không khỏi hận lấy quyển sách trên tay hắn. “Sao trông ngươi như đang tức giận vậy?” Giọng nói thanh thúy ôn hoà của Thánh Tử lại vang lên bên tai Cao Lê. Cao Lê nhìn hắn, hắn vẫn đang đọc sách. Nàng nhấp nháy miệng nói: “Nếu ngươi muốn xem sách, để ý đến ta làm gì?” Thánh Tử ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt dời đi, nhìn ngoài cửa xe nói: “Tuyết rơi lớn quá, không biết năm nay dân chúng trữ lương có đủ không, có thêm áo lạnh không.” Cao Lê cũng ngó ra ngoài cửa sổ, xe ngựa đi qua đường cái, hai bên cửa hàng tuy rằng mở cửa, nhưng khách nhân cũng chỉ có thừa thớt vài người. Nàng nhìn về Thánh Tử, lại phát hiện hắn đang chăm chú nhìn mình. Mà Thánh Tử nhìn thấy Cao Lê quay đầu nhìn hắn, lại lập tức đem tầm mắt chuyển tới nơi khác. Cao Lê chợt phát hiện, hoá ra Thánh Tử không dám cùng nàng đối diện, lại thích len lén nhìn trộm nàng. Nàng nghĩ thầm: phải dùng tới sao? Tình tình kỳ quái thật! Nàng nghiêng người dán vào Thánh Tử, hai người gần đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Thánh Tử chợt khản trương, cứng ngắc dán trên vách xe, thật vất vả mới thốt ra mấy chữ: “Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Hắn vẫn là không chế không nổi ánh mắt đảo quanh, không dám nhìn vào mắt Cao Lê. Cao Lê cười rộ lên, nói: “Ta đến cùng chàng nói chuyện yêu đương được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nghiệp Đoàn Tình Nhân Cũ

Thánh Tử nghe xong, gương mặt liền đỏ ửng đến tận mang tai, ánh mắt không dám nhìn nàng, hai tay nắm chặt không biết nên để ở đâu mới tốt, ngay cả

nói chuyện cũng lộn xộn lấp bắp : “Cao... Cao tín nữ, mời người... Mời người ngồi xuống đi!”

Cao Lê nhìn hần khăn trang đến mức chân tay luống cuống thì cười lớn. Nếu nàng đốt lửa, liền quyết định nắm lửa này nên đốt lớn một chút. Nàng không lùi mà tiến tới, nhắm mắt lại, thật sâu hít một hơi, như cười như không nói: “Thơm quá nha! Người dùng hương liệu gì vậy?”

Thánh Từ che ngực, dường như ấn lại trái tim muốn nhảy ra, tránh cũng không thể tránh nhìn nàng: “Là gỗ thông, rất bình thường, không có gì...”

Cao Lê dịu dàng mỉm cười nói: “Ta rất thích! Người về sau đều dùng hương này đi!” Nàng cười hết như một con hồ ly trộm gà.

Thánh Từ mặc dù chìm đắm trong nụ cười của nàng nhưng vẫn thanh tỉnh nói: “Người đang đùa giỡn ta, đúng không?”

Cao Lê rút cục buông hần ra, ngồi trở lại vị trí cũ, đắc ý nói: “Người mới biết được nha! Nhìn người bộ dạng thông minh, nguyên lai nhiều như vậy rừng rậm!”

“Rừng rậm?” Thánh Từ nhất thời không hiểu được.

Cao Lê gật đầu, một bộ nghiêm trang mà nói: ” Hai chữ “rừng rậm”, khác không nhiều lắm, chỉ có chữ ‘Mộc’ nhiều.”

Thánh Từ hiểu, nàng ngụ ý là đang nói bản thân mình thật “Mộc Mộc Mộc Mộc mộc”, cảm giác vẫn là mang về âm. Hần cười nhẹ, cũng không tức giận, ngược lại nói: “Thì ra là thế. Đa tạ cao tín nữ chỉ giáo. Tín nữ thông minh tài trí, ngược lại thật sự là lấy một địch ba.” Hần dựng thẳng lên ba ngón tay nói: “Người nha! Cũng coi là tam nữ cùng!” (là gian chữ chữ phồn thể.)

Cao Lê nghe vậy, đã cảm thấy trong đó có Huyền Cơ.

Lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại, nàng mắt thẳng bằng, mắt thấy sắp ngã sắp xuống. Thánh Từ lập tức ôm nàng. Nàng hơi giương mắt, ánh mắt hai người liên giao nhau.

Ngoài xe có người khóc hô: “Tiểu nhân cầu Thánh Từ khai ân, cứu con tiểu nhân đi.”

Cao Lê ngưng ngừng cùng hần tình chàng ý thiếp, lập tức đẩy ra hần, bản thân ngồi lại chỗ cũ

Thánh Từ vén rèm nhìn trong chốc lát, nói với người bên ngoài: “Ta không cứu được con của người, mời người thỉnh cao nhân khác!”

Cao Lê vươn người ra nhìn, là một vị hán tử trung niên quần áo tả tơi, trong lòng ôm một thằng bé mười mấy tuổi, khuôn mặt trắng bệch. Hần vẻ mặt bi thiết, lúc nói chuyện giọng đều run run: “Thánh Từ! Nếu ngài không cứu, không ai còn có thể cứu nó. Nhà thảo dân tuy rằng rất nghèo, nhưng mà thảo dân trọn đời này nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của ngài, van cầu ngài!” Nói xong, hần đập đầu một cái, trên trán liền xuất huyết.

Thánh Từ buông mình, nói với phu xe: “Vòng qua! Chúng ta đi.”

Cao Lê một phen kéo ống tay áo của hần nói: “Cứu một mạng người đi! Người kia rất đáng thương! Người thế nào nhẫn tâm...”

Thánh Từ vỗ lên mu bàn tay nàng nói: “Ta không có cách nào cứu một người già bệnh!”

“Già bệnh!” Cao Lê chợt ngăn ra: “Điều này sao có thể! Đại bá kia tình chân ý thật, không giống là giả đâu!”

Thánh Từ không giải thích thêm, chỉ thấp giọng nói: “Tin tưởng ta!”

Cao Lê nửa tin nửa ngờ, nhưng mà khi bàn tay ấm áp của hần vỗ xuống, trong ánh mắt bình tĩnh tìm được một tia an ủi, cũng không nói nhiều hơn nữa. Vén rèm, nhìn đại bá ôm đứa bé chật vật chạy sau xe ngựa. Chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Độc đường đi, Cao Lê bởi vì mang tâm sự nên giữa hai người không còn không khí ái muội lúc trước.

Thánh Từ thấy nàng trầm mặc không nói, cũng không quấy rầy nàng, như trước cầm lấy một quyển sách đọc.

Cao Lê nhìn ra ngoài cửa sổ, phía ngoài tuyết càng ngày càng dày, xe ngựa ở trên đường càng đi càng khó. Nàng không biết tại sao lại nghĩ đến hai cha con kia, giờ phút này ở dưới trời mưa tuyết lạnh băng. Không đành lòng! Lại nửa tin nửa ngờ: “Làm sao người biết bọn họ giả bệnh?” Nàng nói ra nghi ngờ trong lòng.

Thánh Từ nhìn nàng một cái, thật dài thờ dài một hơi: “Người còn suy nghĩ chuyện kia sao?” Hần để quyển sách xuống, kiên nhẫn nói: “Cụ thể là nguyên nhân gì, ta không nói rõ được. nhưng mà trực giác nói cho ta biết, bọn họ là giả bộ bệnh!” Hần trầm tư một chút nói: “Cao tín nữ, bây giờ nhìn giống như thiên hạ thái bình, kỳ thực chỉ là vỏ ngoài, bên trong luôn sẽ có nguy hiểm không phân. Ta và Thiên Lý có thể sống được đến hôm nay, đều là nhờ vào loại trực giác này.”

Xe ngựa thuận lợi đi đến sầm trang. Trang chủ đã đứng ở cổng đón chào.

Thánh Từ xuống xe ngựa, thoáng gật đầu, theo mọi người đi vào. Dưới sự dẫn dắt của trang chủ, đến hậu viện của nữ chủ nhân. Cao Lê và đám tùy tùng cũng vội vàng đi theo, bốn phía nhìn quanh, lập tức hiểu nơi đây hẳn là đại phú nhà giàu, liên chính đường dán tám giấy văn, mà lại chính là kiểu dáng vậy

rồng.

Hậu viện đình đài lầu các đầy đủ mọi thứ, phòng phu nhân dùng bạch đàn hiêm thấy làm trang sức, mảnh vảy ngoài giường cũng là thuần sắc màu lông không tước với sợi tơ tạo thành, nơi này hiển nhiên xa hoa thấy rõ.

Thánh Tử đi đến trước giường nữ chủ nhân. Nàng vừa thấy hắn, liền nước mắt chảy dài, nói: “Thánh Tử đại nhân, thật không ngờ, thần thiếp sinh thời còn có thể nhìn thấy người!”

Cao Lê nghe vậy, lực chú ý lập tức tập trung trên người người phụ nữ kia. Nàng tuổi xấp xỉ ba mươi, bởi vì trường kỳ sinh bệnh mà sắc mặt tái nhợt nhưng ngũ quan vẫn xinh đẹp tuyệt trần, sống mắt như hồ nước, làm cho người ta lưu luyến.

Thánh Tử cúi đầu cười: “Chỉ Lan suy nghĩ nhiều, bệnh của ngươi đã có mọi người chiếu cố, rất nhanh sẽ khoẻ lên thôi.”

Chỉ Lan lạnh nhạt trung khuôn mặt tươi cười, hữu khí vô lực mà nói: “Ngươi không nên gạt ta, ta hiểu rõ thân thể mình hơn ai hết. Hôm nay có thể nhìn thấy ngươi, ta đã cảm thấy mãn nguyện.” Dứt lời, nàng ngẩng đầu, nhìn tướng công đứng bên kia giường: “Lão gia, cảm ơn người. Thiếp hôm nay rất vui!”

Trang đầu che nửa bên mặt, vụng trộm lau đi lệ khôe mắt, cười nói: “Phu nhân, đừng nói như vậy, ta và nàng là phu thê, ta làm là đương nhiên. Huống hồ Thánh Tử đã nói nàng không có việc gì, nàng đừng buồn nữa.”

Cao Lê nghĩ rằng: hay cái này là tình tay ba trong truyền thuyết, Thánh Tử cùng người kia lúc trước có một đoạn tình cảm sâu nặng, về sau gả cho trang chủ làm phu nhân, trước khi chết vẫn hi vọng gặp được người mình yêu nhất trong lòng! Haiz, giống Quỳnh Dao quá.

Thánh Tử cùng Chỉ Lan nói chuyện lúc còn nhỏ, mà Cao Lê cùng trang chủ đứng một bên nhưng không ai ngắt lời.

Cao Lê vừa nhìn trang chủ vừa nghĩ: ngươi rút vào mai rùa à, lão nhân gia ngươi còn có thể yên lặng đứng nhìn, bội phục ngươi quá.

Nàng nhìn Thánh Tử, trong lòng điên cuồng gào thét: Ngươi lại dám thân nhiên quyến rũ phu nhân người ta trước mặt người ta, cẩn thận gặp Thiên Lôi đấy!

Thánh Tử dường như cảm giác được phía sau có một trận gió lạnh thổi tới, quay đầu nhìn Cao Lê lại chỉ thấy được vẻ mặt nàng cực kỳ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Thật Xin Lỗi, Cường Ngươi Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.